

ঔক্ষমীয়া

বর্গিনী

অষ্টম বর্ষ, সংখ্যা - ৩, মার্চ ২০২৬

মডেল : প্রণামী বর্মন

গল্প

কবিতা

পারিবেশিক সমস্যাই এদিন...

হিন্দু ধর্মত বিবাহৰ মাহাত্ম্য

ছাঁচিয়েল মিডিয়াত সাহিত্য চৰ্চা

জীৱন - আত্মজ্ঞান

প্ৰোগ্ৰামীয়া বৰ্ণিল

ডিব্ৰুগড় | অষ্টম বছৰ, সংখ্যা - ৩
মাৰ্চ, ২০২৬ | মূল্যঃ ৫০/-

Dibrugarh | Vol. VIII, Issue - 3
March, 2026 | Price Rs. 50/-

মুখ্য কাৰ্যালয়

অসমীয়া বৰ্ণিল

চাবুৱা, ডিব্ৰুগড় - ৭৮৬ ১৮৪

হোৱাট্‌চ এপ নম্বৰ :

৮৬৩৮৮ ২৫৪৮৬

ইমেইলঃ

bornilmagazine2019@gmail.com

উপদেষ্টা

ড° অনিল শইকীয়া

কলমজিৎ কলিতা

উপঃ সম্পাদক

সুৰভি ডেকা

বশ্মিৰেখা দুৱৰা

মোহিনী মোহন কলিতা

সহঃ সম্পাদক

কাব্যশ্ৰী বৰপাত্ৰ

জানমণি নাথ

মৃদুপৰন চেতিয়া

প্ৰকাশক

জীৱকান্ত ফুকন

ডিম্পল গগৈ

সদস্য/সদস্যা

ভাস্বতী ডেকা

নিবিড় পলাশ

সংগীতা মৰাণ

লোচন বৰা

ধনমণি বৰদলৈ

বিশ্বুপ্ৰাণ গগৈ

মুন শৰ্মা

ভি ত ৰ ত

○ ভাৰসাম্যতাৰ তত্ত্ব | ৩

অনুভৱ

○ প্ৰেম আৰু জীৱন | ২৫

▶ কৰবী দুৱৰী

○ নিজেই নিজকে সুখী কৰিবলৈ শিকক | ২৭

▶ মানস প্ৰতিম শইকীয়া

প্ৰবন্ধ

○ কাব্যঋষি নীলমণি ফুকন চিত্ৰকল্পবাদৰ পথপ্ৰদৰ্শক | ৫

▶ ললিত নাথ

○ পাৰিৱেশিক সমস্যাই এদিন ধ্বংস কৰিব পৃথিৱী | ৮

▶ অজিত বৰুৱা

○ সামাজিক মাধ্যমত : সাহিত্য চৰ্চা বৰ্তমান... | ১০

▶ নিবেদিতা হাজৰিকা

○ জীৱন-আত্মজ্ঞান | ১২

▶ কৰবী বৰ্মন কলিতা

অন্যান্য

○ হিন্দু ধৰ্মত বিবাহৰ মাহাত্ম্য... | ৩৫

▶ উৰিষ্যা নাথ

মুখ্য সম্পাদক : আইলুং লাহন

সম্পাদক : ডিম্পল গগৈ

হোৱাট্‌চ এপ নম্বৰ - ৮৬৩৮৮ ২৫৪৮৬ | ইমেইলঃ bornilmagazine2019@gmail.com

- অসমত ব্যক্তিগত কোম্পানীৰ প্ৰয়োজনীয়তা | ৩৭
- ▶ জয়ন্ত কুমাৰ নাথ
- নাৰী সবলীকৰণত আত্মসহায়ক গোটৰ ভূমিকা | ৩৯
- ▶ ৰুমী কলিতা দত্ত
- শিক্ষক, শিক্ষাদান... | ৪১
- ▶ বেণু শেনচোৱা সোণোৱাল
- আপোনাৰ খঙটোক কেনেকৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব | ৪২
- ▶ মৃদুপৰন বৰগোহাঁই
- সময়ানুৱৰ্তী | ৪৪
- ▶ মনোৰঞ্জন বৰা
- সাঁচায়ে মানৱজাতি জীৱশ্ৰেষ্ঠ নে? | ৪৫
- ▶ কৌশিক বৰুৱা

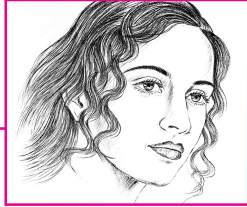
কবিসকল

২২, ২৩, ২৪,
৩০, ৩১, ৩২, ৩৩,

- ▶ এমিলী ফুকন
- ▶ পৰ্বীণ কুমাৰ টায়ে
- ▶ নয়নিকা মেছ
- ▶ গণেশ চন্দ্ৰ কছাৰী
- ▶ দেৱ পৰাশৰ
- ▶ দীক্ষিতা কলিতা
- ▶ সুশাস্ত বৰুৱা
- ▶ প্ৰজ্বলিতা হাজৰিকা
- ▶ চন্দ্ৰপ্ৰভা বৰ্মন
- ▶ শেৱালী নাথ
- ▶ নিৰঞ্জন ঠেঙাল
- ▶ জুৰি দেৱী শৰ্মা
- ▶ ৰাখী মণি কলিতা
- ▶ অভিনৱ শেনচোৱা
- ▶ বৰ্ণিল অপৰ্ণ
- ▶ দিপজ্যোতি কমল মহন্ত
- ▶ ভনিতা কলিতা

গল্প

- জাবৰ | ১৪
- ▶ মনোজ শইকীয়া
- কাৰ আগমন নিঃশব্দ গোপন | ১৭
- ▶ পূৰ্বী ভৰালী
- ৰেঙনি | ২০
- ▶ ৰুমী অধিকাৰী

অণুগল্প

- স্বপ্নভংগ | ২৯
- ▶ মানসী শৰ্মা
- তাড়না | ২৯
- ▶ নৰেন শইকীয়া
- অমৃত | ২৯
- ▶ অংশুমান ভূঞা

গ্ৰন্থ আলোচনা

- সুকোমল প্ৰেম আৰু নিৰ্মোহ বাস্তৱৰ
জীয়া কাহিনী : অভিকাংক্ষা | ৪৬
- ▶ নিশা ভূঞা

ঃঃ নিয়মীয়া শিতান ::

- শিশু কবিতা | ৪৮
- নীলা খামৰ চিঠি | ৫০
- অনুবাদ কবিতা | ৫৪
- ৰেচিপি | ৫৬

ডিটিপি/অংগসজ্জা/কভাৰ ডিজাইনঃ ডিম্পল গগৈ

ফটোঃ ইন্টানেটৰ পৰা সংগ্ৰহ

বেটুপাত মডেল : প্ৰণামী বৰ্মন

ভাৰসাম্যতাৰ তত্ত্ব

সমগ্ৰ বিশ্বতে যেন এতিয়া কেৱল কোলাহল। এই কোলাহল শক্তিৰ, যুদ্ধৰ, প্ৰতিযোগিতাৰ। এই কোলাহলে সৃষ্টি কৰিছে এক ভাৰসাম্যহীন মানসিক অৱস্থাৰ। আজিৰ বিশ্বায়নৰ যুগত পৃথিৱীখন যেন মানুহৰ হাতৰ মুঠিত উপলব্ধ। গতিকে পৃথিৱীৰ যি প্ৰান্ততে যিয়ে ঘটনা সংঘটিত নহওক লাগে, তাৰ প্ৰভাৱ সমগ্ৰ পৃথিৱীতে পৰে। বৰ্তমান এখনৰ পিছত আনখন ৰাষ্ট্ৰত সংঘটিত হোৱা যুদ্ধৰ পৰিস্থিতিয়ে মানুহৰ মনবোৰ অশান্ত কৰি তুলিছে। হত্যা-হিংসাৰ দাবানলত অসহায় এতিয়া মানৱতা! মুহূৰ্ততে শেষ হৈ গৈছে কোনো দেশৰ শীৰ্ষ নেতাৰ লগতে নিৰীহ কতজনৰ জীৱন’

কিন্তু কিয়? কিয় মানুহে যুদ্ধ কৰে, কিয় মানুহে মানুহক হত্যা কৰে, কিয় মানুহবোৰে কিছুমান জঘন্য চৰ্ম মনৰ মাজত পুহি ৰাখে? এই প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ বিচাৰিলেই আমি গম পাম, ক’ৰবাত কিবা এটাৰ ভাৰসাম্য হেৰাইছে! কাৰণ ভাৰসাম্য থাকিলে ক’তো একো অঘটন ঘটাব অৱকাশ নাথাকে। এই সৃষ্টিৰ মূল আধাৰেই হৈছে ভাৰসাম্যতা। পোহৰ আছে বাবেই আন্ধাৰৰ অস্তিত্ব আছে, সুখ আছে বাবেই দুখৰ গভীৰতাৰ এক অদ্ভুত অনুভৱ আছে। এয়াই সত্য! যাৰ বাবে আমি মানিব লাগিব যে, য’ত ঈশ্বৰ আছে, তাত দানবো নিশ্চয় আছে!

যিকোনো বস্তুৰ আধিক্য ক্ষতিকৰ। প্ৰকৃতিৰ যিকোনো এটা উপাদান যদি আনটোতকৈ অধিক শক্তিশালী হৈ পৰে, তেতিয়াই পৰিৱেশত বিশৃংখলতাৰ সৃষ্টি হয়। উদাহৰণস্বৰূপে, প্ৰয়োজনতকৈ অধিক বৰষুণ হ’লে বানপানীৰ সৃষ্টি হয় আৰু একেবাৰে বৰষুণ নহ’লে খৰাং পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হয়। গতিকে ভাৰসাম্যতা দুয়োটা দিশতে আৱশ্যকীয়।

বৰ্তমান প্ৰতিযোগিতাৰ নামত, নিজকে আনতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বা সৰ্বশক্তিশালী বুজাবলৈ গৈ যেতিয়া কিছুমান ৰাষ্ট্ৰই আন ৰাষ্ট্ৰত সন্দ্বাস সৃষ্টি কৰিছে, ইয়াো ভাৰসাম্যহীনতাৰে পৰিণাম! কি হ’ব পৰিণাম নিজকে অপ্ৰতিৰোধ্য, সৰ্বশক্তিশালী বুলি প্ৰমাণিত কৰিবলৈ গৈ আনক ধ্বংস কৰাৰ? কাৰণ, পাৰমাণৱিক বোমাৰ উদ্ভাৱনৰ মূল ব্যক্তি জে. ৰবাৰ্ট অপেনহেইমাৰ, যাক

পাৰমাণৱিক বোমাৰ পিতৃ বুলি অভিহিত কৰা হয়, তেৱেঁই জাপানত আমেৰিকাই কৰা বৰবৰ পাৰমাণৱিক আক্ৰমণৰ পিছত আত্মগ্লানিত অধীৰ হৈ বিভিন্ন ধৰ্মশাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰি অৱশেষত 'গীতা' পঢ়ি মনত শান্তি লভিছিল। কাৰণ, তেওঁ তেতিয়া উপলব্ধি কৰিছিল যে, তেওঁ উদ্ভাৱন কৰা বোমাক তেওঁৰ জৰিয়তে সৃষ্টিকৰ্তাহে সৃষ্টি কৰিছে। আমি সকলো একোজন নিমিত্ত মাত্ৰ।

আমাৰ জীৱন ভাৰসাম্যতাৰ এখন আমোদজনক খেল, যিয়ে নিজক এই খেলত চম্ভালি ল'ব পাৰিছে, তেওঁ এক বিশেষ স্থানত অৱস্থিতি কৰিছে। গতিকে, আমি প্ৰত্যেকজনেই যদি প্ৰতিদিনে অভ্যাস কৰোঁ এক ভাৰসাম্য মানসিক অৱস্থাত অৱস্থান কৰিবলৈ, জীৱনটোও তেতিয়া এক সঠিক দিশে ধাৰমান হ'ব। তাৰে কামনাৰে-

আইলুং লাহন
মুখ্য সম্পাদক
অসমীয়া বৰ্ণিল

প্ৰবন্ধ

কাব্যঋষি

নীলমণি ফুকন

চিত্ৰকল্পবাদৰ পথপ্ৰদৰ্শক

— ললিত নাথ

নীলমণি ফুকন আধুনিক অসমীয়া কাব্যজগতৰ এগৰাকী অনন্য চিত্ৰকল্পবাদী কবি। তেওঁৰ চিত্ৰকল্পৰ মূল আধাৰ হৈছে প্ৰকৃতি, যি কেতিয়াবা নিস্তন্ধ, কোমল আৰু ধ্যানমগ্ন, আকৌ কেতিয়াবা অস্থিৰ, তীব্ৰ আৰু সংঘাতময়। এই দুয়োধৰণৰ চিত্ৰকল্পই জীৱনৰ দ্বৈত ৰূপক প্ৰতিফলিত কৰে। কবিৰ অনুভৱ, দৰ্শন আৰু মানৱ-অন্তৰৰ সূক্ষ্ম স্পন্দনসমূহ তেওঁ সদায় প্ৰকৃতিৰ ৰূপক, প্ৰতীক আৰু দৃশ্যৰ জৰিয়তেই প্ৰকাশ কৰিছে। প্ৰকৃতিৰ চিৰন্তন সৌন্দৰ্য আৰু তাৰ অন্তৰ্নিহিত সত্যক গভীৰ অনুধ্যানৰ সৈতে উপলব্ধি কৰাৰ ফলতেই নীলমণি ফুকনৰ কাব্যিক সত্তাই ক্ষণস্থায়ী সময়ৰ সীমা অতিক্ৰম কৰি এক সৰ্বকালীন তাৎপৰ্য লাভ কৰিছে।

শৈশৱ-কৈশোৰ দেৰগাঁৱৰ এক নান্দনিক প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশত কটাই অহাৰ ফলস্বৰূপে তেওঁৰ কবিতাত প্ৰকৃতি কেৱল দৃশ্যপট হৈ নাথাকি মানৱ অনুভৱৰ সজীৱ সংগীৰূপে প্ৰতিফলিত হৈছে। প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য আৰু মানুহৰ অন্তৰৰ সূক্ষ্ম অনুভূতিৰ এই গভীৰ মিলনেই তেওঁৰ কবিতাক বিশেষ সংবেদনশীলতা আৰু আত্মিক গভীৰতা প্ৰদান কৰিছে। অৱশ্যে মানুহৰ সৌন্দৰ্য, প্ৰেম, বিদ্ৰোহ আদিৰ চিত্ৰকল্পও তেওঁৰ কবিতাত বলিষ্ঠভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। শব্দৰ সূক্ষ্ম বিন্যাস আৰু মায়াময় ভাষাশৈলীৰ জৰিয়তে নীলমণি ফুকনে প্ৰকৃতিৰ মহিমাক কাব্যিক ৰূপ দান কৰি অসমীয়া কবিতাক ব্যাপক আৰু গভীৰ অৰ্থবহ কৰি তুলিছে।

ফ্ৰান্স আৰু ইংলেণ্ডৰ সাহিত্য, চিত্ৰকলা, ভাস্কৰ্য আৰু সংগীতৰ প্ৰভাৱ তেওঁৰ কাব্যত বিৰাজমান যদিও, মাতৃভাষাত তেওঁ যিধৰণে ব্যঞ্জনাময় আৰু চিত্ৰধৰ্মী কাব্যভাষা সৃষ্টি কৰিছে, সেয়া নিঃসন্দেহে বিস্ময়কৰ। তেওঁৰ কবিতাৰ শব্দচয়ন, প্ৰতীক, চিত্ৰকল্প, আংগিক, বিষয়বস্তু আৰু দৰ্শনৰ সমন্বয়ে কবিৰ অৱচেতন মনত লুকাই থকা সত্যক অন্বেষণ কৰা এক গভীৰ কাব্যিক যাত্ৰাৰ ৰূপ লৈছে।

১৯৬৩ চনত নীলমণি ফুকনৰ কাব্যজীৱনৰ সূচনা ঘটে তেওঁৰ প্ৰথম কবিতা সংকলন 'সূৰ্য হেনো নামি আহে এই নদীয়েদি' প্ৰকাশৰ মাধ্যমেৰে। ইয়াৰ পিছত সময়ৰ সৈতে সংগতি ৰাখি তেওঁ একাধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ কাব্যগ্ৰন্থ ৰচনা কৰে। নিৰ্জনতাৰ শব্দ (১৯৬৫), আৰু কি নৈঃশব্দ্য (১৯৬৮), জাপানী কবিতা (১৯৭১), ফুলি থকা সূৰ্যমুখী ফুলটোৰ ফালে (১৯৭৩), গোলাপ আৰু কাঁইট (১৯৭৫), গোলাপী জামুৰ লগ্ন (১৯৭৭), কবিতা (১৯৮১), নৃত্যৰতা পৃথিৱী (১৯৮৫), সাগৰতলীৰ শংখ (১৯৯৪) আদি গ্ৰন্থসমূহে তেওঁৰ কাব্যসাধনাৰ বিস্তৃত পৰিসৰ প্ৰতিফলিত কৰে। পৰৱৰ্তী সময়ত প্ৰকাশিত 'সম্পূৰ্ণ কবিতা' (২০০৬) ত তেওঁৰ কাব্যিক যাত্ৰাৰ পূৰ্ণ চিত্ৰ সংৰক্ষিত হৈছে।

কবি হিচাপে পৰিচিত হোৱাৰ লগতে নীলমণি ফুকনে অনুবাদক হিচাপেও অসমীয়া সাহিত্যিক সমৃদ্ধ কৰিছে। জাপানী কবিতা, গাৰ্থিয়া লৰ্কাৰ কবিতা, অৰণ্যৰ গান, চীনা কবিতা আদি অনুবাদ গ্ৰন্থৰ জৰিয়তে তেওঁ বিশ্ব সাহিত্যৰ বৈচিত্ৰ্যময় স্বৰসমূহ অসমীয়ালৈ লৈ আহিছে। সম্পাদনাৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁৰ অৱদান গুৰুত্বপূৰ্ণ- ১৯৭৭ চনত অসম প্ৰকাশন পৰিষদৰ তৰফৰ পৰা প্ৰকাশিত 'কুৰি শতিকাৰ অসমীয়া কবিতা' শীৰ্ষক সংকলন তেওঁ

সম্পাদনা কৰি সমকালীন অসমীয়া কবিতাৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ দলিল উপহাৰ দিয়ে।

ইয়াৰ উপৰিও লোক কল্পদৃষ্টি, ৰূপ বণ বাক, শিল্পকলাৰ দৰ্শন, বিচিত্ৰ লেখা, বনফুল, অশ্বেষা আদি প্ৰবন্ধ সংকলনৰ জৰিয়তে নীলমণি ফুকনে অসমীয়া সাহিত্য-সমালোচনা আৰু শিল্পচিন্তাক গভীৰতা আৰু বৌদ্ধিক বিস্তাৰ প্ৰদান কৰিছে। তেওঁৰ কবিতাত জাপানী হাইকুৰ সংক্ষিপ্ততা আৰু ইউৰোপীয় কবিতাৰ দাৰ্শনিক গভীৰতাৰ প্ৰভাৱ স্পষ্টভাৱে প্ৰতিফলিত হৈছে। সূৰ্য, নদী, ফুল, ধোঁৱা আদি প্ৰাকৃতিক উপাদানৰ ব্যঞ্জনাৰ ব্যৱহাৰৰ মাজেৰে তেওঁ জীৱনৰ গভীৰ দাৰ্শনিক সত্যসমূহ উন্মোচন কৰিছে। সমাজৰ দুৰ্দৰ্শা, ইতিহাসৰ ধ্বংসস্তুপৰ স্মৃতিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতা আৰু স্মৃতিলৈকে বিস্তৃত বিষয়বস্তুৰে তেওঁৰ কবিতাক এক বহুমাত্ৰিক কাব্যজগতলৈ উত্তৰণ ঘটাইছে।

ফুকনৰ চিত্ৰকল্পসমূহে পাঠকক পোনপটীয়াকৈ গ্ৰাম্য প্ৰকৃতিৰ পৰিৱেশলৈ লৈ যায়। তেওঁৰ পংক্তিৰ গাঁৱৰ মাটি, পানী আৰু জীৱনৰ সজীৱ অনুভূতি ধৰা দিছে। আনহাতে, নেলীৰ নিষ্ঠুৰ হত্যাকাণ্ডক কেন্দ্ৰ কৰি ৰচিত পংক্তিসমূহত ফুকনে চিত্ৰকল্প ত্যাগ কৰি কঠোৰ, প্ৰায় নগ্ন ভাষাৰ আশ্ৰয় লৈছে, যিয়ে সভ্যতাৰ নৈতিক পতনক তীব্ৰভাৱে উন্মোচিত

শৈশৱ-কৈশোৰ দেৰগাঁৱৰ এক নান্দনিক প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশত কটাই অহাৰ ফলস্বৰূপে তেওঁৰ কবিতাত প্ৰকৃতি কেৱল দৃশ্যপট হৈ নাথাকি মানৱ অনুভৱৰ সজীৱ সংগীৰূপে প্ৰতিফলিত হৈছে। প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য আৰু মানুহৰ অন্তৰৰ সূক্ষ্ম অনুভূতিৰ এই গভীৰ মিলনেই তেওঁৰ কবিতাক বিশেষ সংবেদনশীলতা আৰু আত্মিক গভীৰতা প্ৰদান কৰিছে। অৱশ্যে মানুহৰ সৌন্দৰ্য, প্ৰেম, বিদ্ৰোহ আদিৰ চিত্ৰকল্পও তেওঁৰ কবিতাত বলিষ্ঠভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। শব্দৰ সূক্ষ্ম বিন্যাস আৰু মায়াময় ভাষাশৈলীৰ জৰিয়তে নীলমণি ফুকনে প্ৰকৃতিৰ মহিমাক কাব্যিক ৰূপ দান কৰি অসমীয়া কবিতাক ব্যাপক আৰু গভীৰ অৰ্থবহ কৰি তুলিছে।

কৰে। তেওঁ বিশদূশ বস্ত্ৰৰ মাজত সাম্য স্থাপন কৰি এক অলৌকিক সৌন্দৰ্য সৃষ্টি কৰিব পাৰিছিল।

স্বীকৃতি আৰু সন্মান :

সাহিত্যিক অৱদানৰ স্বীকৃতি স্বৰূপে নীলমণি ফুকনে বহুকেইটা সন্মানীয় বঁটা লাভ কৰিছে-

১৯৭২ : ৰঘুনাথ চৌধাৰী বঁটা (অসম সাহিত্য সভা)

১৯৮১ : সাহিত্য অকাডেমি বঁটা (কবিতা সংকলনৰ বাবে)

১৯৮৮ : জগদ্ধাত্ৰী বঁটা (লোক কল্পদৃষ্টিৰ বাবে)

১৯৯০ : পদ্মশ্ৰী সন্মান (ভাৰত চৰকাৰ)

১৯৯৭ : অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটা

২০০২ : সাহিত্য অকাডেমি ফেল'শ্বিপ

২০১২ : অসম সাহিত্য সভাৰ বিশেষ সন্মান

২০১৭ : জাতীয় কবিৰ সন্মান (অসম সাহিত্য সভা)

২০২১ : ৫৬সংখ্যক জ্ঞানপীঠ বঁটা (ভাৰতীয় সাহিত্যৰ সৰ্বোচ্চ সন্মান)

বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য আৰু ইন্দিৰা গোস্বামীৰ পিছত জ্ঞানপীঠ বঁটা লাভ কৰা তেওঁ আছিল অসমীয়া সাহিত্যৰ তৃতীয়জন সাহিত্যিক। ২০২৩ চনৰ ১৯ জানুৱাৰীত ৮৯ বছৰ বয়সত গুৱাহাটীত এই দীপ্তিমান কণ্ঠৰ দেহাৱসান ঘটে। তেওঁৰ কাব্যিক সাধনাই অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্যক বিশ্ব সাহিত্যৰ মঞ্চত সুদৃঢ়ভাৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে আৰু সেই সৃষ্টিশীল উত্তৰাধিকাৰ চিৰকাল অম্লান হৈ থাকিব।

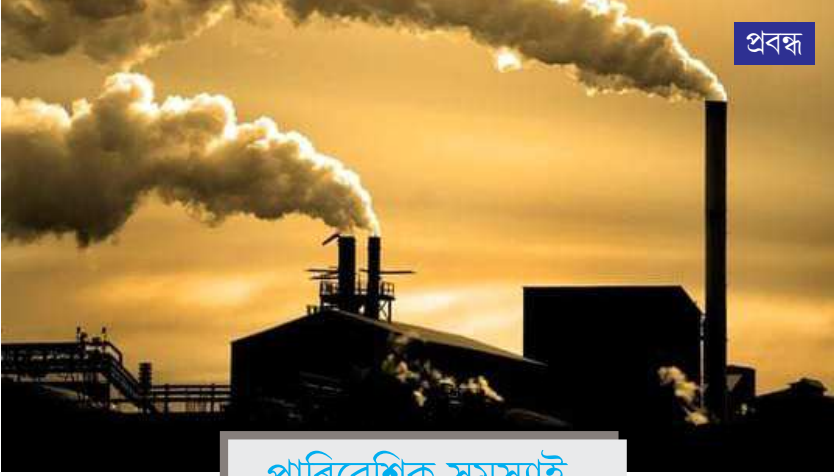
লেখা আহ্বান

অসমীয়া বৰ্ণিলৰ আগস্কক সংখ্যাৰ বাবে গল্প, প্ৰবন্ধ, কবিতা, অনুভৱ, লিমাৰিক, এক মিনিট গল্প, অনুবাদ কবিতা, হাইকু, অণুগল্প, স্বাস্থ্য, কেৰিয়াৰ, ৰেচিপি, নীলা খামৰ চিঠি, ভ্ৰমণ কাহিনী, বিনোদন আদি লেখা বিচৰা হৈছে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাটচ্ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল : bornilmagazine2019@gmail.com

পাৰিৱেশিক সমস্যা

এদিন ধ্বংস কৰিব পৃথিৱী

— অজিত বৰুৱা

সাম্প্ৰতিক বিশ্বই ভালেমান অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰিৱেশগত প্ৰত্যাহ্বানৰ সৈতে যুঁজি আছে। এই প্ৰত্যাহ্বানসমূহ আঁতৰাবলৈ বিশ্বই অতি তাৎক্ষণিকভাৱে মনোযোগ দি ইয়াৰ প্ৰতিকাৰৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। জলবায়ু পৰিৱৰ্তনৰ ফলত হোৱা দুৰ্যোগৰ পৰা আৰম্ভ কৰি জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ ক্ষতি আৰু প্লাষ্টিক প্ৰদূষণলৈকে-বিগত সময়ছোৱাত কিছুমান বৃহৎ পাৰিৱেশিক সমস্যাই জলবায়ুৰ এক বৃহৎ পৰিৱৰ্তন সাধি ইয়াৰ অভিযোজনৰ অতীৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ ছবি এখন দাঙি ধৰিছে।

আজিৰ আলোচনাত পৃথিৱী পৃষ্ঠত প্ৰভাৱ পেলোৱা এই বৃহৎ পাৰিৱেশিক সমস্যাকেইটাৰ বিষয়ে এক বিশ্লেষণ আগবঢ়াবলৈ প্ৰয়াস কৰা হ'ল।

১) জীৱাশ্ম ইন্ধনৰ পৰা গোলকীয় উষ্ণতা :
সম্প্ৰতি পৃথিৱীৰ বায়ুমণ্ডলত সেউজগৃহ গেছৰ (GHG) ঘনত্ব যথেষ্ট বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছে। পৃথিৱীৰ বায়ুমণ্ডলীয় উষ্ণতা বৃদ্ধি কৰা তিনিটা প্ৰধান

বিশ্বৰ কাৰ্বন নিৰ্গমণৰ ১০ শতাংশ কেৱল ফেশ্বন উদ্যোগৰ ফলতেই হয়। নিম্নমানৰ কাপোৰৰ সস্তা আৰু দ্রুত উৎপাদনে পৰিৱেশত বিপুল পৰিমাণৰ আৱৰ্জনা সৃষ্টি কৰিছে। চিলিৰ আটাকামা মৰুভূমিত পেলনীয়া কাপোৰৰ যি পাহাৰ গঢ় লৈ উঠিছে, সেয়া এই সমস্যাৰ এক ভয়ংকৰ নিদৰ্শন।

গেছ হ'ল- কাৰ্বন ডায়ক্সাইড, মিথেন আৰু নাইট্ৰছ অক্সাইড। এই তিনিবিধ গেছৰ বায়ুমণ্ডলীয় ঘনত্বই ২০২৩ চনত তাপমাত্ৰা নতুন সীমাত উপনীত কৰাইছে।

বিদ্যুৎ আৰু তাপৰ বাবে কয়লা, প্ৰাকৃতিক গেছ আৰু তেল আদিৰ দৰে জীৱাশ্ম ইন্ধনৰ দহন কৰাটোৱেই হৈছে বিশ্বৰ GHG নিৰ্গমণৰ একক আৰু বৃহত্তম উৎস। ইয়াৰ ফলত হোৱা গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিয়ে বিধ্বংসী বনজুই, এণ্টাৰ্কটিকাৰ বৰফ গলন আৰু সাগৰীয় ধুমুহাৰ দৰে বিপৰ্যয়ৰ সৃষ্টি কৰিছে।

২) প্লাষ্টিক প্ৰদূষণ :

প্ৰতি বছৰে প্ৰায় ১ কোটি ৪০ লাখ টন প্লাষ্টিকে সাগৰত প্ৰৱেশ কৰি সাগৰীয় বাসস্থান আৰু জীৱ-জন্তুৰ ক্ষতি কৰিছে। গৱেষণাৰ মতে, ২০৪০ চনৰ ভিতৰত সাগৰত প্লাষ্টিকৰ সঞ্চিত পৰিমাণ ৬০ কোটি মেট্ৰিক টন হ'ব পাৰে। উল্লেখযোগ্য যে নিৰ্মিত প্লাষ্টিকৰ প্ৰায় ৯১ শতাংশ ই পুনঃব্যৱহাৰ (Recycle) কৰিব পৰা নাযায়, যিটো পৰিৱেশৰ বাবে এক ডাঙৰ ভাবুকি।

৩) বনাঞ্চল ধ্বংস :

পৃথিৱীত প্ৰতি ঘণ্টাৰ মূৰে মূৰে প্ৰায় ৩০০ খন ফুটবল খেলপথাৰৰ সমান বনাঞ্চল ধ্বংস কৰা হয়। যদি এই গতি অব্যাহত থাকে, তেন্তে ২০৩০ চনৰ ভিতৰত পৃথিৱীৰ অৰণ্যৰ মাত্ৰ ১০ শতাংশহে বাকী থাকিব। কৃষি ভূমিৰ

সম্প্ৰসাৰণ আৰু পশুধন পালনৰ বাবে অবাধে বনাঞ্চল ধ্বংস কৰাৰ ফলত কেৱল জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ ক্ষতি হোৱাই নহয়, মাটিৰ খহনীয়া আৰু ভূমিস্থলনৰ দৰে সমস্যাও বৃদ্ধি পাইছে।

৪) দ্রুত ফেশ্বন আৰু বস্ত্ৰ আৱৰ্জনা (Fast Fashion) :

বিশ্বৰ কাৰ্বন নিৰ্গমণৰ ১০ শতাংশ কেৱল ফেশ্বন উদ্যোগৰ ফলতেই হয়। নিম্নমানৰ কাপোৰৰ সস্তা আৰু দ্রুত উৎপাদনে পৰিৱেশত বিপুল পৰিমাণৰ আৱৰ্জনা সৃষ্টি কৰিছে। চিলিৰ আটাকামা মৰুভূমিত পেলনীয়া কাপোৰৰ যি পাহাৰ গঢ় লৈ উঠিছে, সেয়া এই সমস্যাৰ এক ভয়ংকৰ নিদৰ্শন।

প্ৰধান সংশোধনৰ টোকা :

১) বানান আৰু চিহ্ন : 'সেউজ গৃহ'ৰ ঠাইত 'সেউজগৃহ' (একেলগে), 'সৰ্ব বৃহত'ৰ ঠাইত 'সৰ্ববৃহৎ', আৰু 'জৈৱ বৈচিত্ৰ্যতা'ৰ ঠাইত 'জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য' লিখাটো অধিক শুদ্ধ।

২) ছইং (Formatting) : আপোনাৰ তথ্যসমূহ যথেষ্ট গভীৰ, সেয়েহে ইয়াক পঢ়িবলৈ সহজ কৰিবলৈ মই 'Bullet points' আৰু 'Sub-headings' ব্যৱহাৰ কৰিছোঁ।

৩) পৰিভাষিক শব্দ : কিছুমান শব্দ যেনে 'কাৰ্বন ফুটপ্ৰিন্ট', 'ডিকাৰ্বনাইজেনচন' আদিৰ অসমীয়া ব্যাখ্যা বা সঠিক প্ৰয়োগে প্ৰবন্ধটোক আৰু অধিক শক্তিশালী কৰিছে।

ছ'টিয়েল মিডিয়া (Social Media) বা সামাজিক মাধ্যম হৈছে ইণ্টাৰনেট ভিত্তিক এনে এক ডিজিটেল প্লেটফৰ্ম, য'ত ব্যৱহাৰকাৰীসকলে ভাৰুৱেল সম্প্ৰদায় আৰু নেটৱৰ্কৰ জৰিয়তে নিজৰ ধাৰণা, তথ্য, ফটো, ভিডিঅ' আৰু অন্যান্য বিষয়বস্তু সৃষ্টি বা বিনিময় কৰিব পাৰে। সামাজিক মাধ্যমে মানুহৰ মাজত যোগাযোগ আৰু সংযোগ স্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত এক বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। বৰ্তমানৰ যুগটো তথ্য-প্ৰযুক্তি তথা WhatsApp, Facebook, Instagram আদিৰ যুগ। বৰ্তমান সময়ত সামাজিক মাধ্যম আধুনিক জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ হৈ পৰিছে। আজিৰ সমাজখন বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ ওপৰত অধিক নিৰ্ভৰশীল। সেয়ে প্ৰতিজন মানুহেই সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে মনৰ ভাৱৰ আদান-প্ৰদান কৰে আৰু সংযোগ ৰক্ষা কৰে। সামাজিক মাধ্যম বৰ্তমান কেৱল যোগাযোগৰ মাধ্যম হৈ থকা নাই; ইয়াৰ জৰিয়তে বিভিন্নজনে নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশৰো সুযোগ লাভ কৰিছে। মুঠৰ ওপৰত, সৃষ্টিশীলতা প্ৰকাশ আৰু বিকাশৰ মঞ্চ হিচাপে সামাজিক মাধ্যম এতিয়া অদ্বিতীয়।

সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে সাহিত্য চৰ্চা বৰ্তমান সময়ত এক দ্ৰুত, সুলভ আৰু জনপ্ৰিয় পন্থা। যিকোনো প্ৰতিভাৱান ব্যক্তিয়ে নিজৰ সৃষ্টি সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে ৰাইজৰ ওচৰলৈ লৈ যাব পাৰে। এতিয়া সাহিত্য চৰ্চা কেৱল এক বিশেষ শ্ৰেণীৰ লোকৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নাথাকি সকলোৰে বাবে মুকলি হৈ পৰিছে। ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে অসমীয়া সাহিত্যিক বিশ্ব যিকোনো প্ৰান্তৰ লোকে পঢ়িব পৰা হৈছে, যিয়ে অসমীয়া সাহিত্যিক এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে।

সামাজিক মাধ্যমত সাহিত্য চৰ্চাৰ প্ৰীতিয়ে নতুন লেখকৰ সৃষ্টি, সৃষ্টিশীলতা প্ৰকাশৰ

প্ৰবন্ধ

সামাজিক মাধ্যমত

সাহিত্য চৰ্চা

বৰ্তমান, ভৱিষ্যৎ আৰু ইয়াৰ গ্ৰহণযোগ্যতা

— নিবেদিতা হাজৰিকা

সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে সাহিত্য চৰ্চা বৰ্তমান সময়ত এক দ্রুত, সুলভ আৰু জনপ্ৰিয় পস্থা। যিকোনো প্ৰতিভাৱান ব্যক্তিয়ে নিজৰ সৃষ্টি সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে ৰাইজৰ ওচৰলৈ লৈ যাব পাৰে। এতিয়া সাহিত্য চৰ্চা কেৱল এক বিশেষ শ্ৰেণীৰ লোকৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নাথাকি সকলোৰে বাবে মুকলি হৈ পৰিছে। ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে অসমীয়া সাহিত্যিক বিশ্বৰ যিকোনো প্ৰান্তৰ লোকে পঢ়িব পৰা হৈছে, যিয়ে অসমীয়া সাহিত্যিক এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে।

সহজ মঞ্চ আৰু অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যিক বিশ্বমুখী কৰাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে। ফে'চবুক, ব্ল'গ আদিৰ জৰিয়তে বহু নতুন লেখকৰ জন্ম হৈছে, যিসকলে নিজৰ সৃষ্টিশীল কৰ্মৰ জৰিয়তে পাঠকৰ প্ৰশংসা আৰু উৎসাহ লাভ কৰিছে। সামাজিক মাধ্যমে বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ মানুহক একত্ৰিত কৰিছে, যাৰ ফলত অসমীয়া ভাষাৰ চৰ্চা কৰা লোকৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছে। বিভিন্ন সাহিত্যিক মঞ্চসমূহে নতুন প্ৰজন্মৰ লেখক-লেখিকাক এখন মুক্ত মঞ্চ প্ৰদান কৰাৰ লগতে কৰ্মব্যস্ত আৰু অৱসৰপ্ৰাপ্ত লোকসকলকো সাহিত্য চৰ্চাৰ সুযোগ দিছে। স্ব-সম্পাদিত আৰু স্ব-প্ৰকাশিত কৰ্মৰাজিৰ জৰিয়তে নিজৰ সাহিত্যিক প্ৰতিভা প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগ্ৰহী লোকৰ সংখ্যা দিনে দিনে বৃদ্ধি পাইছে। আজিৰ তাৰিখত সামাজিক মাধ্যমত সাহিত্য চৰ্চা কৰি এজন প্ৰতিষ্ঠিত লেখক হিচাপে পৰিচয় গঢ়িবলৈ সক্ষম হোৱা লোকৰ সংখ্যাও কম নহয়।

বৰ্তমান সামাজিক মাধ্যমত সাহিত্য চৰ্চাৰ এক গণতান্ত্ৰিক পৰিৱেশ গঢ়ি উঠিছে। ই পৰম্পৰাগত প্ৰকাশনৰ বাধা ভাঙি লেখকক মুক্ত মনে সৃষ্টিৰাজি প্ৰকাশ কৰিবলৈ সাহস দিছে। এই ডিজিটেল বিপ্লৱে নবীন-প্ৰবীণ লেখকসকলক এখন উন্মোহতীয়া মঞ্চ প্ৰদান কৰাৰ লগতে সাহিত্যিক গণমুখী কৰি তুলিছে। ই কেৱল সাহিত্য চৰ্চাই নহয়, লেখক আৰু পাঠকৰ মাজত এক পোনপটীয়া সম্পৰ্কও গঢ়ি তুলিছে।

সামাজিক মাধ্যমত সাহিত্য চৰ্চাৰ ভৱিষ্যতক লৈ বহুতে শংকা প্ৰকাশ কৰে।

অৱশ্যে এই শংকা সম্পূৰ্ণৰূপে অমূলক নহ'লেও, সামাজিক মাধ্যমত সাহিত্য চৰ্চাৰ ভৱিষ্যত অত্যন্ত উজ্জ্বল আৰু আশাপ্ৰদ। ইয়াৰ ভৱিষ্যৎ নিৰ্ভৰ কৰিব লেখক আৰু পাঠকৰ দায়বদ্ধতাৰ ওপৰত। ইয়াক সুপৰিকল্পিতভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিলে সাহিত্য চৰ্চা অধিক সমৃদ্ধিশালী হ'ব। সামাজিক মাধ্যমে আঞ্চলিক ভাষাসমূহৰ সংৰক্ষণ আৰু ইয়াৰ ঐতিহ্যক বিশ্বব্যাপী প্ৰসাৰিত কৰাত সহায় কৰিছে।

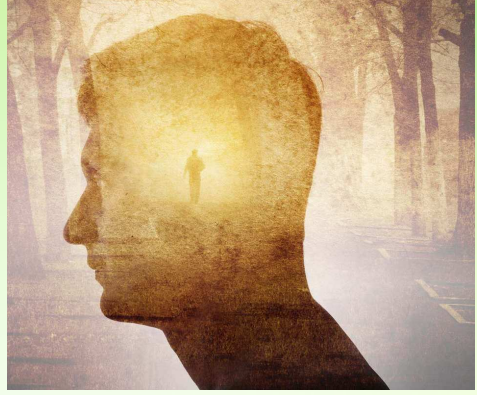
অৱশ্যে, সামাজিক মাধ্যমৰ সাহিত্য চৰ্চাৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান প্ৰত্যাহ্বানো আছে। ইয়াত কোনো সম্পাদক বা পৰ্যালোচক নথকাৰ বাবে কেতিয়াবা মানদণ্ডহীন লেখা বা অশুদ্ধ ভাষাৰ প্ৰয়োগ হোৱা দেখা যায়। কেৱল 'লাইক' বা 'কমেণ্ট'ৰ আশাত লিখা লেখাই সাহিত্যৰ গভীৰতা হ্ৰাস কৰিব পাৰে। সামাজিক মাধ্যমত তদ্ভগধূৰ আলোচনা বা গভীৰ পৰ্যালোচনাৰ অভাৱ প্ৰায়ে পৰিলক্ষিত হয়। গতিকে, সামাজিক মাধ্যম সাহিত্য চৰ্চাৰ বাবে এক শক্তিশালী প্লেটফৰ্ম হ'লেও ই পৰম্পৰাগত সাহিত্যৰ পৰিপূৰকহে, বিকল্প নহয়।

পৰিশেষত ক'ব পাৰি যে, অনলাইন বা সামাজিক মাধ্যমৰ সাহিত্য চৰ্চা আধুনিক যুগৰ এক উপযোগী মাধ্যম। সাহিত্যৰ মুক্ত চৰ্চা, নতুন লেখক সৃষ্টি আৰু ভাষাৰ ডিজিটেল সংৰক্ষণত ইয়াৰ অৱদান অনস্বীকাৰ্য। যদিহে আমি ইয়াৰ সঠিক আৰু শুদ্ধ ব্যৱহাৰৰ প্ৰতি সচেতন হওঁ, তেন্তে ভৱিষ্যতে সামাজিক মাধ্যমে সাহিত্য জগতত এক নতুন আৰু সজীৱ যুগৰ সূচনা কৰিব।

প্ৰবন্ধ

জীৱন-আত্মজ্ঞান

— কৰবী বৰ্মন কলিতা

মানৱ জীৱনত শাস্ত্ৰসন্মত যোগবিধ সংস্কাৰৰ বিধানই মানুহৰ জীৱনক ‘শ্ৰেষ্ঠ জীৱন’ হিচাপে গঢ়ি তোলে। এই সংস্কাৰ সাধন প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা মানুহে নিজৰ জীৱনটো অতি সুন্দৰভাৱে গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হয়। সংস্কাৰ অবিহনে মানুহে কেতিয়াও প্ৰকৃত সফল জীৱন গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। জীৱন-কলাৰ এই সংস্কাৰসমূহৰ ভিতৰত অন্যতম হ’ল- জীৱনৰ প্ৰকৃত মূল্যবোধ, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, নৈতিক চৰিত্ৰ, কৰ্তব্যপৰায়ণতা আৰু মানৱতাবোধ।

আমাৰ মনীষীসকলে ব্যক্ত কৰিছে যে এইবোৰেই হ’ল জীৱনবোধৰ শিক্ষা প্ৰাপ্তিৰ মূল মন্ত্ৰ। ইয়াৰ উপৰি ৰীতি-নীতি, মান-সন্মাম, কথা কোৱাৰ শৈলী, ফুৰা-চকা, পিন্ধা-উৰা, অতিথি পৰায়ণতা, ভোজন নীতি, আধ্যাত্মিকতা, ভক্তি, শ্ৰদ্ধা, পৰিশ্ৰম, বিনম্ৰতা

আৰু ভাষাৰ মাধুৰ্যই মানুহৰ সংস্কাৰৰ স্বৰ্গ-সৌধ নিৰ্মাণ কৰিব পাৰে। এই সংস্কাৰ সাধনে এজন পূৰ্ণ মানৱৰ সৃষ্টি কৰে। ভাৰতীয় সংস্কৃতিত এইসমূহৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হয়, যাৰ জৰিয়তে মানুহ আত্মজ্ঞান সম্পৰ্কে সদায় সজাগ হৈ থাকে।

জীৱনৰ মূল্যবোধ :

প্ৰতিজন ব্যক্তি, বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা নৱপ্ৰজন্মই জীৱনৰ মূল্যবোধ সম্পৰ্কে গভীৰভাৱে জনাটো প্ৰয়োজন। পিতৃ-মাতৃসকলে শিশুকালৰ পৰাই সন্তানক এই সংস্কাৰসমূহৰ শিক্ষা দিয়া উচিত। জীৱনটো এক যাত্ৰা আৰু ই এক অনন্য কলা। জীৱনটোক কলাত্মক ৰূপত গঢ়িবলৈ হ’লে সংকৰ্ম, সংচিন্তা আৰু সজ নীতিৰে আগবাঢ়িব লাগিব। এইটো

“মানুহৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰেই তেওঁৰ আচল পৰিচয়। সুন্দৰ মনৰ মানুহেহে এখন সুন্দৰ আৰু আদৰ্শ সমাজ গঢ়িব পাৰে। সুস্থ মানসিকতা গঢ়ি তুলিবলৈ এক ভাল পৰিৱেশ আৰু পৰিত্ৰ চিন্তাৰ অতীব প্ৰয়োজন। মুখমণ্ডলৰ প্ৰকাশভংগী আৰু শব্দৰ উপস্থাপন সদায় মাৰ্জিত হ’ব লাগে। চিঞৰ-বাখৰ, হিংসা, বিদ্বেষ, কপটতা আৰু অহংকাৰ আদি এইবোৰ মানুহৰ কুসংস্কাৰ। মানৱ জীৱনত কৰ্মপটুতা, যোগ্যতা আৰু দক্ষতাৰ দৰে সদগুণবোৰ প্ৰয়োগ কৰিহে সাফল্য লাভ কৰিব পাৰি।”

কোনো তাৎক্ষণিক ফল নহয়, ইয়াৰ বাবে শৈশৱৰে পৰা নিৰন্তৰ অনুশীলনৰ প্ৰয়োজন।

চৰিত্ৰ :

স্বভাৱ-চৰিত্ৰ মানুহৰ অমূল্য সম্পদ। এজন সৎ চৰিত্ৰবান ব্যক্তিক সকলোৱে সন্মান কৰে আৰু তেওঁ সমাজৰ পৰা আদৰ লাভ কৰে। সেয়েহে শিশুসকলক চৰিত্ৰবান, নম্ৰ আৰু সাধুতাৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰিবলৈ প্ৰতিজন অভিভাৱকে যত্ন কৰা উচিত। চৰিত্ৰবান মানুহ জীৱনৰ বাটত সুন্দৰভাৱে কৃতকাৰ্যতাৰে আগবাঢ়ি যাব পাৰে।

আচাৰ-ব্যৱহাৰ :

মানুহৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰেই তেওঁৰ আচল পৰিচয়। সুন্দৰ মনৰ মানুহেহে এখন সুন্দৰ আৰু আদৰ্শ সমাজ গঢ়িব পাৰে। সুস্থ মানসিকতা গঢ়ি তুলিবলৈ এক ভাল পৰিৱেশ আৰু পৰিৱ্ৰ চিন্তাৰ অতীব প্ৰয়োজন। মুখমণ্ডলৰ প্ৰকাশভংগী আৰু শব্দৰ উপস্থাপন সদায় মাজিত হ'ব লাগে। চিঞৰ-বাখৰ, হিংসা, বিদ্বেষ, কপটতা আৰু অহংকাৰ আদি এইবোৰ মানুহৰ কুসংস্কাৰ। মানৱ জীৱনত কৰ্মপটুতা, যোগ্যতা আৰু দক্ষতাৰ দৰে সদগুণবোৰ প্ৰয়োগ কৰিহে সাফল্য লাভ কৰিব পাৰি। জীৱনে মানুহক হুঁহুৱায় বা কান্দুৱায় একমাত্ৰ নিজৰ ব্যৱহাৰ আৰু কৰ্মনিপুণতাৰ জৰিয়তে।

নম্ৰ আৰু অমায়িক ব্যৱহাৰেই কৃতকাৰ্যতাৰ আধাৰ। সদায় হাঁহিমুখেৰে কথা

পাতিলে সমাজত আদৰ-সন্মান পোৱা যায়। নৱপ্ৰজন্মই যাতে অভ্ৰ আচৰণ নকৰে বা নিশিকে, তাৰ প্ৰতি পিতৃ-মাতৃ সদায় সতৰ্ক হোৱা উচিত।

কৰ্তব্যপৰায়ণতা আৰু মানৱতাবোধ :

জীৱন সম্পৰ্কীয় নীতি-নিয়মৰ মাজেৰেই আমাৰ জীৱন-দৰ্শন প্ৰকাশ পায়। জীৱনৰ প্ৰতি দৃষ্টিভংগী সদায় ইতিবাচক হ'ব লাগে। যাৰ যি কৰ্তব্য, সেয়া নিষ্ঠাৰে পালন কৰিব লাগে। ঈশ্বৰৰ সন্তান হিচাপে মানুহে সদায় কু-চিন্তা পৰিহাৰ কৰিব লাগে। অন্তৰৰ পৰা হিংসা, ক্ৰোধ, ঘৃণা আৰু স্বার্থপৰতা আঁতৰাই তাৰ ঠাইত দয়া, কৰুণা, ক্ষমা আৰু পৰোপকাৰৰ দৰে মানৱীয় গুণসমূহ গঢ়ি তুলিব লাগে। আনৰ দুখত দুখী হোৱা আৰু সহানুভূতিশীল হোৱাটোৱেই প্ৰকৃত মানৱতা।

মানুহক পুথিগত জ্ঞানৰ উপৰি জীৱন গঢ়াৰ কৌশল আৰু শ্ৰেষ্ঠতায়ুক্ত স্বভাৱ নিৰ্মাণৰ কৌশলৰ অধিক প্ৰয়োজন। সত্যাগ্ৰেহী আৰু বিবেক-বুদ্ধিসম্পন্ন লোকেহে জীৱনটো সুন্দৰভাৱে গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হয়।

মানুহৰ ইচ্ছাশক্তি, একাগ্ৰতা আৰু চৰিত্ৰৰ আদৰ্শবাদিতাই হৈছে জীৱনৰ প্ৰকৃত কলা। দূৰদৰ্শী চিন্তাক একাগ্ৰতাৰে লক্ষ্যত সংস্থাপিত কৰিব পাৰিলেহে ব্যক্তিত্ব প্ৰতিফলিত হয়। জীৱন-আত্মজ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ এটি মনৰ আৱাহনে সমাজ সংস্কাৰৰ নতুন দুৱাৰ মুকলি কৰক... এয়াই কামনা।

লেখা আহ্বান

অসমীয়া বৰ্ণিলৰ আগন্তুক সংখ্যাৰ বাবে গল্প, প্ৰবন্ধ, কবিতা, অনুভৱ, লিমাৰিক, এক মিনিট গল্প, অনুবাদ কবিতা, হাইকু, অণুগল্প, স্বাস্থ্য, কেৰিয়াৰ, ৰেচিপি, নীলা খামৰ চিঠি, ভ্ৰমণ কাহিনী, বিনোদন আদি লেখা বিচৰা হৈছে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাটচ্ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল : bornilmagazine2019@gmail.com

(শুকান জাবৰ - ১)

“এইজনী ‘স্কিজোফ্ৰেনিয়া’ৰ (Schizophrenia) ৰোগী!”

“কোন?”

“এই পাগলীজনীৰ কথা কৈছোঁ। তুমি দেখা নাই হ’বলা? তাইক চিকিৎসা কৰালে ভাল পাব বুজিছা!”

“তুমি এইজনীৰ কথা ইমানকৈ চিন্তা কৰিব নালাগে। গধূলি হোৱাৰ আগে আগে ঘৰ পাবগৈ লাগে, ব’লা।”

পশ্চিম আকাশত বেলিটো তেজৰঙা হৈ পৰাত পৰিৱেশটো হঠাতে ৰাঙলী হৈ পৰিল। চিকিৎসক দম্পতী অম্লান আৰু সুনয়নাই চেম্বাৰৰ পৰা ঘৰলৈ বুলি আহি আছিল। দ’গাঁৱলৈ সোমোৱা মূল বাটটোৰ কাষতেই অৰ্ধ উলংগ অৱস্থাত জাবৰ-জোঁথৰৰ দমটোৰ ওপৰত শুই আছিল এজনী অচিনাকি পাগলী। অম্লানে লাহেকৈ গাড়ীখন তাইৰ কাষতে ৰখাই সুনয়নাৰ সৈতে উক্ত কথাখিনি পাতিলে।

ভালদৰে খাবলৈ-ববলৈ নোপোৱাৰ বাবে একেবাৰেই জঁকা যেন হৈ পৰা শৰীৰটো দেখি মানুহবোৰে তাইক লেই লেই-ছেই-ছেই কৰে; কোনোবাই পুতৌ কৰে আৰু কোনোবাই আকৌ নিৰ্দয়ভাৱে মাৰ-ধৰো কৰে। সমাজৰ চকুত তাই এজনী পাগলী। অৱশ্যে সঠিক চিকিৎসা পালে তাই নিশ্চয়কৈ আৰোগ্য হ’ব। কিন্তু সংগীবিহীন এই নিঃসহায় সন্তাটোক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব কোনে? মানুহৰূপী ভগৱানেই চাগে এই দায়িত্ব ল’ব লাগিব।

(জুলীয়া জাবৰ - ২)

ধূলিয়ৰি বাটত চাৰিটা চকাৰ চিন বহুৱাই অম্লানৰ গাড়ীখন আঁতৰি গ’ল। ঘৰলৈ আহি মুখ-হাত ধুই ফ্ৰেছ হৈ অম্লানে টি.ভিটো দিলে। হতা,

গল্প

জাবৰ

— মনোজ শইকীয়া

হিংসা, ধৰ্ষণ আৰু লুণ্ঠনৰ বাতৰিবোৰে আজিও শিৰোনাম দখল কৰিছে। একেবোৰ বাতৰি চাই চাই অতিষ্ঠ হৈ তেওঁ টি.ভি.টো বন্ধ কৰি দিলে। তেওঁৰ একমাত্ৰ ছোৱালী দেহা ওৰফে সুকন্যা তেতিয়া পঢ়াৰ টেবুলত। কামৰ হেঁচাত মাক-দেউতাকে আগতে তাইক চোৱাচিতা কৰিবলৈ কেয়াৰ-টেকাৰ ৰাখিছিল যদিও এতিয়া তাই নিজেই ঘৰখন চম্ভালিব পৰা হৈছে।

পঢ়াৰ টেবুলত মূৰ পেলাই শুই থকা দেহাক দেখি অম্লানে মৰমৰে মাতিলে-

“দেহা অ’ দেহা, টোপনি গ’লি নেকি?”

খচমচ কৰি সাৰ পাই দেহাই ক’লে, “নাই দেউতা, পঢ়ি আছিলোঁ।”

অম্লানে টেবুলত থকা কিতাপখন তুলি চাই আচৰিত তথা পুলকিত হ’ল। দেহাই শিক্ষা বিজ্ঞানৰ ‘মনোবিজ্ঞান আৰু শিক্ষা’ (Psychology and Education) শীৰ্ষক অধ্যায়টো পঢ়ি আছিল।

ড্ৰয়িং ৰুমলৈ গৈ অম্লানে কাগজ এখনত কিবাকিবি লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁৰ মনটো বাৰে বাৰে সেই পাগলী ছোৱালীজনীলৈ গৈছিল। স্কিজোফ্ৰেনিয়া এক অতি জটিল মানসিক ৰোগ। যাক ক্যানচাৰৰ দৰে মাৰাত্মক দৈহিক ৰোগৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি। মগজুত ‘ডোপামিন’ (Dopamine) নামৰ নিউৰোট্ৰান্সমিটাৰৰ ভাৰসাম্যহীনতাৰ ফলত এই ৰোগ হয়। ৰোগীয়ে নিজৰ এক কাল্পনিক

জগতত বাস কৰে আৰু বিভিন্ন ভ্ৰম বা ‘হেলুচিনেচন’ (Hallucinations) ভোগে। তেওঁলোকে এনে কিছুমান শব্দ শুনে যিবোৰ আন কোনেও নুশুনে। সেয়ে তেওঁলোকে অকাৰণত হাঁহে, কান্দে বা নিজৰ মাজতে কথা পাতে।

অম্লানে ভাবিলে— “ছোৱালীজনীৰ বয়স বেছি হোৱা নাই। ইমান কম বয়সতে কেনেকৈ এই বেমাৰ হ’ল? এয়া বংশগত নেকি?” পত্নী সুনয়নাই চাহ একাপ দি গ’ল যদিও অম্লানৰ চিন্তাৰ অন্ত নাই। তেওঁ চাহকাপ খাই উঠি নিশাই তাইক বিচাৰি গ’ল, কিন্তু তাইক সেই ঠাইত বিচাৰি নাপালে।

পিছদিনা পুৱা খোজ কাঢ়িবলৈ গৈ অম্লানে দেখিলে কেইটামান কুকুৰে পাগলীজনীক ঘেৰি ধৰিছে। কুকুৰৰ কামোৰত তাইৰ হাতৰ পৰা তেজ ওলাইছে। অম্লানে কুকুৰকেইটাক খেদি তাইক উদ্ধাৰ কৰিলে আৰু প্ৰাথমিক চিকিৎসা হিচাপে টিটোনাছৰ বেজি আৰু বেণ্ডেজৰ ব্যৱস্থা কৰিলে।

(সুকীয়া জাবৰ - ৩)

পাগলী ছোৱালীজনীক অম্লানৰ তত্ত্বাৱধানত ৰেবিজৰ ভেকচিন দিয়া হ’ল। কিন্তু তাইৰ মানসিক ৰোগটোৰ চিকিৎসা নকৰিলে যেন অম্লানৰ চিকিৎসক জীৱনটোৱেই অসাৰ হৈ পৰিব। সুনয়না এগৰাকী চিকিৎসক হৈও এইক্ষেত্ৰত বৰ উৎসাহী নাছিল। তথাপিও অম্লানে বন্ধু তথা সুপ্ৰসিদ্ধ মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ ডাঃ ধৃতিসুন্দৰ পৰাশৰৰ লগত যোগাযোগ কৰিলে। ধৃতিসুন্দৰে তাইক গুৱাহাটীৰ হস্পিতাললৈ নিবলৈ পৰামৰ্শ দিলে। এক নতুন আশাৰে অম্লানে তাইক উদ্ধাৰ কৰাৰ প্ৰস্তুতি চলালে।

এইক্ষেত্ৰত বৰ উৎসাহী নাছিল। তথাপিও অম্লানে বন্ধু তথা সুপ্ৰসিদ্ধ মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ ডাঃ ধৃতিসুন্দৰ পৰাশৰৰ লগত যোগাযোগ কৰিলে। ধৃতিসুন্দৰে তাইক গুৱাহাটীৰ হস্পিতাললৈ নিবলৈ পৰামৰ্শ দিলে। এক নতুন আশাৰে অম্লানে তাইক উদ্ধাৰ কৰাৰ প্ৰস্তুতি চলালে।

(শেষ জাবৰ - ৪)

গুৱাহাটীৰ হস্পিতালত চিকিৎসা চলি থকাৰ এসপ্তাহ হ'ল। এই সময়ছোৱাতে তাইৰ পৰিচয় পোৱা গ'ল— নাম অশ্বেষা গগৈ, ঘৰ গোলাঘাটৰ কমাৰবন্ধাত। কিন্তু তাই কেনেকৈ ইমান দূৰ পালেহি, সেই কথা তাই নিজেই নাজানে। স্কিজোফ্ৰেনিয়া ৰোগীৰ পৰা সঠিক তথ্য উলিওৱাটো কঠিন যদিও অশ্বেষাৰ পৰিচয়টোৱে আশাৰ ৰেঙনি দিলে।

কিন্তু এয়া কি! এদিন হঠাতে হস্পিতালত হাহাকাৰ লাগিল। অশ্বেষাক বিছনাখনত বিচাৰি পোৱা নগ'ল। নাৰ্ছগৰাকীৰ চিঞৰত সকলো গোট খালে। অম্লানে হস্পিতালৰ চুকে-কোণে বিচাৰিলে, কিন্তু অশ্বেষাৰ কোনো সন্ধান নাই। গুৱাহাটীৰ দৰে অচিনাকি ডাঙৰ চহৰখনত মানসিকভাৱে অসুস্থ ছোৱালীজনী ক'লে যাব?

অম্লানৰ মনটো ভাঙি পৰিল। মানৱতাৰ খাতিৰত যি সপোন তেওঁ দেখিছিল, সেয়া যেন নিমিষতে চূৰমাৰ হৈ গ'ল। বুকুৰ পৰা ছিঙি পৰা সপোনৰ টুকুৰা এটাই যেন তেওঁৰ হাতৰ আঙুলি কাটি থৈ গ'ল। সেই আঘাতৰ পৰা ওলোৱা বগা ৰঙৰ তেজবোৰে যেন ক'ব খুজিছে— এই পৃথিৱীত জীৱনবোৰ কেতিয়াবা এনেকুৱাই, জাবৰৰ দৰেই অবাঞ্ছনীয় আৰু অনিশ্চিত!

লেখা আহ্বান

অসমীয়া বৰ্ণিলৰ আগস্কন্ধ সংখ্যাৰ বাবে গল্প, প্ৰবন্ধ, কবিতা, অনুভৱ, লিমাৰিক, এক মিনিট গল্প, অনুবাদ কবিতা, হাইকু, অণুগল্প, স্বাস্থ্য, কেৰিয়াৰ, ৰেচিপি, নীলা খামৰ চিঠি, ভ্ৰমণ কাহিনী, বিনোদন আদি লেখা বিচৰা হৈছে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাটচ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল : bornilmagazine2019@gmail.com

মহৎ লোকৰ বাণী

- ১) কৰ্মই উপাসনা হাঁহিয়েই জীৱন। - বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা
- ২) ভাগ্যক কাহানিও বিশ্বাস নকৰিবা, বিশ্বাস কৰিবা শক্তিক। - ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

কাৰ আগমন

নিঃশব্দ গোপন

— পূৰৱী ভৰালী

(এক)

টং টং... বেলটো সশব্দে বাজি উঠিল। প্ৰথম পিৰিয়ড শেষ হ'ল। বিবেকে ব'ৰ্ডখন চাফা কৰি শ্ৰেণীকোঠাৰ পৰা ওলাই আহিল। চাৰিওফালে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মুদ্ হৈ-চৈ। কিছুপৰৰ পাছত দ্বিতীয় পিৰিয়ডৰ পাঠদান আৰম্ভ হ'ল। তেতিয়াও কিন্তু ক্লাছ নাইন-বিৰ ফালৰ পৰা কোলাহল ভাহি আহিছে। একাডেমিক ইনচাৰ্জৰ দায়িত্বত থকা অমল চাৰে ৰুটিনখন চাই দেখিলে নাইন-বি শ্ৰেণীত এতিয়া কমল দাস চাৰৰ ক্লাছ আছে। কিন্তু কমল চাৰ তেতিয়া ম'বাইলত মগন।

“দাস দা, আপোনাৰ নাইন-বিত ক্লাছ আছে।”

কমল চাৰে এঙামুৰি দি ক'লে— “যাম ৰ'বাহে লাহে লাহে, ক্লাছটো আৰম্ভ হ'লহে মাত্ৰ।”

“নিজৰ কাম ভালকৈ কৰক। তেওঁ সব চাই আছে।”

অমল চাৰৰ কথা শুনি কমল দাসে খৰধৰকৈ শ্ৰেণীকোঠাৰ ফালে আগবাঢ়িল। বিবেকে ইফালে-সিফালে চালে। কোন তেওঁ?

(দুই)

বিবেকে বাইকখন বকুলজোপাৰ তলত থৈ বনতে অলপ সময়ৰ বাবে বহিল। বাটৰ কাষৰ এই বৃহৎ বকুলজোপাৰ তলত নীৰৱে কিছু সময় কটোৱাটো তাৰ বৰ প্ৰিয়। আজিও সি চেণ্ডেলযোৰ খুলি বনতে বহিল।

বকুল ফুলৰ সুগন্ধিয়ে চাৰিওফাল
আমোলমোলাই আছে। সন্মুখত বহল
সেউজীয়া পথাৰ।

“চোৱা, চোৱা, মোৰ মালাডাল কিমান দীঘল
হৈ গ’ল!”— কাৰোবাৰ উৎসাহৰ মাতত তাৰ
তন্দ্রা ভাঙিল। সৌৱা, তিনিজনী সৰু
ছেৱালীয়ে বকুল ফুলৰ মালা গুঠি আছে।

“আমাৰ মালাবোৰ পিন্ধি তেওঁ বৰ ভাল পাব।”
“তেওঁ আহিলে মই মোৰ মালাডাল প্ৰথমতে
তেওঁৰ ডিঙিত আঁৰি দিম।”

“ৰ’বা, ৰ’বা, এনেকৈ কাজিয়া কৰিলে তেওঁ
বেয়া পাব।”

বিবেক আচৰিত হ’ল। কোন আহিব?
কোন তেওঁ?

(তিনি)

কথাবোৰ ভাবি ভাবি সি অন্যমনস্ক হৈ
বাইকখন লৈ আগবাঢ়িল। হঠাৎ পুলিচৰ
চিঞৰত সি বৈ গ’ল। ছে! সি হেলমেটটো
মুৰত ল’বলৈ পাহৰিয়েই থাকিল। পুলিচৰ
দীঘলীয়া উপদেশৰ অন্তত বিবেকে চালান
কাটিবলৈ ক’লে। কিন্তু পুলিচজনে চালান
নাকাটে। কিবা এটা “লামচাম” দি চৰকাৰী
হিচাপৰ পৰা বাচিবলৈ তেওঁ বিবেকক এটা
বুধি দিলে।

“আপুনি চালানখন কাটক।”— বিবেকে
দৃঢ়তাৰে ক’লে।

উপায় নাপাই সি পকেটৰ পৰা পাৰ্ছটো
উলিয়াই ল’লে। হঠাৎ পুলিচজনৰ সুৰ সলনি
হ’ল।

“নালাগে, নালাগে। চালানখন কাটো
ৰ’বা। আনে গম নাপালেও তেওঁ এইবোৰ চাই
থাকে। তেওঁ বেয়া পাব।”

বিবেক পুনৰ আচৰিত হ’ল— কোন
তেওঁ?

(চাৰি)

আচৰিত! আজি গগণ শৰ্মাৰ ঘৰৰ সন্মুখত
ভিৰ নাই। যিগৰাকী গগণ শৰ্মাই হস্তৰেখা চাই
মানুহৰ ভূত-ভৰিষ্যৎ কয়, তেওঁ আজি
শাকনিত কোৰ মাৰি আছে!

“বিবেক, আজি এইফালে যে?” —
শৰ্মাই সুধিলে।

“আপুনি হাত চাবলৈ এৰি শাকনিত
সোমাইছে যে, কিবা হ’ল নেকি?”

“এহ, বাদ দিলোঁ এইবোৰ নাটকবাজি।
এজন আছেই, তেওঁ চাব, চাই আছে। তেৱেঁই
সকলোকে চাই আছে।”

বিবেকে একো নক’লে। কোন তেওঁ?

(পাঁচ)

বিয়লি চোতালত মাকৰ নামদলৰ
সদস্যসকলে নাম ধৰিছে। বিবেকৰ বিৰক্তি
লাগিল। আগফালে নাম গায় আৰু পিছফালৰ

“

“চোৱা, চোৱা, মোৰ মালাডাল কিমান দীঘল হৈ গ’ল!”— কাৰোবাৰ
উৎসাহৰ মাতত তাৰ তন্দ্রা ভাঙিল। সৌৱা, তিনিজনী সৰু ছেৱালীয়ে
বকুল ফুলৰ মালা গুঠি আছে।

“আমাৰ মালাবোৰ পিন্ধি তেওঁ বৰ ভাল পাব।”

“তেওঁ আহিলে মই মোৰ মালাডাল প্ৰথমতে তেওঁৰ ডিঙিত আঁৰি দিম।”

“ৰ’বা, ৰ’বা, এনেকৈ কাজিয়া কৰিলে তেওঁ বেয়া পাব।”

বিবেক আচৰিত হ’ল। কোন আহিব? কোন তেওঁ?

”

বোৰে দুনীয়াৰ কথাৰ মহলা মাৰে। কিন্তু আজি
বিনীতা পেহীও নিমাতী!

“আজি কোনো আনৰ কথা নাপাতিবি।
আমি নাম গাব আহিছোঁ। তেওঁ আহি এইবোৰ
দেখিলে বেয়া পাব।” — নামদলৰ মুখ্য পাঠিকা
অনিতা খুৰীৰ কথাষাৰে সকলোকে গভীৰ কৰি
তুলিলে। বিবেক পুনৰ সেই একেটো প্ৰশ্নৰ
সন্মুখীন হ’ল।

(ছয়)

সন্ধিয়া বামুৰ দোকানত আড্ডা জমিছে।
বামুৰে বিবেকক সুধিলে— “বিবেকদা, আজি
সেইবিধ দিমনে?”

বিবেকে একেকোৰে ‘না’ বুলি ক’লে।
বাকীবোৰে আচৰিত হৈ চালে।

“নাই, এইবোৰ বেয়া অভ্যাস। তেওঁ বেয়া

পাব। তেওঁ সকলো জানে।”

বিবেকৰ কথা শুনি আনবোৰো শান্ত হ’ল।
তাৰমানে সিহঁতেও জানে তেওঁ কোন!

ঘৰলৈ আহি বিছনাত বাগৰি সি ফোনটো
হাতত ল’লে। মীনাক্ষীৰ মেচেজ আহিছে।
মীনাক্ষী তাৰ প্ৰথম প্ৰেম আছিল, যিয়ে এতিয়া
এজন উচ্চ পদস্থ বিষয়াৰ ঘৈণী হৈওঁ বিবেকৰ
লগত যোগাযোগ কৰিব খোজে। তাই হেনো
বৈবাহিক জীৱনত অসুখী। বিবেকেও লাহে
লাহে তাইৰ লগত কথা পতাৰ নিচাত পৰিছিল।

কিন্তু আজি সি মীনাক্ষীৰ নম্বৰটো ব্লক
লিষ্টত থৈ দিলে। এতিয়াহে সি শান্তিৰে
টোপনি যাব পাৰিব। সি বুজি পালে— “তেওঁ
যে সব চাই আছে। এদিন তেওঁ আহিব,
নিঃশব্দে গোপনে।”

লেখা আহ্বান

নামস্কাৰ প্ৰিয় লেখক-লেখিকাসকল। আপোনালোকক জনাওঁ যে, অসমীয়া
মাহেকীয়া আলোচনী ‘অসমীয়া বৰ্ণিল’ৰ আগস্কক এপ্ৰিল মাহৰ সংখ্যাটি ‘ৰঙালী
বিহুৰ বিশেষ সংখ্যা’ হিচাপে প্ৰকাশৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে।

সেয়েহে উক্ত সংখ্যাটিৰ বাবে লেখক-লেখিকাসকলৰ পৰা কবিতা, গল্প,
প্ৰবন্ধ, অনুভৱ, অণুগল্প, **নীলা নাৰদৰ টিটি** অনুবাদ কবিতা, লিমাৰিক, ভ্ৰমণ কাহিনী,
ৰেচিপি, **গ্ৰন্থ সমালোচনা**, সৌন্দৰ্য চৰ্চা, সাক্ষাৎকাৰ, কেবিয়াৰ সম্পৰ্কীয় আৰু
বিনোদনধৰ্মী লেখা আদি বিচৰা হৈছে।

বিঃ দ্ৰঃ লেখাসমূহ চুটি হোৱাৰ উপৰিও শিৰোনামৰ ওপৰত
‘ৰঙালী বিহুৰ বিশেষ সংখ্যা’ বুলি লিখিবলৈ নাপাহৰিব।

আমাৰ ঠিকনা :

 ৮৬৩৮৮ ২৫৪৮৬

 bornilmagazine2019@gmail.com

বেটুপাতৰ বাবে ইচ্ছুক মডেলসকলে যোগাযোগ কৰিব পাৰে।

— লেখনী প্ৰেৰণৰ অন্তিম তাৰিখ —

২২ মাৰ্চ, ২০২৬

 bornilmagazine2019@gmail.com

 Axomiyabornil

 www.axomiyabornil.blogspot.com

ৰেঙনি

— ৰুমী অধিকাৰী

গল্প

নৰমীৰ সন্ধিয়াৰ আৰতি প্ৰতিযোগিতা। বৰষুণ
বুলিয়েই নাপাতিলে হ'বনে? পকী মন্দিৰৰ দুৱাৰডলিৰ
পৰাই পানী সৰকিব নোৱাৰাকৈ গপচ চায়না-কাপোৰ
বন্ধা হৈছে। ঘাঁহ, বন চিকুণাই গোবৰ-পানীৰে মটি
থোৱা চোতালখন অহিন আহিনৰ দৰে খৰখৰীয়া নহয় যদিও শুকানেই
হৈ আছে। ঢুলীয়া সাজু হৈছে; ধূনাৰ পাত্ৰবোৰ নাৰিকলৰ বাকলিৰে
ভৰাই ৰখা হৈছে। দৰ্শকৰ বাবে পাতি থোৱা প্লাষ্টিকৰ চকীবোৰ ভৰি
আহিছে। প্ৰতিযোগীসকলক নিজৰ নামসমূহ লিখাই সাজু হৈ থাকিবলৈ
মাইকত ঘোষণা কৰি থকা হৈছে।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ নাতিদূৰৈৰ এই কুৰিয়া গাঁৱৰ দুৰ্গোৎসৱলৈ বছৰ ধৰি
অপেক্ষা কৰে ৰাইজে— বিশেষকৈ মহিলাসকলে। ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথৰ
পৰা মাত্ৰ চাৰি কিলোমিটাৰ নিলগৰ ঠাই; কিন্তু শোচনীয় বাটে
আধাঘণ্টামান সময় লয়। দুচকীয়াই হওক বা চাৰিচকীয়াই, জোকাৰণিত
পেটৰ নাড়ী ডাল ডাল হয়। এৰাব নোৱাৰা কাৰণ নহ'লে মহিলাসকল
বাহিৰৰ জগতলৈ নোলায়। দিনে দিনে বাঢ়ি অহা স্থানীয় চকটোতে
সকলো উপলব্ধ হয়।

এসময়ত হেনো গাঁওখন হাবিহে আছিল। নৈপৰীয়া মোনাডনক
অঞ্চলটোক প্ৰাণৰন্ত কৰি তুলিছিল এটা কলঘৰে। যন্ত্ৰ আৰু মানুহৰ
সন্মিলিত উচ্ছল কোলাহলত ঠাইখন মুখৰিত হৈ উঠিছিল। বিভাগ

আৰতি প্ৰতিযোগিতা আৰম্ভ হৈছে। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ ভেদাভেদ নাই।
কোনোৱে অকলে, কোনোৱে দল বান্ধি নাচিবলৈ আহিল। ঢাক-ঢোল আৰু
ঘণ্টাৰ শব্দই পূজাৰ থলী ৰজনজনাই তুলিলে। ৰায়, দাস, সূত্ৰধৰ, সাহা,
সৰকাৰ নিৰ্বিশেষে ঘোষকে নাম মাতিলেই আগবাঢ়ি আহি দেৱী মাক প্ৰণাম
জনায়ে। তাৰ পাছত জ্বলি থকা ধূনাৰ পাত্ৰ হাতত তুলি বিশেষ ভংগীমাত নৃত্য
পৰিৱেশন কৰিবলৈ ধৰে।

অনুসৰি বিভিন্ন কৰ্মচাৰী সপৰিয়ালে কোম্পানীৰ কোৱাৰ্টাৰৰ বাসিন্দা হৈছিল। পিছে অল্লায়ু কলঘৰটোৰ আশ্ৰয়ত মানুহখিনিয়ে সৰহদিন থাকিব নোৱাৰিলে।

“মিলটো এইবাৰ চলিবই লাগিব”— নিজ নিজ স্বাৰ্থত মিটিং পতা নেতা-পালিনেতাৰ উদাত্ত ভাষণক সাঁচা ভাবি মানুহখিনি থাকি গ’ল। হাবি গুচি ফুলনি হ’ল, কিন্তু মিলটো আৰু নচলিল।

আৰতি প্ৰতিযোগিতা আৰম্ভ হৈছে। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ বেদাভেদ নাই। কোনোৱে অকলে, কোনোৱে দল বান্ধি নাচিবলৈ আহিল। ঢাক-ঢোল আৰু ঘণ্টাৰ শব্দই পূজাৰ থলী ৰজনজনাই তুলিলে। ৰায়, দাস, সূত্ৰধৰ, সাহা, সৰকাৰ নিৰ্বিশেষে ঘোষকে নাম মাতিলেই আগবাঢ়ি আহি দেৱী মাক প্ৰণাম জনায়। তাৰ পাছত জ্বলি থকা ধূনাৰ পাত্ৰ হাতত তুলি বিশেষ ভংগীমাত নৃত্য পৰিৱেশন কৰিবলৈ ধৰে। চিপচিপীয়া বৰষুণক আওকাণ কৰি পূজাৰ শেষ সন্ধিয়া বুলি মানুহখিনি ওলাই আহিছে। গাঁৱৰ মানুহে দিয়া দোকানত বহি অপৈণত হাতৰ চাওমিন, এগ-ৰোল আৰু গৰম জেলেপি খাইছে।

এই ৰঙীন পৰিৱেশত কিছু খাপ নোখোৱাৰ দৰেই এজন খীণ ধুতি পিন্ধা মানুহ ৰভাতলীত প্ৰৱেশ কৰিলে। তেওঁ পোনেই ঘোষকৰ কাষলৈ গ’ল। তেওঁক দেখি পূজাৰ কৰ্মকৰ্তাসকলৰ মুখকেইখন উজলি উঠিল। ক্ষন্তেক পাছতেই মাইকত শুনা গ’ল— “আমাৰ মাজত ইতিমধ্যে জীৱ খুৰা আহি উপস্থিত হৈছে। প্ৰতিবছৰৰ দৰেই এইবাৰো আমি খুৰাৰ আৰতি চাবলৈ পাম। আমাৰ প্ৰতিযোগিতাখনৰ অন্ত পৰাৰ লগে লগেই আমি উপভোগ কৰিম আজিৰ সন্ধিয়াৰ বিশেষ আকৰ্ষণ— আমাৰ জীৱ খুৰাৰ আৰতি নৃত্য।”

দৰ্শকৰ মাজত গুণগুণনি উঠিল। কিছুলোক হৰ্ষিত হোৱাৰ বিপৰীতে কিছুমানৰ কপাল কোঁচ খালে। “পাৰিব জানো?”— কিছুমানে ভাবিলে। দোকানে-পোহাৰে সিঁচৰিত

হৈ থকা মানুহবোৰ মগুপমুখী হ’ল।

জীৱ খুৰা অৰ্থাৎ জীৱেশ্বৰ কলিতাই চকীত বহি চাৰিওফালে এবাৰ চকু ফুৰালে। তাৰ পাছত তেওঁ দুৰ্গা মাৰ দিশে একেথিৰে আকুলতাৰে চাই ৰ’ল। শৰীৰ দুৰ্বল তেওঁৰ, মনত সংশয়। বিগত চল্লিশ বছৰে তেওঁৰ আৰতি নোহোৱাকৈ কুৰিয়া গাঁৱৰ পূজা পাৰ হোৱা নাই। বেনাৰত লিখা ‘৪১তম বছৰ’টোত তেওঁৰ চকু পৰিল। আৰম্ভণিৰ দিনবোৰ তেওঁৰ মানসপটত অগা-ডেৱা কৰিবলৈ ধৰিলে। জীৱন্ত মিলটোত কৰ্মৰত সকলোৰে অৱস্থা তেতিয়া সচ্ছল আছিল। এম. ডি. সুব্ৰত মিত্ৰৰ উদ্যোগত মিলৰ মুখ্যদাৰৰ সমীপৰ টিলাটোৰ তলৰ এই বহল ঠাইখিনিত পূজা আৰম্ভ হৈছিল। সেই ইচ্ছাই আজিৰ জাকজমক আয়োজনৰ আধাৰশিলা। দীপক পাল, অজয় বিশ্বাস, আশিস সাহা আদিৰ সহযোগত জীৱেশ্বৰ কলিতাই আৰতি দিবলৈ শিকিছিল। তেওঁৰ খৰক-বৰক খোজ এদিন চমকপ্ৰদ হৈ উঠিছিল।

দিন-বছৰ তলাবন্ধ হৈ থাকি মিলটো এতিয়া ভগ্নস্তূপত পৰিণত হ’ল। বৰমুৰীয়াসকলে সময় থাকোঁতেই নিজৰ ব্যৱস্থা কৰি ল’লে, কিন্তু তলতীয়া কৰ্মচাৰীসকলৰ বাবে ৰৈ গ’ল মাথোঁ এটা ভ্ৰম। কিছু লোকে কৰ্মসংস্থাপনৰ সন্ধানত ঠাই এৰিলে, কিছুৱে আকৌ নিজ গাঁৱৰ মাটিত হালত ধৰিলেগৈ।

চল্লিশ বছৰৰ ৰূপান্তৰৰ সাক্ষী জীৱেশ্বৰ কলিতাই এতিয়াও সপোন দেখে— এদিন মিলটো পুনৰুজ্জীৱিত হ’ব। কলঘৰৰ ঘৰ-ঘৰ শব্দই নিৰ্জন দুপৰীয়াৰ জিলিৰ মাতক তল পেলাব। শাৰী শাৰী কোৱাৰ্টাৰেৰে ভৰা কলনিখন আকৌ আৱাসীৰে ঠাহ খাব। কুৰিয়াৰ বেছিভাগ লোকে কলিতাক সন্মান কৰে যদিও তেওঁৰ পিঠিৰ পিছত তেওঁৰ এই দিৱাস্পক লৈ উপলুঙাও কৰে। কিন্তু সপোন আৰু আশাইতো মানুহৰ জীৱনৰ সম্বল। জীৱ খুৰাও তাৰ ব্যতিক্ৰম নহয়।

ফাগুন

— এমিলী ফুকন

কিমান সহজ ফাগুন হোৱাটো?
সৰাপাতৰ উচুপনি শুনি নিচুকাবলৈ গৈও
আউল লাগে কত ভাবনাৰ!
লঠাঙা বিৰিখৰ ঠৰঙা হোৱা শৰীৰৰ উমান পাইও
ৰঙীন পোচাক পিন্ধে, বুকুত বেথা বান্ধি গতি কৰে।
ফাগুন নিজেই এটা মিশ্ৰিত অনুভৱ।
ছন্দময় গতিৰে একোটা হাৰ্দিক অভ্যাস
কঢ়িয়াই ফুৰে বুকুত।
তুমি এটি অব্যক্ত কবিতা হৈ থাকা,
অনুভৱেৰে তোমাৰ নামৰ শব্দৰ মালাডাল গুঠিম।
প্ৰতিটো অব্যক্ত অনুভৱক বুজিবলৈ, সৰাপাতক নিচুকাবলৈ,
ধূলিয়ৰি বাটত ধূসৰ হৈ পৰা বহু সপোনক
ৰঙীন তথা সোণোৱালী কৰিবলৈ ফাগুন আহে।
দুচকুৰেও যেন তাকেই ক'ব খুজিছে-
কিমান সহজ ফাগুন হোৱা?
ফাগুন হ'বলৈ হ'লে বুকুত সামৰিব লাগিব বেথা,
দুচকুত আঁকিব লাগিব আশাৰ ৰেঙনি;
সৰাপাতৰ উচুপনি শুনি নিচুকাবলৈ
লাগিব বুকুত অদম্য সাহস।
সেয়েহে চাগে ফাগুনে কুহুমবুলীয়া এমুঠি ৰ'দ
বসন্তক সিঁচি দিয়াৰ ক্ষণৰ
এমুঠি জীৱনমুখী আবেগ সামৰে সন্তৰ্পণে...।

ক
ৰি
তা

ফাগুন

— প্ৰবীণ কুমাৰ টায়ে

পলাশ, মদাৰ, শিমলু ফুলিছে
তেজ-ৰঙীন আকাশ;
বলিছে ফাগুনৰ বলিয়া বা।
আহানা এছাটি মলয়া হৈ,
চুই যোৱানা মোৰ দুগালত
ফুলি ৰ'ম তোমাৰ বুকুত
এপাহি ৰঙা গোলাপ হৈ।
আহাঁনা এজাক
কিনকিনীয়া বৰষুণ হৈ,
পিছলিম তোমাৰ দেহত
সৰি পৰা চকুলো নহয়,
চাই ৰ'ম হাঁহি
পুৱাৰ ৰ'দালিৰ কিৰণৰ...
ফাগুন তুমি সাঁচাই
ৰঙৰ দাপোণ;
চাই আমনি নলগা
এটি সপোন!

ফাগুন

— নয়নিকা মেছ

প্রকৃতিৰ বুকুলৈ আকৌ
আহিল ফাগুন,
চৌদিশ বাঙলী কবি
ফুলিল পলাশ, মদাৰ আৰু শিমলু।
সৰাপাতেৰে মলয়া বতাহত
নামি আহে ফাগুন,
ফাগুনৰ পচোৱাই কৰে
আমাৰ মন মতলীয়া।
ফাগুনৰ সৰাপাত
আৰু গছৰ উকা ডালে,
দিয়েহি নতুনৰ বতৰা;
ফাগুনেই কঢ়িয়াই আনে
বসন্তৰ আগজাননী।
মন যায় মোৰ
ফাগুনৰ পচোৱাৰ সৈতে
নিজকো মতলীয়া কৰিবলৈ।
মলয়া বতাহত
পলাশ আৰু শিমলুৰে,
ধৰালৈ নামিল চঞ্চলা ফাগুন।

ফাগুনৰ চোলা পিন্ধা বতৰ

— গণেশ চন্দ্ৰ কছাৰী

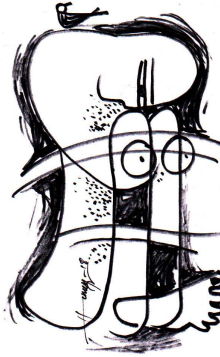
নিয়ৰৰ কেঁচা টোপাল বুটলি
শীতৰ নিজান বুকুত
তোমাৰ স'তে খেলিছিলোঁ সপোনতে-
দিন-সপ্তাহ-মাহ-বছৰ নভবাকৈ;
অপ্রাপ্তিৰ বুকুত হেৰাল ধুনীয়া সংসাৰ!
দেহৰ সিৰাবোৰেও কেতিয়ানো
বসন্তৰ কুঁহিপাতৰ লগত তাল মিলাব?
লৈ ফাগুনৰ বাউলী ৰঙৰ আবিৰ-
ই যে দিনে-ৰাতিয়ে অতিলোভত ভুগিছে
নিকৰ্মা জীৱনৰ ৰঙীন চোলা পিন্ধি!
শুনিছিলোঁ ফাগুনৰ অতিৰঙত ৰঙাব পাৰি,
নোপোৱা বহু পাব পাৰি পৰিচৰ্যা;
চহাৰ মুখত ভোগৰ ভোগালী,
হৃদয় ৰঙোৱা, জীৱন জুৰুৱা লালি-
সকলোতে সকলোৰে আঁকি ল'ব পৰা ফাগুন!
ফাগুনৰ যে এই মায়ী গুণগুণ,
অলি ভোমোৰাবোৰেও জানে ফুলৰ পাহে পাহে;
বসন্ত নমাৰ পদূলিয়ে আদৰে ৰিঙিয়াই-
ভালপোৱাৰ এবুকু সাঁচা মৰম লৈ!

সলনি হ'ল তোমাৰ ঠিকনা

— দেৱ পৰাশৰ
(জুবিনদাক সোঁৱৰি...)

সলনি হ'ল তোমাৰ ঠিকনা... !
জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈ
পোহৰৰ পৰা এন্ধাৰলৈ
দেহৰ পৰা সমাধিলৈ
খাৰঘুলিৰ পৰা সোণাপুৰলৈ
'অনামিকা'ৰ বুকুতে তুমি উশাহ লৈছিল।
শেষত 'বৈ বৈ বিনালে' বুলি কৈ
নিঃশব্দে গুচি গ'লা...
কিন্তু, হঠাত... কিয় ?
তোমাৰ 'শব্দ'বোৰ যেতিয়া কাণত বাজিছিল,
'পাখি' মেলি মোৰ 'আশা'বোৰ
সপোন-দেশত উৰি ফুৰিছিল ।
যৌৱনৰ সেই উন্মাদ কালছোৱাত
'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ' আছিল।
'মায়াময় চহৰৰ কোলাহলবোৰৰ
মাজে মাজে...
গহীন বাতিৰ পহৰৰ
ফাঁকে ফাঁকে...
তুমিয়েই গুণগুণাই আছিল।
মোৰ ইকাষে-সিকাষে ।
এতিয়া মাথোঁ
সলনি হ'ল তোমাৰ ঠিকনা... !
'ৰামধেনু'ৰ বঙবোৰো যেন সলনি হ'ল,
'যৌৱনে আমনি কৰে' বুলি ভাবিলেও
সি আজি নিজৰ ঠিকনা পাহৰি গ'ল ।
সকলো যেন শূন্য এতিয়া...
তুমি ৰোৱা নাহৰ গছজোপাই
উচুপি উচুপি ৰাতি কান্দে,
তোমাক আকৌ সাবটিবৰ মন... !
তোমালৈ বাট চাওঁতে
বাট চাওঁতে...
যান্ত্ৰিকতাৰ পোচাক পিন্ধি
মই হৈ পৰিছোঁ এক 'যন্ত্ৰ'... !

ক
বি
তা

অব্যক্ত

— দীক্ষিতা কলিতা

বছৰৰ শেষত,
আজি নিজৰ হিচাপৰ সময়... !
বহু উজাগৰী নিশা,
অশান্তি, ব্যৰ্থতা পাৰ হ'ল !
অন্ততঃ আজি নিজৰ বাবে এদিন...
আজিকালি নিৰ্জনতা, নিসংগতা
আন্ধাৰবোৰ বৰ প্ৰিয়,
বন্ধ কোঠাই এতিয়া মাথোঁ আশ্ৰয় !
নিজকে এতিয়া স্বাৰ্থপৰ কৰি
তুলিছোঁ-
কেৱল নিজৰ বাবে,
নিজক বুজিবৰ বাবে !
তথাপিও আক্ষেপ নাই,
কাৰোঁ প্ৰতি অভিযোগো নাই;
কিন্তু কেতিয়াবা ভয় হয়
নিজক সুধিবলৈ-
আচলতে 'মই কোন ?'
মই সঁচাকৈ 'ভালে আছোঁ নে ?'
কিন্তু এতিয়া স্বাৰ্থ ৰাখোঁ
নিজক অলপ ভালপোৱাৰ,
নিজৰে প্ৰেমত পৰাৰ ।

আঁউসী

— সুশান্ত বৰুৱা

ক্ষয়িষুও জোন ।
প্ৰতি নিশা জোনাক গলি গলি
পুষ্টিহীনতাত ভুগিব,
আৰু এদিন অকাল মৃত্যু হ'ব ।
জী নুঠা ৰাতি এটাৰ কথা-
তৰাবোৰে শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাই মৌন প্ৰাৰ্থনা কৰিব,
পুনৰ্জন্ম বিচাৰি ।
গান্ধাৰী,
পোহৰ আৰু আন্ধাৰৰ পাৰ্থক্য কি ?

প্ৰেম আৰু জীৱন

— কৰবী দুৱৰী

ভ্ৰূণ এটা গৰ্ভত থিতাপি লোৱাৰ পৰাই আৰম্ভ হয় প্ৰেমৰ যাত্ৰা। প্ৰেম মানে আচলতে আদৰ, যত্ন, মৰম আৰু হয়তোবা কৰ্ব্বাত আকৰ্ষণ অথবা অধিকাৰবোধো! প্ৰেম কাৰোবাৰ বাবে উন্নতিৰ বাটত অকণমান সকাহ আৰু কাৰোবাৰ বাবে জীৱনৰ আটাইতকৈ তিতা অভিজ্ঞতা। ব্যক্তিভেদে প্ৰেমৰ স্বৰূপ ভিন্ন; যিদৰে পৃথক প্ৰতিজন মানুহৰ দৃষ্টিভংগী আৰু সামাজিক পৰিৱেশ।

প্ৰেম মাত্ৰ দুটা বৰ্ণৰ এটা সৰু শব্দ, কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ অসীম। ই মানুহৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ জটিল অথচ আটাইতকৈ সুন্দৰ অনুভৱ। আমাৰ জীৱনলৈ হাজাৰবাৰ প্ৰেম আহিব পাৰে, কিন্তু সঁচা হৃদয়েৰে প্ৰেম এবাৰেই হয়। প্ৰেমে জীৱন গঢ়ে আৰু কেতিয়াবা ভাঙিও পেলায়। প্ৰেমত পৰি জীৱন ধ্বংস হোৱা অনেক উদাহৰণ আমাৰ চৌদিশে বিদ্যমান। তথাপিও মানুহক মানুহ লাগে; সুখ-দুখ ভগাবলৈ এজন সংগী লাগে। কোৱা হয়, যিজনে জীৱনত এবাৰো প্ৰেমত

পৰা নাই, তেওঁ হেনো জীৱনটো ভালদৰে উপভোগ কৰিব জনা নাই।

প্ৰকৃত প্ৰেমে মানুহক দায়িত্বশীল কৰি তোলে। প্ৰেমত নৈতিকতা, সততা আৰু ত্যাগ নিহিত থাকে। স্বার্থপৰ আকৰ্ষণ কেতিয়াও প্ৰেম হ'ব নোৱাৰি। যি সম্পৰ্কত সন্মান আৰু বিশ্বাস নাই, তাত প্ৰেমৰ নামত কেৱল প্ৰতাৰণাহে থাকে। জোৰ কৰি ভালপোৱা আদায় কৰিব নোৱাৰি; প্ৰেম হৃদয়ৰ এক গোপন আহ্বান। ইয়াৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট সংজ্ঞা নাই। বিভিন্ন দৰ্শন, সংস্কৃতি আৰু সমাজে প্ৰেমক বিভিন্ন দৃষ্টিকোণৰ পৰা ব্যাখ্যা কৰিছে। সাধাৰণ অৰ্থত, প্ৰেম হৈছে আন এজনৰ সুখ-দুখক নিজৰ বুলি অনুভৱ কৰিব পৰা এক মনস্তাত্ত্বিক ক্ষমতা। ই কেৱল আকৰ্ষণ বা ৰোমাঞ্চ

প্ৰেম মাত্ৰ দুটা বৰ্ণৰ এটা সৰু শব্দ, কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ অসীম। ই মানুহৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ জটিল অথচ আটাইতকৈ সুন্দৰ অনুভৱ। আমাৰ জীৱনলৈ হাজাৰবাৰ প্ৰেম আহিব পাৰে, কিন্তু সঁচা হৃদয়েৰে প্ৰেম এবাৰেই হয়। প্ৰেমে জীৱন গঢ়ে আৰু কেতিয়াবা ভাঙিও পেলায়। প্ৰেমত পৰি জীৱন ধ্বংস হোৱা অনেক উদাহৰণ আমাৰ চৌদিশে বিদ্যমান। তথাপিও মানুহক মানুহ লাগে; সুখ-দুখ ভগাবলৈ এজন সংগী লাগে। কোৱা হয়, যিজনে জীৱনত এবাৰো প্ৰেমত পৰা নাই, তেওঁ হেনো জীৱনটো ভালদৰে উপভোগ কৰিব জনা নাই।

নহয়, ই হৈছে বৃজবৃজি, সহনুভূতি, ত্যাগ আৰু বিশ্বাসৰ এক সজীৱ সমন্বয়।

ইতিহাসৰ গভীৰলৈ চালে দেখা যায়, বহু যুগান্তকাৰী ঘটনাৰ অন্তৰালত প্ৰেমেই আছিল। ইতিহাস কেৱল ৰক্ত আৰু ৰাজনীতিৰ কাহিনী নহয়। মহাভাৰতৰ প্ৰেম জটিল; কৃষ্ণ-ৰাধাৰ প্ৰেমে সামাজিক পূৰ্ণতা নাপালে যদিও ই চিৰন্তন আৰু অমৰ। কেতিয়াবা অসম্পূৰ্ণতাইও প্ৰেমক অধিক মহীয়ান কৰি তোলে। ভাৰতীয় দৰ্শনে প্ৰেমক ভক্তিৰ সৈতে তুলনা কৰিছে। ঈশ্বৰৰ প্ৰতি নিঃস্বার্থ ভক্তিও এক প্ৰকাৰৰ প্ৰেমেই, যিয়ে মানুহক নৈতিকতা শিকায় আৰু অন্যায়াৰ বিৰুদ্ধে থিয় হ'বলৈ সাহস দিয়ে।

বৰ্তমান যুগ সলনি হৈছে, সমাজ সলনি হৈছে, কিন্তু হৃদয়ৰ আকুলতা একেই আছে। আজিৰ সময়ত প্ৰেম বহুলাংশে আত্মকেন্দ্ৰিক। ম'বাইল আৰু ইণ্টাৰনেটে দূৰত্ব কমাই আনিছে

সঁচা, কিন্তু আৱেগ-অনুভূতিবোৰ ক্ষণেকীয়াহে হ'বলৈ লৈছে। যেন অনুভৱবোৰে দ্ৰুতগতিত জন্ম লৈ দ্ৰুতগতিতেই মৃত্যুবৰণ কৰে। পুৰণি দিনৰ প্ৰেম আছিল ধীৰ, গভীৰ আৰু ব্যাকুল অপেক্ষাৰে ভৰা। বগা কাগজত নীলা চিয়াহীৰে প্ৰিয়জনৰ খবৰ কঢ়িয়াই অনা এখন চিঠিলৈ বাট চাওঁতে বছৰ পাৰ হৈ গৈছিল, তথাপিও কোনো আক্ষিপ নাছিল। এতিয়া মিনিটতে 'ভিডিঅ' কলযোগে স্বচক্ষে চাব পাৰি, অথচ তাহানিৰ দৰে সেই আত্মিক সন্তুষ্টি নাই। প্ৰেমে যেন গোপনে ধৈৰ্য হেৰুৱাব উপক্ৰম কৰিছে।

তথাপি, মানুহে যেতিয়ালৈকে সংগ, মৰম আৰু আশ্ৰয় বিচাৰি থাকিব, তেতিয়ালৈকে প্ৰেম জীয়াই থাকিব। কাৰণ যুগ সলনি হ'লেও মানুহৰ বুকুৰ শূন্যতা একেই থাকে; আৰু সেই শূন্যতাক পূৰণ কৰিব পাৰে কেৱলমাত্ৰ প্ৰেমে।

লেখা আহ্বান

অসমীয়া বৰ্ণিলৰ আগন্তুক সংখ্যাৰ বাবে গল্প, প্ৰবন্ধ, কবিতা, অনুভৱ, লিমাৰিক, এক মিনিট গল্প, অনুবাদ কবিতা, হাইকু, অণুগল্প, স্বাস্থ্য, কেৰিয়াৰ, ৰেচিপি, নীলা খামৰ চিঠি, ভ্ৰমণ কাহিনী, বিনোদন আদি লেখা বিচৰা হৈছে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাটচ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল : bornilmagazine2019@gmail.com

ব্যস্ত এই পৃথিৱী। কাৰো যেন ক'তো অলপো আজৰি নাই। হেৰাই গৈছে তাহানিৰ সেই মন খুলি মৰা হাঁহিবোৰ; কিয়নো সকলোৰে অন্তৰখন যেন দুখেৰে পৰিপূৰ্ণ। অনুভৱ হয় মানুহে যেন আগৰ দৰে হাঁহিবলৈ এৰিছে। সুখবোৰ লাহে লাহে কমি গৈছে আৰু চাৰিওফালে কেৱল দুখৰ কোলাহল। মানুহে কেতিয়াবা মন খুলি হাঁহিলেও অকস্মাৎ স্তব্ধ হৈ যায়- যেন পুনৰ দুখৰ মাজলৈহে উভতি আহে।

নিজক সলনি কৰক। ভৱিষ্যৎ সলনি কৰিবলৈ হ'লে অভ্যাস সলনি কৰিবই লাগিব। সকলো সময়তে ভাল চিন্তা কৰক, ভাল কথা কওক আৰু ভাল কাম কৰক। দেখিব নিজেও লাহে লাহে সলনি হৈছে; কিয়নো আপোনাৰ জীৱনৰ সুখ নিৰ্ভৰ কৰে আপোনাৰ চিন্তাৰ মানদণ্ডৰ ওপৰত।

ড° এ পি জে আব্দুল কালামে কৈছিল, “আপুনি আপোনাৰ ভৱিষ্যৎ সলনি কৰিব নোৱাৰে, কিন্তু আপুনি আপোনাৰ অভ্যাস সলনি কৰিব পাৰে আৰু নিশ্চয়কৈ আপোনাৰ অভ্যাসে এদিন আপোনাৰ ভৱিষ্যৎ সলনি কৰিব।”

ঈশ্বৰে আপোনাক এই পৃথিৱীলৈ কেৱল দুখ ভুগিবলৈ পঠিওৱা নাই। আপুনি তেওঁৰে সন্তান। মাক-বাপেকে জানো নিজৰ সন্তানৰ দুখ কামনা কৰে? মানুহে নিজৰ কৰ্মৰ বাবেহে ফল পায়। ঈশ্বৰ বাধ্য-

অনুভৱ

নিজেই নিজকে সুখী

কৰিবলৈ শিকক

— মানস প্ৰতিম শইকীয়া

জীৱনত আঘাত পোৱাটো স্বাভাৱিক। প্ৰতিটো আঘাতেই একোটা ডাঙৰ শিক্ষা দি যায়। আঘাত পালে ঈশ্বৰক দোষ দিয়াটো অনুচিত। নিজেই নিজক প্ৰশ্ন কৰক- ঈশ্বৰে কিয় আঘাত দিলে? উত্তৰটো আপোনা-আপুনি ওলাই পৰিব। বিনা কাৰণত একোৱেই সম্ভৱ নহয়। আপুনি পোৱা দুখৰ বাবে আপুনিয়েই দায়ী। ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনাওক আৰু পুনৰ তেনে ভুল নকৰাৰ সিদ্ধান্ত লওক। সদায় মনত ৰাখিব- যি হৈছে ভালৰ বাবে হৈছে আৰু যি হ'ব সেয়াও ভালৰ বাবেই হ'ব। যেতিয়া আপুনি আনৰ বাবে মঙ্গল কামনা কৰে, তেতিয়া শুভ কথাবোৰ আপোনাৰ মনলৈ ঘূৰি আহে। এয়াই প্ৰকৃতিৰ নিয়ম।

যেনেকুৱা কৰ্ম, তেনেকুৱা ফল দিবলৈ। যি কৰ্ম দেখি ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট হ'ব বুলি মনত ভাব হয়, সদায় তেনে কৰ্মই কৰক; দেখিব আপুনিও ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় হৈ পৰিব। এজন ভাল ছাত্ৰক যেনেকৈ সকলোৱে মৰম কৰে, তেনেদৰে আপুনিও কিয় ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় নহ'ব?

আমি সদায় নতুনত্ব বিচাৰোঁ। নতুন কিবা এটা পালে মনটো আনন্দিত হয়। ঠিক তেনেদৰেই পুৱাই পবিত্ৰ হৈ ঈশ্বৰক কিবা এটা নতুন উপহাৰ (যেনে- এপাহ সুন্দৰ ফুল বা এখিলা তুলসী পাত) দিবলৈ চেষ্টা কৰক; দেখিব মনটো পবিত্ৰ হৈ উঠিছে। নিজকে ভাল পাবলৈ শিকক, কিয়নো আপুনি ঈশ্বৰক এক বিৰল দান। আপোনাৰ ওচৰত যি আছে তাকে লৈ সন্তুষ্ট থাকক। অতিৰিক্ত আশা কৰাটো দুখৰ কাৰণ। আপোনাক কি বস্তু কেতিয়া প্ৰয়োজন, সেয়া ঈশ্বৰে ভালদৰেই জানে। আপুনি পবিত্ৰ হ'লে ঈশ্বৰৰ সুদৃষ্টি আপোনাৰ ওপৰত নিশ্চয় পৰিব।

জীৱনত আঘাত পোৱাটো স্বাভাৱিক। প্ৰতিটো আঘাতেই একোটা ডাঙৰ শিক্ষা দি যায়। আঘাত পালে ঈশ্বৰক দোষ দিয়াটো অনুচিত। নিজেই নিজক প্ৰশ্ন কৰক- ঈশ্বৰে কিয় আঘাত দিলে? উত্তৰটো আপোনা-আপুনি ওলাই পৰিব। বিনা কাৰণত একোৱেই সম্ভৱ নহয়। আপুনি পোৱা দুখৰ বাবে আপুনিয়েই দায়ী। ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনাওক আৰু পুনৰ তেনে ভুল নকৰাৰ সিদ্ধান্ত লওক। সদায় মনত ৰাখিব- যি হৈছে ভালৰ বাবে হৈছে আৰু যি

হ'ব সেয়াও ভালৰ বাবেই হ'ব। যেতিয়া আপুনি আনৰ বাবে মঙ্গল কামনা কৰে, তেতিয়া শুভ কথাবোৰ আপোনাৰ মনলৈ ঘূৰি আহে। এয়াই প্ৰকৃতিৰ নিয়ম।

আঁতৰি আহক সেই ভিৰৰ মাজৰ পৰা, যিয়ে কেৱল আনৰ দুখ বিচাৰি ফুৰে। যিসকলে বেলেগৰ সুখ দেখিব নোৱাৰে, তেনে লোকৰ সংগ ত্যাগ কৰি অকলে থাকিবলৈ শিকক। কাৰণ মানুহ যেতিয়া ভিৰৰ পৰা আঁতৰি যায়, তেতিয়াহে প্ৰকৃত সুখ বিচাৰি পায়। এলেছ্ৰা ব্যক্তি ঈশ্বৰৰো প্ৰিয় নহয়।

নিজেই নিজৰ সংগী হ'ব পৰাটো এটা ডাঙৰ সফলতা। ঈশ্বৰক অন্তৰত ৰাখি পবিত্ৰ মনেৰে দিনটো আৰম্ভ কৰক। কাৰোবাৰ পৰা সুখ পাম বুলি আশা কৰাতকৈ নিজেই নিজক সুখী কৰক। দেখিব এই পৃথিৱীখন বহুত ধুনীয়া। পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতাই মনক শান্তি দিয়ে। অযথা চিন্তা কৰি সময় নষ্ট কৰাতকৈ মনটো কোনো ভাল কামত নিয়োজিত কৰক। এনেদৰে নিজক সলনি কৰিলে মনটো ফৰকাল লাগিব আৰু আকৌ মন খুলি হাঁহিবলৈ আপোনাৰ সাহস হ'ব।

প্ৰতিটো কাম কৰাৰ আগত এবাৰ ভাবক- তেওঁ (ঈশ্বৰে) মোক লক্ষ্য কৰি আছে। দেখিব আপুনি বেয়া কাম কৰিবই নোৱাৰিব। নতুনকৈ জীৱনটো উপভোগ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰক। আজি আপুনি অনুভৱ কৰিছে যে আপুনি সুখী। নিজেই নিজক সুখত ৰাখক, ঈশ্বৰো বাধ্য হ'ব আপোনাৰ ভৱিষ্যৎ সলনি কৰিবলৈ।

— মানসী শৰ্মা

“এই ঠাণ্ডাখনত কঁপি কঁপি কেলৈনো বাহিৰত বহি থাক? মোলৈ বাট চাই থাকিব নালাগে। তই ভাত খাই শুই থাকিবি।”

“সেইকাৰণে কণ্ড, বিয়াখন পাতি ল’। মই নাথাকিলে তোৰ লগ এটা হ’ব। দিনটো খাটি আহি তই নিজৰ কাঁহী-বাটি ধুব নালাগে, ভাত খাবলৈ কোনোবা এজন বৈ থাকিবি।”

“ভাতকেইটা বাটি ল’বা দেই, কাঁহী-বাটিকেইটা আওখালি থ’বা। মোৰ ব’ৰ টোপনি ধৰিছে।”

তাৰ ভাবত যতি পৰিল।

তাড়না

— নৰেন শইকীয়া

কিছুদিন আগলৈকে ঘৰৰ ভিতৰৰ পৰা অকলে বাহিৰলৈ ওলাবলৈ ভয় কৰা নিবেদিতাজনী আজি পৈণত গাভৰু হ’ল।

নিজৰ লগতে ৰোগীয়া মাক আৰু ভনীয়েকৰ পেটৰ ক্ষুধা নিবাৰণৰ হেতুকে প্ৰতিটো পুৱাতে তাই দেউতাকৰ সমাধিৰ কাষলৈ যায়। ভণ্ড সমাজৰ চকুত ধৰা নপৰাকৈ নিজৰ পূৰ্ণিমাৰ জোনৰ দৰে গাল দুখনত এঙাৰেৰে কাল আঁউসীৰ কলীয়া ডাৱৰৰ দৰে কজলা আবিৰ সানি তাই চহৰমুখী হয়।

সূৰ্যাস্তৰ পিছত সন্ধিয়া বেলিকা তুলসীৰ ভেটিত যেতিয়া মাক আৰু ভনীয়েকে একান্ত ভক্তিতে তাইৰ কুশল-মংগলৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা কৰে, তেতিয়া তাইৰ শৰীৰত লাগি থকা পৈশাচিক দানৱৰ আঁচোৰবোৰ ক্ষণিকৰ বাবে হ’লেও টিপচাকিৰ পোহৰত অস্পষ্ট হৈ পৰে।

অমৃত

— অংশুমান ভূঞা

“ছাৰ, তাই মৰিব নোৱাৰে। তাইক জীয়াই ৰাখক।” নিথৰ ৰাঙলী দেহটো সাবটি কান্দি থকা মানুহজন হঠাতে স্থিৰ হ’ল।

যুদ্ধকালীন তৎপৰতাৰে গ্ৰীণ কৰিড’ৰৰ সৃষ্টি কৰা হ’ল।

দুটা শিশুৱে নতুন জীৱন পালে।

তেওঁলৈ ‘বিশ্ব অংগদান দিৱস’ৰ দিনা সম্বৰ্ধনা গ্ৰহণ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনাই এখন চৰকাৰী পত্ৰ আহিল।

লেখা আহুন

ইচ্ছুকসকলে আগস্তুক সংখ্যাৰ

অণুগল্প শিতানৰ বাবে

আমাৰ ঠিকনালৈ লেখা প্ৰেৰণ

কৰিব পাৰে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাট্চ এপ নম্বৰ :

৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল :

bornilmagazine2019@gmail.com

নিঃশেষ হোৱা ৰাতিবোৰ

— প্রজ্জলিতা হাজৰিকা

নিঃশেষ হোৱা অভিশপ্ত ৰাতিবোৰত
হেৰাই যায় কবিতাৰ শব্দবোৰ,
উপচি পৰে উন্নত কবিতাবোৰৰ অৰ্থবোৰ!
অথচ,
কোনেও নপঢ়ে সেই উদ্দাম কবিতাবোৰ;
মাথোঁ ৰাতিৰ দেৱালয়ে শুনে
নিঃশেষ হোৱা ৰাতিবোৰৰ কান্দোন!
উপচি পৰে হেৰুৱাই পেলোৱা চকুলোৰ বান,
হেৰাই যায় ৰাতিৰ আকাশৰ জেনাকবোৰ।
অথচ,
হেৰাই যায় ৰাতিবোৰৰ সেই অভিশপ্ত কবিতাবোৰ।
কোনে বুজিব
নিঃশেষ হোৱা ৰাতিবোৰৰ ভাষা?
কোনে জানিব
নিঃশেষ হোৱা ৰাতিবোৰত লুকাই থকা
একো একোটা নীৰৱ কাহিনীক?
কোনেও বুজি নাপায় সেই কাহিনীবোৰক;
অথচ,
নিঃশেষ হোৱা ৰাতিবোৰৰ কাহিনীবোৰ
হৈ পৰে মূল্যহীন—
চহৰৰ ব্যস্ত মানুহবোৰৰ চকুত!
সেইবাবেইটো
নিঃশেষ হোৱা ৰাতিবোৰৰ
নাথাকে কোনো অস্তিত্ব!

প্ৰসৱ বেদনা

— শেৱালী নাথ

কবিতা এটা মৰিবলৈ লৈছে,
প্ৰথম শাৰী দুটা হাউলী পৰিছে...
শব্দবোৰ বিশৃংখল হৈ পৰিছে, ছটফটাইছে;
জন্ম হ'ব নোৱাৰাৰ বেদনাত।

সোণোৱালী বৰষুণ

— চন্দ্ৰপ্ৰভা বৰ্মন

বৰষুণজাকত তিতিম
বুলি ভাবি থাকোতেই
বতাহজাকত ভাঁহি আহিল
কোনোৱা অজান দেশৰ
নুফলা ফুল এজাকৰ
এজাৰফুলিয়া
বিবাদময় সুগন্ধ
ৰৈ গ'ল সীমনাত
মোৰ তৃষ্ণৰ্ত হেঁপাহ
নোকোৱা কথাবোৰ
বৰষুণৰ টোপাল হৈ
ছিটিকি পৰিল দুচকুৰ পতাত
বুকুৰ ভিতৰৰ নিতিতা
হৃদয়খন ডুবি আছিল
এসাগৰ প্ৰেমত
তুঁহ জুইৰ দৰে উমি উমি
জ্বলি আছিল হিয়াখন
ফাগুনৰ সৰাপাতৰ
মৰমৰীয়া গুঁঠ
পিয়াহত পুঞ্জিভূত হয় সপোন
অনুভৱৰ সাগৰখন কঁপি উঠে
মৰমে অভিমানত বাট হেৰুৱাই
গোলাপৰ পাপৰিত
তোমাৰ প্ৰতিচ্ছবি আঁকি
অৰ্পণ কৰো শিলদেৱতাক
ঈশ্বৰে মোক তিয়াই গ'ল
এজাক প্ৰণয়ৰ বৰ্ষাৰে
এতিয়া মোক এজাক বৰষুণ লাগে
এজাক সোণোৱালী বৰষুণ...!

প্ৰেমত্যাগী শৰীৰ

— নিৰঞ্জন ঠেঙাল

হৃদয়ৰ সৌজন্যত বাজি আছিল
অচিনাকি কিবা এক বাগ;
সুৰবিহীন নাছিল,
নাছিলচোন আমোদজনকো।
তেস্তে কি আছিল সেয়া?
হয়তো বিভ্ৰান্ত মনৰ কোলাহল আছিল।
তেওঁক লৈ মনৰ ভিতৰত চলি থকা ৰণখনেই
আছিল হয়তো সেই বাগ!
কিন্তু এতিয়াও কিয়?
জীৱন-শিঙাৰ ৰণখন হোৱাদি উঠিছে,
বুকুখনত হৃদৰোগে গহীনাই বিন্ধিছে;
শৰীৰত অতীতৰ ভালপোৱাৰ অনুতাপৰ চেকুৰাই
তেজবোৰক গতি দি ধৰিছে...
এখন তৰোৱাল আৰু ছটফটাই থকা তেজ!
উফ!
আজি পি খাব মোৰ অশান্ত, অনিয়ন্ত্ৰিত ৰঙা চেকুৰাক;
কোন জিকিব?
তৰোৱাল নে ভালপোৱা?
পৌৰাণিক দৈত্যৰ দৰে খেদি অহা
অস্ত্ৰৰ সেই আঘাতক ভালপোৱাই উপশম কৰাবনে?
এৰা, উশাহ যাৰ্বেগে-
থাকি যাব মাথোঁ তেওঁৰ নামত ত্যাগ কৰি দিয়া শৰীৰটো।
ই জানো নিষ্পাপৰ সমল?
জুইৰ তাপেও পুৰিবলৈ হয়তো কুণ্ঠাবোধ কৰিব,
কাৰণ সেইটো হ'ব এক 'প্ৰেমত্যাগী শৰীৰ'।

তোমাৰ বাবে

— জুৰি দেৱী শৰ্মা

তোমাৰ সান্নিধ্যৰ উষ্ণতাত
দূৰ হয় মোৰ সকলো ক্লান্তি,
তোমাৰ কথা ভাবিলেই
হৃদয়ত জাগে অনাবিল প্ৰশান্তি।
তোমাৰ দুচকুৰ গভীৰতাত
মই ডুবি থাকোঁ নিভয়ে,
কাৰণ মোৰ এক গভীৰ বিশ্বাস-
তুমি মোক চিৰদিন ৰাখিবা সুৰক্ষাৰে।
জীৱনৰ প্ৰতিটো ঋতুত
তুমি হোৱা মোৰ বসন্ত,
তোমাৰ হাতত হাত ধৰি
সপোনবোৰ কৰিম বাস্তৱায়িত।

নিস্তন্ধ নিশাৰ আবেগ

— ৰাখী মণি কলিতা

নিস্তন্ধ নিশাৰ নিবিড় আন্ধাৰত
যেতিয়া মনৰ দুৰাৰখন মুদু খোল খায়,
আবেগে তেতিয়া গোপনে আহি
স্মৃতিৰ দস্তাবেজ খোলে।
হৃদয়ৰ গহন গহুৰত
যেতিয়া স্মৃতিৰ শিকলি খহি পৰে,
আবেগে তাতেই সুগন্ধি বতাহ হৈ
অতীতক সজীৱ কৰি তোলে।
অনুভৱৰ অক্ষৰবোৰে
মনৰ মাজত জীৱন্ত ৰূপ লয়,
অতীতৰ পৃষ্ঠাবোৰত
নিশব্দে শব্দৰ স্পন্দন জাগে।
আবেগে কেতিয়াবা দহনশিখা-
অস্তৰৰ আকাশত জ্বলি উঠা দীপ্ত নক্ষত্ৰ,
যিয়ে মানুহক অন্ধকাৰৰ মাজতো
সাহসৰ দিশ দেখুৱায়।

যাৰ লৌহকঠিন দুহাতত জিলিকে
আধুনিকতাৰ দাবানল;
যি শতিকাৰ আমোঘ অস্ত্ৰ,
সভ্যতাৰ নিৰ্লোভ ভাস্কৰ্য।
ৰক্তৰে বঞ্জিত সেই যে
কেঁচা ঘামৰ মিছিল-
ক'ৰবাত দেখিছানে?
যদি দেখা নাই,
ঘূৰি চোৱা অতীতলৈ;
খুলি চোৱা চীন, ভিয়েটনাম, ছেভিয়েট অথবা
আপোন পথাৰ আৰু চাহ বাগানৰ
তিতা-মিঠা দস্তাবেজ।
যি সংগ্ৰামৰ প্ৰতীক,
অধিকাৰৰ আজন্ম প্ৰেমিক-
মাথোঁ পল-অনুপল...
দুখ-যাতনাৰ যেন
কদাপি নহয়
মুক্তি!
জাগি উঠা,
জাগি উঠা-
লোৰ তীখাৰে গঢ়া
উদ্দীপ্ত কিৰণ!
নিলাজ শোষক,
তঙ প্ৰতাৰকৰ বেহু ভাঙি
আঁজুৰি আনা,
আঁজুৰি আনা-
প্ৰাপ্য অধিকাৰ।

ভোক

— বৰ্ণিল অপৰ্ণ

তাম ৰঙীন বেলিটি ডুব যায় আধাখনীয়া কাহিনী লিখি,
পপীয়া তৰা সৰি পৰা জোপোহা হাবিত দীঘলীয়া ৰাতি।
নিতাল গাঁওখনিত আইৰ জোহালত স্নান হোৱা শিখাৰ ধপধপনি,
ভোকাতুৰ শিশুৰ কেঁকনি;
মাতাল পিতৃৰ জুতিত পথৰুৱা আলি,
শিয়ালৰ উকিত পুনৰাবৃত্তি।

শুভ চিন্তক

— দিপজ্যোতি কমল মহন্ত

মোক সকলোৱে ‘শুভ চিন্তক’ হিচাপে চিনি পাওক-
এয়াই মোৰ নীৰৱ কামনা।
মোৰ অস্তৰত বিৰাজমান হওক
শুভবোধৰ নিৰ্মল জ্যোতি,
য’ত মনৰ নীৰৱ স্বৰবোৰে
সদ্বাৰ, মৰম আৰু শান্তিৰ
পথ উন্মোচিত কৰে।
মানুহে মোক দেখক-
এজন সদা পৰহিতময় ব্যক্তি হিচাপে,
যিয়ে নিজৰ মনৰ কোমলতা
বতাহৰ স্নিগ্ধতাৰ দৰে
নিঃশব্দে বহু দূৰলৈ
বিলাই দিয়ে।
মই কামনা কৰোঁ-
মোৰ বাক্যত জাগ্ৰত হওক মনুষ্যত্ব,
মোৰ চিন্তাত উজ্জ্বল হওক
স্বচ্ছ আধ্যাত্মিকতাৰ দীপ্তি;
যিয়ে অন্যৰ জীৱনত
নতুন আশাৰ জোনাকীৰ দৰে
সুকোমল পোহৰ ঢালি দিয়ে।
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ-
জীৱনেই মোক গঢ়ি তোলাক
এজন সৎ, উদাৰ আৰু শুভ চিন্তক ব্যক্তি হিচাপে,
যিয়ে কেৱল নিজৰ বাবে নহয়,
সমগ্ৰ মানৱতাৰ মংগলৰ বাবেই
শান্তিৰ পথত
অবিৰত প্ৰচেষ্টাৰে আগুৱাই যাওঁ।

সেই সময়বোৰ

— ভনীতা কলিতা

সেই সময়বোৰ...
যি সময়ৰ সোঁৱৰণিয়ে বুকুত সিঁচি দিয়ে
এটি মিঠা হাঁহিৰ ৰেখা,
যি সময়ৰ স্মৃতিত লুকাই থাকে
সুখানুভূতিৰ আভা।
যি সময়ৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাত পাওঁ
নিৰ্ভেজাল মৰমৰ উমাল পৰশ,
সেই সময় সোণোৱালী শৈশৱৰ সময়
সেই সময় সোণসেৰীয়া ল’ৰালিৰ সময়।
নাছিল বুকুত কোনো দায়িত্বৰ বোজা,
নাছিল কৃত্ৰিমতাৰ বহন সনা।
মন গ’লেই খেলিছিলোঁ,
মন গ’লেই ফুৰিছিলোঁ,
মন গ’লেই সমনীয়াৰ লগত
গপ-চপৰ মোনা খুলি
প্ৰাণ ভৰাই হাঁহিছিলোঁ।
মা-দেউতাৰ মৰমৰ আঁচলে আঁৱৰি ৰখা
সেই সময় জীৱন বাটৰ মধুৰতম সময়।
যি সময়ে ভৰাই ৰাখিছে বুকুৰ উঁৰাল,
যি সময়ৰ সোঁৱৰণিয়ে
বুৰাই ৰাখিছে হৃদয় পথাৰ;
সেই সময়ৰ অনুভৱত প্ৰাণ পায়-
বুকুত সংগোপনে গঢ় লৈ উঠা মৰুভূমিৰ চহৰ।

অন্যান্য শিভান

হিন্দু ধৰ্মত বিবাহৰ মাহাত্ম্য আৰু পৌৰাণিক প্ৰতিচ্ছবি

— উৰিষ্যা নাথ

বিবাহ এক পৱিত্ৰ বন্ধন। বিবাহৰ যোগেদিহে এজন পুৰুষ আৰু এগৰাকী নাৰীৰ মাজত ধৰ্মীয় আৰু সামাজিক সম্পৰ্ক স্থাপন হয়। বিবাহ বুলি ক'লে মনত এক অজান শিহৰণ জাগি উঠে। সঁচাকৈয়ে, এই বিবাহৰ লগত যে কিমান আবেগ জড়িত হৈ থাকে, নহয়নে? প্ৰথমতে শৈশৱ-শৈশৱতে আমি ঘৰখনৰ পৰাই আদিপাঠ শিকোঁ। তাৰ পিছত কৈশোৰ আৰু তাৰ পিছত এখোজ-দুখোজকৈ আমি যৌৱনত ভৰি দিওঁ। তেতিয়াৰ পৰাই আমাৰ মনবোৰ অধিক অনুভৱী হৈ পৰে। যৌৱনত ভৰি দিয়াৰে পৰা আমাৰ মনে যেন কাৰোবাৰ সন্ধানত ব্যস্ত থাকে; এক মিঠা অনুভূতিয়ে ক্ৰিয়া কৰি থাকে। বিবাহ হৈছে এক নিঃচৰ্ত আৰু নিঃস্বার্থ মৰমৰ বাঞ্ছন, য'ত এজন ব্যক্তিৰ সুখ আনজনৰ মংগল আৰু সুখৰ লগত জড়িত হৈ থাকে।

কোৱা হয় যে বিবাহৰ পিছত মানুহৰ জীৱন সলনি হয়। জীৱন সলনি হোৱা-নোহোৱাটো সম্পূৰ্ণৰূপে ব্যক্তিজনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে যদিও বিবাহে নিশ্চিতভাৱে মানুহক নতুন ৰূপত গঢ় দিয়ে। বিবাহ এক অনাবিল সুখৰ অনুভূতি আৰু অভিজ্ঞতাৰে পৰিপূৰ্ণ তথা দুখন সঁচা অন্তৰৰ মিলনস্থলী। এই বিবাহ নৱজীৱনৰ শুভ আৰম্ভণি, যাৰ কোনো তুলনা নাই। ই দুটি ভিন্ন আত্মাৰ মিলন-এক নতুন স্বীকৃতি। যুগ যুগ ধৰি এই প্ৰথা প্ৰচলিত হৈ আহিছে। এই বিবাহ কেনেকৈ, কেতিয়া আৰু কাৰ লগত সম্পন্ন হ'ব, সেয়া কোনেও আগতীয়াকৈ নাজানে। গৰুড় পুৰাণতো উল্লেখ আছে যে-

‘জন্ম, মৃত্যু আৰু বিবাহ পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত।’

উদাহৰণস্বৰূপে, ভাগৱত পুৰাণৰ দশম স্কন্ধৰ ৫২-৫৪ অধ্যায়ৰ অন্তৰ্গত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দ্বাৰা ৰচিত ‘ৰুক্মিণী হৰণ’ নাটত দেখা যায় যে কুণ্ডিলৰ পৰা দ্বাৰকালৈ যোৱা সুৰভি ভাটৰ মুখেৰে শ্ৰীকৃষ্ণই কুণ্ডিল কুঁৱৰী ৰুক্মিণীৰ ৰূপ-গুণৰ কথা শুনি তেওঁক পাবলৈ ব্যাকুল হৈ পৰে। আনহাতে, দ্বাৰকাৰ পৰা অহা হৰিদাস ভাটৰ মুখত শ্ৰীকৃষ্ণৰ গুণ-গৰিমাৰ কথা শুনি ৰুক্মিণীয়েও তেওঁকেই স্বামীৰূপে বৰণ কৰিবলৈ মন স্থিৰ কৰে। ৰুক্মিণীৰ ইচ্ছা অনুসৰি পিতৃ-মাতৃয়েও কৃষ্ণই উপযুক্ত পাত্ৰ হ’ব বুলি ভাবি তেওঁক অৰ্পণ কৰিবলৈ সাজু হ’ল। কিন্তু সাধাৰণ ডেকা-গাভৰুৰ মিলনৰ পথত সমাজ বা পৰিয়াল হেঙাৰ হোৱাৰ দৰে কৃষ্ণ-ৰুক্মিণীৰ মিলনৰ পথতো কণ্টক ৰূপে থিয় দিলে ৰুক্মিণীৰ জ্যেষ্ঠ ভাতৃ ৰুক্মবীৰ। যথাসময়ত ৰুক্মবীৰৰ আমন্ত্ৰণত্ৰমে ৰুক্মিণীক বিবাহ কৰিবলৈ শিশুপাল কুণ্ডিল পালেহি।

অবাঞ্ছিত পাত্ৰৰ আগমনত ৰুক্মিণী ক্ষণেকৰ বাবে বিচলিত হ’লেও ধৈৰ্য হেৰুৱাই নেপেলালে। তেওঁ মহামিত্ৰ বেদনিষি বিপ্ৰক মতাই আনিলে আৰু সকলো বৰ্ণনা কৰি কৃষ্ণলৈ এখন পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰিলে। পত্ৰ পাই কৃষ্ণই এখণ্ডেকো পলম নকৰি উদ্ধৱৰ সৈতে কুণ্ডিলত উপস্থিত হ’ল।

বিবাহৰ আগদিনা ৰুক্মবীৰৰ আদেশ মতে ৰুক্মিণীয়ে সখীসকলৰ সৈতে ভৱানী মন্দিৰলৈ গৈছিল। ইফালে কৃষ্ণয়ো উদ্ধৱৰ সৈতে ভীষ্মকৰ ৰাজসভাত উপস্থিত হ’ল। ভৱানী

দেৱীৰ আশীৰ্বাদ লৈ ৰুক্মিণী মন্দিৰৰ পৰা ওলাওঁতেই কৃষ্ণই তেওঁক ৰথত উঠাই লৈ গুচি যায়। বলৰাম আৰু আনসকলৰ সৈতে বিপক্ষ ৰজাসকলৰ ভীষণ যুদ্ধ হ’ল। যুদ্ধত সকলো ৰজা পৰাজিত হ’ল। কৃষ্ণই ৰুক্মবীৰৰ মুণ্ড ছেদ কৰিবলৈ উদ্যত হওঁতে ৰুক্মিণীয়ে ককায়েকৰ প্ৰাণ ভিক্ষা মাগিলে আৰু কৃষ্ণই তেওঁক ক্ষমা কৰি দিলে। ইয়াৰ পিছত দ্বাৰকাত মহা সমাৰোহেৰে দুয়োৰে বিবাহ সম্পন্ন হয়। স্বৰ্গ-মৰ্ত্য-পাতালৰ দেৱ-অসুৰ সকলো তাত সমবেত হয়। স্বয়ং ব্ৰহ্মাই হোম আদি কাৰ্য সম্পন্ন কৰি নৱ-দম্পতীক আশীৰ্বাদ কৰিলে।

ঠিক তেনেদৰে ভগৱান শিৱ আৰু পাৰ্বতীৰ পৱিত্ৰ বিবাহো পৃথিৱীৰ ভিতৰতে বিৰল। বহুত বাধা-বিঘিনি অতিক্ৰম কৰি মা পাৰ্বতীয়ে শিৱক বৰ হিচাপে লাভ কৰিছিল। শিৱ-পাৰ্বতীৰ বিবাহিত জীৱন প্ৰকৃত প্ৰেম, শ্ৰদ্ধা আৰু উৎসৰ্গৰ প্ৰতীক। তেওঁলোক বহু জন্মৰ সংগী আছিল আৰু তেওঁলোকৰ এই সম্পৰ্কই সমাজক এক পৱিত্ৰ বাৰ্তা দি যায়।

গতিকে দেখা যায় যে, হিন্দু ধৰ্মত বিবাহক এক পৱিত্ৰ ধৰ্মীয় সংস্কাৰ হিচাপে গণ্য কৰা হয়। বিবাহ হৈছে এজন পুৰুষ আৰু এগৰাকী নাৰীৰ মাজৰ এক সুখী সম্পৰ্ক, যাক কেন্দ্ৰ কৰি দুয়ো বহু সপোন ৰচে। এই বিবাহ কাৰ্য ক’ত, কেতিয়া আৰু কাৰ সৈতে হ’ব, সেই সকলোবোৰ কথা শাস্ত্ৰত সুন্দৰকৈ বৰ্ণনা কৰা হৈছে। এই পৱিত্ৰ বন্ধনৰ বিষয়ে গভীৰভাৱে জনাটো প্ৰতিজন মানুহৰে বাবে প্ৰয়োজনীয়।

বলৰাম আৰু আনসকলৰ সৈতে বিপক্ষ ৰজাসকলৰ ভীষণ যুদ্ধ হ’ল। যুদ্ধত সকলো ৰজা পৰাজিত হ’ল। কৃষ্ণই ৰুক্মবীৰৰ মুণ্ড ছেদ কৰিবলৈ উদ্যত হওঁতে ৰুক্মিণীয়ে ককায়েকৰ প্ৰাণ ভিক্ষা মাগিলে আৰু কৃষ্ণই তেওঁক ক্ষমা কৰি দিলে। ইয়াৰ পিছত দ্বাৰকাত মহা সমাৰোহেৰে দুয়োৰে বিবাহ সম্পন্ন হয়। স্বৰ্গ-মৰ্ত্য-পাতালৰ দেৱ-অসুৰ সকলো তাত সমবেত হয়।

অসমত ব্যক্তিগত কোম্পানীৰ প্ৰয়োজনীয়তা

— জয়ন্ত কুমাৰ নাথ

এখন দেশ বা ৰাজ্যৰ উন্নতি হ'বলৈ হ'লে প্ৰথমে প্ৰতিজন নাগৰিক কৰ্মমুখী হ'ব লাগিব। কিন্তু কৰ্মসংস্থাপনৰ বাবে নতুন নতুন সুযোগৰ সৃষ্টি হোৱাটো প্ৰয়োজন। প্ৰতি বছৰে বৰ্ধিত জনসংখ্যাৰ তুলনাত সংস্থাপনৰ হাৰ তেনেই কম। বিশেষকৈ অসমত শিক্ষিত নিবনুৱাৰ হাৰ বছৰি আঠ শতাংশৰ ওপৰত। ইয়াৰ বিপৰীতে চৰকাৰী চাকৰিৰ বিজ্ঞাপন তেনেই সীমিত। তেনেক্ষেত্ৰত প্ৰতি বছৰে লাখ লাখ নিবনুৱাৰ সংখ্যা বাঢ়ি গৈ থাকে। কিছু লোকে ব্যৱসায়ৰ দিশত আগবাঢ়ে যদিও অধিক সংখ্যকেই সংস্থাপনৰ আশাত বহিঃৰাজ্যলৈ চাপলি মেলা পৰিলক্ষিত হয়।

ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল দাক্ষিণাত্যৰ ৰাজ্যসমূহত থকা ব্যক্তিগত কোম্পানী আৰু উদ্যোগসমূহৰ অৱদান। যদিও বহু কোম্পানীৰ স্বত্বাধিকাৰী বহিঃৰাষ্ট্ৰৰ, তথাপিও সেইবোৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গঢ়ি উঠা সৰু সৰু সহযোগী উদ্যোগবোৰে স্থানীয় লোকসকলক স্মৰলক্ষী কৰি তুলিছে। এটা কোম্পানী বা উদ্যোগ স্থাপন হোৱা মানেই প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে বহু লোকৰ বাবে সংস্থাপনৰ বাট মুকলি হোৱা। বিভিন্ন পদত নিযুক্তি পোৱাৰ উপৰিও কৰ্মচাৰীসকলৰ থকা-মেলাৰ বাবে আৱাস, যাতায়াতৰ বাবে গাড়ী-মটৰ আৰু দৈনন্দিন প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰীৰ বাবে দোকান-বজাৰ গঢ়ি উঠে। ফলত স্থানীয় লোকসকল আৰ্থিকভাৱে লাভান্বিত হয়।

উদ্যোগীকৰণে কেৱল নিবনুৱা সমস্যাই সমাধান নকৰে, ই ৰাজ্যৰ ৰাজহ সংগ্ৰহতো বিশেষ ভূমিকা লয়। লগতে স্থানীয়ভাৱে উৎপাদিত সামগ্ৰীবোৰ কম পৰিবহণ খৰচত গ্ৰাহকে ক্ৰয় কৰিব পাৰে। সেয়েহে অসমৰ চুকে-কোণে এনে

অসম চৰকাৰ, বিশেষকৈ বৰ্তমানৰ মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে 'এডভাণ্টেজ আছাম'ৰ দৰে অনুষ্ঠানৰ জৰিয়তে বিভিন্ন সংস্থাক বিনিয়োগৰ বাবে আমন্ত্ৰণ জনাইছে। মধ্য অসমৰ জাগীৰোডত নিৰ্মিত হৈ থকা ছেমিকণ্ডাক্টৰ প্ৰকল্পটো যদি সফলভাৱে কাৰ্যকৰী হয়, তেন্তে অসমৰ ঔদ্যোগিক খণ্ডত এক নতুন দিগন্তৰ সূচনা হ'ব। এই কোম্পানীটোৱে কেৱল সংস্থাপনৰ বাটে মুকলি নকৰে, বৰঞ্চ অসমৰ সৰ্বগ্ৰাসী উন্নতিটো এক বৃহৎ বৰঙণি যোগাব।

ব্যক্তিগত কোম্পানীৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনস্বীকাৰ্য।

অৱশ্যে যিকোনো বিনিয়োগকাৰীয়ে মূলধন নিয়োগ কৰাৰ পূৰ্বে লাভ-লোকচানৰ উপৰিও সূচল যাতায়াত, এখন সুস্থিৰ বজাৰ আৰু নিৰাপত্তাৰ দিশটোৰ ওপৰত চকু ৰাখে। অসমৰ ক্ষেত্ৰত বানপানী, যাতায়াতৰ সমস্যা আৰু অতীতৰ উত্থপস্থী সমস্যাৰ বাবে বহু উদ্যোগপতি আগবাঢ়ি আহিবলৈ সাহস কৰা নাছিল। যদিও শেহতীয়াকৈ পৰিৱেশ সলনি হৈছে আৰু দুই-এটা সংস্থা আগবাঢ়ি আহিছে, তেওঁলোকৰ সফলতাৰ ওপৰতহে ভৱিষ্যতৰ আন বিনিয়োগকাৰীসকলৰ আগ্ৰহ নিৰ্ভৰ কৰিব।

অসম চৰকাৰ, বিশেষকৈ বৰ্তমানৰ মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে 'এডভাণ্টেজ আছাম'ৰ দৰে অনুষ্ঠানৰ জৰিয়তে বিভিন্ন সংস্থাক বিনিয়োগৰ বাবে আমন্ত্ৰণ জনাইছে। মধ্য অসমৰ জাগীৰোডত নিৰ্মিত হৈ থকা ছেমিকণ্ডাক্টৰ প্ৰকল্পটো যদি সফলভাৱে কাৰ্যকৰী হয়, তেন্তে

অসমৰ ঔদ্যোগিক খণ্ডত এক নতুন দিগন্তৰ সূচনা হ'ব। এই কোম্পানীটোৱে কেৱল সংস্থাপনৰ বাটে মুকলি নকৰে, বৰঞ্চ অসমৰ সৰ্বগ্ৰাসী উন্নতিটো এক বৃহৎ বৰঙণি যোগাব।

কেৱল কোম্পানী গঢ়ি উঠিলেই নহ'ব, তাত নিয়োজিত হ'বলৈ আমাৰ যুৱ প্ৰজন্ম উপযুক্ত কাৰিকৰী শিক্ষাৰে শিক্ষিত হ'ব লাগিব। হাত সাৰ্বটি বহি থাকিলে সুযোগ আনে লৈ যাব। পৰিশ্ৰম আৰু কৰ্মস্পৃহা অবিহনে সফল হোৱাটো অসম্ভৱ। গতিকে আমি সকলোৱে উদ্যোগপতিসকলক এক সুস্থিৰ পৰিৱেশ দিবলৈ সহায়-সহযোগ কৰিব লাগিব, তেতিয়াহে ভৱিষ্যৎ অসমৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব।

“কমইহে মানুহৰ প্ৰধান ধৰ্ম। পৰিশ্ৰমী আৰু সাহসী লোকেহে সফলতাৰ পথত আগবাঢ়ে। কৰ্মৰ অবিহনে এটা জাতি বা এখন দেশৰ উন্নতি আশা কৰিব নোৱাৰি।” আহক, আমি সকলোৱে সংকল্পবদ্ধ হওঁ যে আমি নিজৰ কৰ্মেৰে নিজক আৰু দেশক উন্নতিৰ শিখৰলৈ লৈ যাম।

লেখা আহ্বান

অসমীয়া বৰ্ণিলৰ আগন্তুক সংখ্যাৰ বাবে গল্প, প্ৰবন্ধ, কবিতা, অনুভৱ, লিমাৰিক, এক মিনিট গল্প, অনুবাদ কবিতা, হাইকু, অণুগল্প, স্বাস্থ্য, কেৰিয়াৰ, ৰেচিপি, নীলা খামৰ চিঠি, ভ্ৰমণ কাহিনী, বিনোদন আদি লেখা বিচৰা হৈছে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাটচ্ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল : bornilmagazine2019@gmail.com

নাৰী সবলীকৰণত

আত্মসহায়ক গোটৰ ভূমিকা

— ৰুমী কলিতা দত্ত

জীৱন মানেই সংগ্ৰাম। আমাৰ জীৱনৰ কাঁইটীয়া বাটত অনেক বাধা-বিঘিনি আৰু সমস্যাই দেখা দিয়ে, যাৰ ফলস্বৰূপে হতাশাই আমাক আঙুৰি ধৰে। এনে প্ৰতিবন্ধকতাবোৰ পৰাভূত কৰিবলৈ আমি জন্মৰে পৰা নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে সংগ্ৰাম কৰি আহিবলগীয়া হয়। সুখ আৰু দুখেৰে আৱৰা এই জীৱনকালত হৃদয়ত উদ্যম আৰু প্ৰেৰণা লৈ আগবাঢ়িবলৈ আমি উৎসাহেৰে কৰ্মৰ সৈতে জড়িত হ'ব লাগিব। সফলতা লাভ কৰিবলৈ আত্মবলৰ লগতে অধ্যৱসায়ৰ প্ৰয়োজন। বৰ্তমান দৰিদ্ৰ লোকসকলে, বিশেষকৈ মহিলাসকলে যাতে নিজ প্ৰচেষ্টাৰে স্বাৱলম্বী হ'ব পাৰে, তাৰ বাবে “আত্মসহায়ক গোট”ৰ ধাৰণাটোৱে এক বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন আনিছে।

আত্মসহায়ক গোট কি আৰু ইয়াৰ উদ্দেশ্য :

আত্মসহায়ক গোট হ'ল একে আৰ্থ-সামাজিক পৰিৱেশৰ ১০ ৰ পৰা ২০ গৰাকী মহিলাৰ এক স্বেচ্ছামূলক গোট। ইয়াৰ প্ৰধান উদ্দেশ্যসমূহ হ'ল-

১) সঞ্চয়ৰ অভ্যাস গঢ়ি তোলা আৰু জৰুৰী সময়ত গোটৰ পুঁজিৰ পৰা ঋণ লোৱাৰ সুবিধা কৰা।

২) মহাজন বা ব্যক্তিগত ঋণদাতাৰ শোষণৰ পৰা হাত সৰা।

৩) মহিলাসকলৰ মাজত নেতৃত্ব আৰু স্বনিৰ্ভৰশীলতা বৃদ্ধি কৰা।

নাৰী সবলীকৰণৰ এই যাত্ৰাত “জীৱিকা স্থায়ী”ৰ অৱদান অতুলনীয়। তেওঁ হ'ল এজন প্ৰশিক্ষিত পথ-প্ৰদৰ্শক যিয়ে গাঁৱৰ দৰিদ্ৰ মহিলাসকলক চিনাক্ত কৰি গোট গঠনত সহায় কৰা, গোটৰ কাৰ্যবিৱৰণী আৰু পঞ্চসূত্ৰ পালনত নিৰীক্ষণৰ লগতে বেংক আৰু চৰকাৰী বিভাগৰ সৈতে যোগসূত্ৰ ৰক্ষা কৰি সামাজিক সমস্যা সমাধান আৰু বিভিন্ন চৰকাৰী বীমা আঁচনিৰ (যেনে- জন-ধন যোজনা, সুৰক্ষা বীমা আদি) সজাগতা সৃষ্টি কৰে।

৪) বিভিন্ন চৰকাৰী আঁচনি আৰু বেংকৰ সৈতে সংযোগ স্থাপন কৰা।

গোট পৰিচালনাৰ নিয়ম আৰু ‘পঞ্চসূত্র’ :
এটা সফল গোট পৰিচালনা কৰিবলৈ নিৰ্দিষ্ট চৰ্ত বা নিয়ম থকাটো প্ৰয়োজন। ইয়াৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য হ’ল-

নিয়মীয়া সভা : পষেকীয়া বা মাহেকীয়া সভা অনুষ্ঠিত কৰা।

নিয়মীয়া সঞ্চয় : নিৰ্দিষ্ট পৰিমাণৰ ধন সমভাৱে গোটৰ হাতত জমা দিয়া।

সঠিক হিচাপ সংৰক্ষণ : সভাৰ কাৰ্যবিৱৰণী বহী, খতিয়ান বহী, আৰু ঋণৰ তথ্য আদি সঠিকভাৱে লিপিবদ্ধ কৰা।

গণতান্ত্ৰিক নিৰ্বাচন : গোটৰ নেত্ৰী বা সম্পাদিকাগৰাকী সকলোৰে সন্মতিৰে নিৰ্বাচন কৰা।

প্ৰশিক্ষণ আৰু সবলীকৰণ :

চৰকাৰী বিভাগ যেনে DRDA, কৃষি, মীন আৰু ৰেচম বিভাগৰ জৰিয়তে গোটৰ সদস্যসকলক বিভিন্ন প্ৰশিক্ষণ দিয়া হয়। এই প্ৰশিক্ষণসমূহ সাধাৰণতে চাৰিটা পৰ্যায়ত বিভক্ত-

১) বুনিয়াদী প্ৰশিক্ষণ (০-১ মাহ) : গোটৰ ধাৰণা আৰু পৰিচালনাৰ শিক্ষা।

২) অৰ্থকৰী আঁচনি নিৰ্বাচন (১-৩ মাহ) : কেনেধৰণৰ ব্যৱসায় কৰিব পাৰি তাৰ নিৰ্বাচন।

৩) কাৰিকৰী প্ৰশিক্ষণ (৩-৬ মাহ) : বজাৰৰ

চাহিদা আৰু মানদণ্ডৰ ওপৰত শিক্ষা।

৪) সবলীকৰণ প্ৰশিক্ষণ (৬ মাহৰ পৰা) : নিৰন্তৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ বাবে।

জীৱিকা সখীৰ ভূমিকা :

নাৰী সবলীকৰণৰ এই যাত্ৰাত “জীৱিকা সখী”ৰ অৱদান অতুলনীয়। তেওঁ হ’ল এজন প্ৰশিক্ষিত পথ-প্ৰদৰ্শক যিয়ে গাঁৱৰ দৰিদ্ৰ মহিলাসকলক চিনাক্ত কৰি গোট গঠনত সহায় কৰা, গোটৰ কাৰ্যবিৱৰণী আৰু পঞ্চসূত্র পালনত নিৰীক্ষণৰ লগতে বেংক আৰু চৰকাৰী বিভাগৰ সৈতে যোগসূত্র ৰক্ষা কৰি সামাজিক সমস্যা সমাধান আৰু বিভিন্ন চৰকাৰী বীমা আঁচনিৰ (যেনে- জন-ধন যোজনা, সুৰক্ষা বীমা আদি) সজাগতা সৃষ্টি কৰে।

উপসংহাৰ :

আত্মসহায়ক গোট কেৱল অৰ্থনৈতিক মুক্তিৰেই নহয়, বৰঞ্চ মহিলাসকলক সামাজিক মৰ্যাদা আৰু আত্মবিশ্বাসো প্ৰদান কৰিছে। আজিৰ নাৰী অকল ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজতে আবদ্ধ নহয়, তেওঁলোকে একত্ৰিত হৈ পৰিয়াল আৰু সমাজৰ উন্নয়নত হাত মিলাইছে। সমস্যাৰ সৈতে সংগ্ৰাম কৰি গাঁৱৰ মহিলাই আজি প্ৰগতিৰ খোজ পেলাইছে।

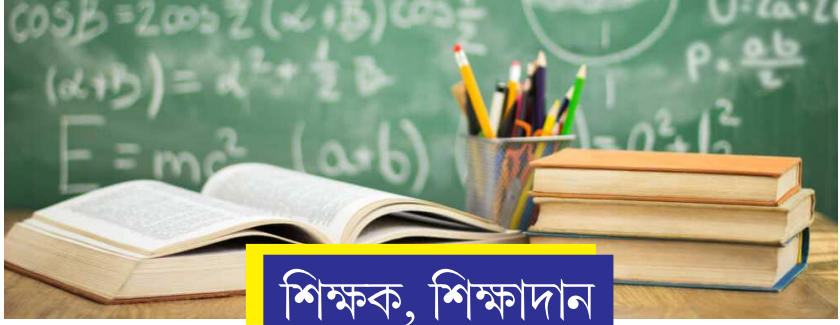
লেখা আহ্বান

অসমীয়া বৰ্ণিলৰ আগন্তুক সংখ্যাৰ বাবে গল্প, প্ৰবন্ধ, কবিতা, অনুভৱ, লিমাৰিক, এক মিনিট গল্প, অনুবাদ কবিতা, হাইকু, অণুগল্প, স্বাস্থ্য, কেৰিয়াৰ, ৰেচিপি, নীলা খামৰ চিঠি, ভ্ৰমণ কাহিনী, বিনোদন আদি লেখা বিচৰা হৈছে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাৰ্ট্চ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল : bornilmagazine2019@gmail.com

শিক্ষক, শিক্ষাদান

তথা সহ-পাঠ্যক্রমিক কাৰ্যকলাপৰ প্ৰাসংগিকতা

— বেণু শেনচোৱা সোণোৱাল

শিক্ষা হৈছে এক বিস্তৃত শিকণ প্ৰক্ৰিয়া, যাৰ ভিতৰত আনুষ্ঠানিক বিদ্যালয় শিক্ষা, আনুসংগিক প্ৰশিক্ষণ আৰু আধুনিক জীৱনশৈলীৰ শিক্ষা অন্তৰ্ভুক্ত। বিদ্যালয়সমূহে কেৱল পাঠ্যপুথিৰ জ্ঞান দিয়াই নহয়, বৰঞ্চ সহ-পাঠ্যক্রমিক কাৰ্যকলাপৰ জৰিয়তে অনুশাসন, সামাজিক আচৰণ আৰু মানসিক দৃঢ়তা গঢ়ি তুলি শিক্ষাৰ্থীসকলক ভৱিষ্যতৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি তোলে। শিক্ষকসকলে এই সমগ্ৰ ব্যৱস্থাটোৰ মূল চালিকা শক্তি হিচাপে ভূমিকা পালন কৰে। পাঠদানৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পথপ্ৰদৰ্শক হিচাপে বৌদ্ধিক মানদণ্ড আৰু মানসিক উত্তৰণত এজন শিক্ষকে অগ্ৰণী ভূমিকা লয়।

শিক্ষাদানৰ বাবে শিক্ষকৰ প্ৰশিক্ষণ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। এই প্ৰশিক্ষণ কেৱল এক আনুষ্ঠানিকতা নহয়; ই শিক্ষকতা বৃত্তিত আহৰণ কৰিবলগীয়া এক অপৰিহাৰ্য সমল, যিয়ে নতুন উদ্যমেৰে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ মাজত পোহৰ বিলোৱাৰ কৌশল আয়ত্ত কৰাত সহায় কৰে। গৱেষণাই প্ৰকাশ কৰিছে যে প্ৰশিক্ষিত শিক্ষকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক ফলাফলত বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন আনিব পাৰে। বিশেষকৈ গণিত বা বিজ্ঞানৰ দৰে জটিল বিষয়ৰ ক্ষেত্ৰত যেতিয়া শিক্ষক এজনে সঠিক শিক্ষাদান কৌশল ব্যৱহাৰ কৰে, তেতিয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিকণৰ মানদণ্ড স্বাভাৱিকতে বৃদ্ধি পায়।

প্ৰশিক্ষণৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ এক দিশ হ'ল- অন্তৰ্ভুক্তিকৃত শিক্ষা (Inclusive Education)।

শিক্ষাগ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত ভিন্নধৰণৰ মানসিক বা শাৰীৰিক সক্ষমতা থাকিব পাৰে। সঠিক প্ৰশিক্ষণে শিক্ষক এজনক সকলো শিশুৰ বাবে সমান সুযোগ-সুবিধা সৃষ্টি কৰাত সহায় কৰে। ইয়াৰ উপৰিও, প্ৰশিক্ষণে শ্ৰেণীকক্ষ ব্যৱস্থাপনাত অনুশাসনৰ নামত কঠোৰ শাস্তি দিয়াৰ পৰিৱৰ্তে শিক্ষাৰ্থীৰ সৈতে এক বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্ক গঢ়ি তোলাত উৎসাহ যোগায়, যিয়ে বিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ অধিক উন্নত কৰে। শিক্ষকৰ নিজৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ বাবেও নিৰন্তৰ শিকণ প্ৰক্ৰিয়া তথা প্ৰশিক্ষণৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনস্বীকাৰ্য; ই শিক্ষকৰ আত্মবিশ্বাস বহু পৰিমাণে বৃদ্ধি কৰে।

বৰ্তমান সময়ত শিক্ষক প্ৰশিক্ষণৰ প্ৰাসংগিকতা পূৰ্বতকৈ বহুত বৃদ্ধি পাইছে। পেছাদাৰী দক্ষতা, সততা আৰু মানৱীয় গুণসম্পন্ন এগৰাকী সৰ্বাংগীন ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী শিক্ষকেহে এটা সুন্দৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিব পাৰে। অৱশেষত, শিক্ষা কেৱল ব্যক্তিগত বিকাৰ মাধ্যমেই নহয়, বৰঞ্চ ই এক সুন্দৰ সমাজ গঢ়াৰো মূল চালিকা শক্তি।

আমাৰ সকলোৰে কম-বেছি পৰিমাণে খং উঠে আৰু ই একেবাৰে স্বাভাৱিক কথা। সাধাৰণতে আমি যেতিয়া কিবা কথাত মনত দুখ পাওঁ, অপমানিত হওঁ নাইবা শাৰীৰিক আঘাত পাওঁ, তেতিয়া আমাৰ খং উঠে। ৰাতিপুৱা শুই উঠাৰ পৰা নিশা শোৱাপাটীলৈ যোৱালৈকে দিনটোত কোনো না কোনো সময়ত আমাৰ খং উঠিব পাৰে। হয়তো আপোনাৰ পৰিবাৰ, সন্তান, ভাই-ভনী, বন্ধু-বান্ধৱ, পিতৃ-মাতৃ নাইবা ওচৰ-চুবুৰীয়াই আপুনি বিচৰা মতে কাম নকৰিলে বা আপোনাক সুখী কৰিব নোৱাৰিলে আপোনাৰ খং উঠিব পাৰে।

তাৰোপৰি, প্ৰয়োজনীয় বস্তু বিচাৰি নাপালে (যেনে- পাকঘৰত কাম কৰি থকাৰ সময়ত মূল্যৱান বাচন ভাগিলে) নাইবা কৰ্মস্থলীত সহকৰ্মীৰ সমালোচনাইও আপোনাক অতিষ্ঠ কৰি তুলিব পাৰে। মনত ৰাখিব, খঙে আপোনাক কেতিয়াও সহায় নকৰে; বৰঞ্চ ই আপোনাৰ দেহৰ সমস্ত শক্তি অপচয়হে কৰে আৰু মূল্যৱান সম্পৰ্কবোৰ নষ্ট কৰে।

খং কেনেকৈ দমন কৰিব? খং হৈছে এক নেতিবাচক প্ৰতিক্ৰিয়া (Negative Reaction)। ইয়াৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ তলত দিয়া অভ্যাসসমূহ গঢ়ি তুলিব পাৰি-

পৰিস্থিতিৰ পৰা আঁতৰি থাকক : যিবোৰ কাৰকে আপোনাৰ খং তোলে, তেনে পৰিস্থিতিৰ পৰা যিমান পাৰি আঁতৰত থকাৰ অভ্যাস কৰক।

ধৈৰ্য আৰু সংযম : খং উঠিব ধৰিলে কেইটিমান দীঘলীয়া উশাহ লওক। ৫ মিনিটমান তেনে কৰিলে খং বহুখিনি কমে। লাহে লাহে ১ পৰা ১০ লৈ গণনা কৰক।

আপোনাৰ
খঙটোক
কেনেকৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব
— মুদুপৰন বৰগোহাঁই

“

হাঁহি আৰু যোগাভ্যাস : সদায় হাঁহি থাকিবলৈ চেষ্টা কৰক। নিতৌ পুৱা খোজ কাঢ়ক, ধ্যান (Meditation) আৰু যোগাভ্যাস কৰক। ই খংক ১০০ শতাংশই দমন কৰাত সহায় কৰে।

আশা সীমিত কৰক : নিজৰ সামৰ্থ্য চিনি পাওক। সামৰ্থ্যৰ বাহিৰত অতিমাত্ৰা আশা কৰিলে দুখ বাঢ়ে আৰু তাৰ পৰাই খঙৰ উৎপত্তি হয়। ”

সুখৰ স্মৃতি ৰোমন্থন : খং উঠি থকাৰ সময়ত কামটো এৰি দি জীৱনৰ কোনো সুন্দৰ মুহূৰ্তৰ কথা ভাবক- যেনে নিজৰ বিয়াৰ দিনটো, সন্তানৰ জন্মদিন বা বন্ধুৰ সৈতে ফুৰিবলৈ যোৱা সময়বোৰ।

পানী পান কৰক : খং উঠি থকা সময়ত এগিলাচ ঠাণ্ডা পানী খালে যথেষ্ট উপকাৰ পোৱা যায়।

সহনশীলতা : আনৰ মত বা পৰামৰ্শক উপলুঙা নকৰিব। সকলোৰে নিজৰ মতামত দিয়াৰ অধিকাৰ আছে।

মানসিক প্ৰশান্তিৰ বাবে কিছু পৰামৰ্শ-
বিশ্লেষণ ত্যাগ কৰক : সকলো বিষয় গভীৰভাৱে বিশ্লেষণ কৰিবলৈ নাযাব। যিটো বিষয়ত আপোনাৰ জ্ঞান নাই, তাত মূৰ ঘমোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই।

হাঁহি আৰু যোগাভ্যাস : সদায় হাঁহি থাকিবলৈ চেষ্টা কৰক। নিতৌ পুৱা খোজ কাঢ়ক, ধ্যান (Meditation) আৰু যোগাভ্যাস কৰক। ই খংক ১০০ শতাংশই দমন কৰাত

সহায় কৰে।

আশা সীমিত কৰক : নিজৰ সামৰ্থ্য চিনি পাওক। সামৰ্থ্যৰ বাহিৰত অতিমাত্ৰা আশা কৰিলে দুখ বাঢ়ে আৰু তাৰ পৰাই খঙৰ উৎপত্তি হয়।

পৰনিন্দা ত্যাগ : পৰচৰ্চা, ঘৃণা, নিন্দা আৰু হিংসা সম্পূৰ্ণৰূপে পৰিহাৰ কৰক। আনক সহায় কৰাৰ মানসিকতা গঢ়ি তোলাক।

ক্ষমা কৰিবলৈ শিকক : আনে দিয়া দুখবোৰ ক্ষমা কৰিবলৈ শিকক। প্ৰতিশোধৰ স্পৃহাই খঙক ইন্ধন যোগায়।

সৃষ্টিকৰ্তাই আমাক এক বিশেষ উদ্দেশ্য দি এই পৃথিৱীলৈ পঠিয়াইছে। এই সুন্দৰ জীৱনটোক উপভোগ কৰিবলৈ হ'লে আমি শান্ত হোৱাটো জৰুৰী। প্ৰাৰ্থনাক নিত্যকৰ্ম হিচাপে গ্ৰহণ কৰক। কোনো গুৰুত্বপূৰ্ণ সিদ্ধান্ত অকলে নোলোৱাকৈ পৰিয়ালৰ জ্যেষ্ঠ বা অভিজ্ঞ ব্যক্তিৰ পৰামৰ্শ লওক। উপৰোক্ত নিয়মসমূহ মানি চলিলে আপুনি নিশ্চয়কৈ আপোনাৰ খং নিয়ন্ত্ৰণ কৰি এজন সুখী ব্যক্তি হিচাপে জীয়াই থাকিব পাৰিব।

লেখা আহ্বান

অসমীয়া বৰ্ণিলৰ আগন্তুক সংখ্যাৰ বাবে গল্প, প্ৰবন্ধ, কবিতা, অনুভৱ, লিমাৰিক, এক মিনিট গল্প, অনুবাদ কবিতা, হাঁহুকু, অণুগল্প, স্বাস্থ্য, কেৰিয়াৰ, ৰেচিপি, নীলা খামৰ চিঠি, ভ্ৰমণ কাহিনী, বিনোদন আদি লেখা বিচৰা হৈছে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাটচ্ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল : bornilmagazine2019@gmail.com

সময় গতিশীল। সময় কেতিয়াও বৈ নাথাকে! বোৱতী নদীৰ পানীৰ দৰেই ই অবিৰাম, অনিৰুদ্ধ গতিৰে দণ্ড, পল, অনুপল কৰি গৈ থাকে। সেয়ে সময়ক নৈৰ সোঁতৰ লগত তুলনা কৰা হয়। নদীৰ পানীক কৃত্ৰিমভাৱে বাধা দি ৰাখিব পাৰিলেও সময়ক কেতিয়াও ৰখাই থ'ব নোৱাৰিব; আৰু যদি কোনোবাই কয় যে সময়ক ৰখািব পাৰি, তেন্তে সেয়া 'গছত গৰু উঠা' কথাৰ দৰেই অৱাস্তৱ। সেইবাবে সময় থাকোঁতেই সময়ৰ কাম সময়ত কৰিব লাগে। 'পিছত কৰিম' বা 'কাইলৈ কৰিম' বুলি থৈ দিয়া কাম কেতিয়াও সুকলমে সম্পূৰ্ণ নহয়। সেয়েহে এলাহ ত্যাগ কৰি সময়ৰ কাম সময়ত কৰাটোৱেই বুদ্ধিমানৰ কাম।

সময় আৰু পৰিস্থিতিয়ে মানুহক নানান শিক্ষা, শুদ্ধ চিন্তা আৰু বিবেচনা কৰিব পৰা শক্তি প্ৰদান কৰে। পৰিস্থিতিৰ লগত খাপ খোৱাকৈ আমাক প্ৰস্তুত কৰি তোলে সময়ে। আমি দৈনন্দিন জীৱনত লগ পোৱা বিভিন্ন মানুহৰ পৰা বহু কথা শিকিব পাৰোঁ- ভাল আৰু বেয়া উভয়ৰে অভিজ্ঞতা হয়। এই মানুহবোৰৰ পৰাই সময় আৰু পৰিস্থিতিয়ে আমাক যিবোৰ শিক্ষা দিয়ে, সেইবোৰ হয়তো আমি কোনোদিনেই নিৰ্ধাৰিত পাঠ্যক্ৰমৰ ভিতৰত পঢ়িবলৈ নাপাওঁ। যিদৰে আমাক পুথিগত শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন, ঠিক সেইদৰে পাঠ্যক্ৰমৰ বাহিৰৰ ব্যৱহাৰিক শিক্ষাৰো সমানেই প্ৰয়োজন। উদাহৰণস্বৰূপে, টি.ভিত কেৱল ধাৰাবাহিক চাই থাকিলে আমি দেশ-বিদেশৰ খবৰ জানিব নোৱাৰোঁ। ঠিক তেনেদৰে কেৱল পাঠ্যপুথিত সীমাবদ্ধ থাকিলে বাহিৰৰ জগতখনৰ জ্ঞান আহৰণ কৰা অসম্ভৱ। গতিকে

আমি অলপ আগবঢ়াকৈ (Advance) অধ্যয়ন কৰি থোৱাটো মংগলজনক, যিয়ে আমাক ভৱিষ্যতে বিভিন্ন প্ৰত্যাহ্বানৰ মুখামুখি হ'বলৈ সহায় কৰিব।

সময়ৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিব জানিলে সময়ে আমাক উন্নতিৰ চৰম শিখৰত উপনীত কৰাব পাৰে। সময়ৰ লগত খোজ মিলাই আগবাঢ়িলে ই আমাৰ বাবে পৰম মূল্যবান সম্পদ হৈ পৰে। ধেনুৰ পৰা ওলাই যোৱা শৰপাত যিদৰে পুনৰ উভতি নাই, ঠিক সেইদৰে এবাৰ পাৰ হৈ যোৱা সময়ো কেতিয়াও ঘূৰি নাই।

আগৰ দিনত আজিৰ দৰে উন্নত ঘড়ীৰ ব্যৱস্থা নাছিল যদিও পূৰ্বজসকলে সময়ৰ সঠিক ব্যৱহাৰ জানিছিল। সূৰ্যৰ অৱস্থান চাই তেওঁলোকে আগবেলা, দুপৰীয়া বা পিছবেলাৰ হিচাপ উলিয়াইছিল। চৰাই-চিৰিকটিৰ মাত, গছ-লতিকাৰ নৱ-কিশলয় আৰু ঋতুভেদে ফুলা ফুলৰ পৰাই তেওঁলোকে সময়। মাহ আৰু ঋতুৰ পৰিৱৰ্তনৰ জ্ঞান লাভ কৰিছিল। তেওঁলোকে সঠিক সময়ত সঠিক কাম কৰি সময়ৰ অপব্যয় ৰোধ কৰিছিল।

সময়ক নিজৰ আয়ত্তলৈ আনি তাৰ উচিত ব্যৱহাৰ কৰা জনহে উৎকৃষ্ট কৰ্মৰ জৰিয়তে সমাজত মৰ্যাদা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। গতিকে আমাৰ জীৱনত সময়ানুৱৰ্তিতা অতি প্ৰয়োজনীয়। পৰীক্ষাৰ প্ৰশ্নকাকতখনলৈ কেৱল চাই বহি থাকিলে যিদৰে উত্তীৰ্ণ হোৱাটো অসম্ভৱ, ঠিক তেনেদৰে সময়ৰ অপচয় কৰিলে জীৱনৰ দৌৰতো পাছ পৰি ৰ'বলগীয়া হয়। পাখিলগা কাঁড়ৰ দৰে উৰি যোৱা সময়ৰ সঠিক প্ৰয়োগ কৰিবলৈ আমি সকলোৰে শিকিব লাগে।

পৌৰাণিক ধৰ্মগ্ৰন্থসমূহৰ মতে আৰু মানুহৰ বিভিন্ন গুণৰ বাবে মানৱ জাতিক জীৱশ্ৰেষ্ঠ আখ্যা দিয়া হয়। কিন্তু বৰ্তমানৰ প্ৰেক্ষাপটলৈ লক্ষ্য কৰিলে এটা কঠিন প্ৰশ্নৰ উদয় হয়, সঁচাই মানৱ জাতি জীৱশ্ৰেষ্ঠ নে? নহ'লৈনো দানৱীয় কৰ্ম কৰিবলৈ কিয় কুণ্ঠাবোধ নকৰিব। বৰ্তমান মানুহে পাহৰি গৈছে নেকি মানৱতা নামৰ শব্দটো?

বৰ্তমান বিশ্বায়ন, প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যুগ। কিন্তু এই সময়তো জীৱশ্ৰেষ্ঠ বুলি স্বীকৃত মানৱ জাতি হৈ পৰিছে প্ৰকৃত্যৰ্থত দানৱ। সেই জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহেই আজি হত্যা, ধৰ্ষণ, লুণ্ঠনৰ দৰে কাৰ্যত লিপ্ত হৈছে। সাম্প্ৰতিক সময়ত কিমান হিংসাত্মক কাৰ্যত মানুহ জড়িত তাক আমি গভীৰভাৱে চালে বুজি উঠিম। যিখন দেশত একলব্ব্যই নিজৰ আঙুলি কাটি দ্ৰোণাচাৰ্যক গুৰুদক্ষিণা দিছিল, সেইখন দেশত আজি শিক্ষক-ছাত্ৰৰ সম্বন্ধ কেনেকুৱা? ছাত্ৰৰ হাতত শিক্ষকৰ হত্যা, শিক্ষকৰ হাতত ছাত্ৰৰ মৃত্যু, সঁচাই ই কি ঘৃণনীয় কাৰ্য। কেৱল সেইটোৱেই নে? ধৰ্মান্ধতাৰ কবলত, কেৱল ধৰ্মৰ নামত মানুহক হত্যা। পৰকীয়া প্ৰেমৰ বাবে পত্নী, প্ৰেমিকা বা প্ৰেমিকক হত্যা। মাতৃৰূপী এগৰাকী ছোৱালীৰ ধৰ্ষণ, নিজ স্বাৰ্থ পূৰণৰ বাবে নিজৰ পিতৃ-মাতৃক হত্যা। কিদৰে, পাৰে মানুহে। লগতে অন্ধবিশ্বাস, কুসংস্কাৰ এইবোৰতো আছেই।

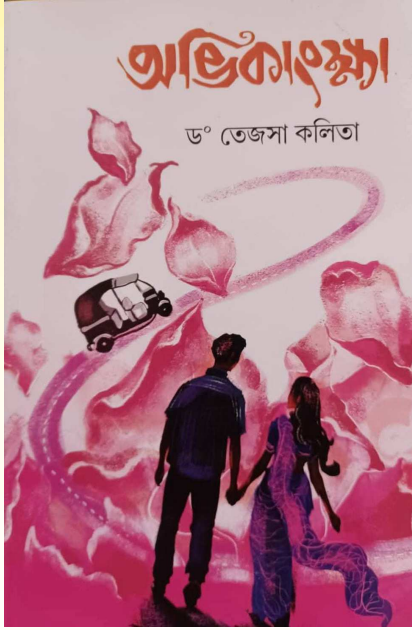
হয় পৰিবৰ্তনশীলতা সমাজৰ বৈশিষ্ট্য, পৰিবৰ্তনৰ সোঁতত মানৱ জাতিৰ এই অৱস্থা। কিন্তু আমি এই বিশ্বায়ন, বিজ্ঞানৰ যুগতো এনে পথভ্ৰষ্ট হ'লে আমাৰ আৰু অন্য জীৱৰ মাজত পাৰ্থক্য থাকিব নে? কথাবোৰ অলপ গভীৰভাৱে ভাবিব হ'ল। পোহনীয়া কুকুৰ এটাও নিজৰ কৰ্ম জানে, সিয়ো চাগে মানৱতা, দয়া এইবোৰ বুজে, তেনেস্থলত আমি কিয় নুবুজো। আমাৰ মনত, ভাল অৰ্থাৎ মানৱতা গুণ নাথাকিলে কেৱল ডিগ্ৰীৰে শিক্ষিত হৈ কোনো লাভ নাই। আজি আমি এইবোৰ নাইকিয়া কৰিব হ'ল। নহ'লে আমি আমাৰ উঠি অহা প্ৰজন্মক ক'বলৈ ঘৃণ লাগিব যে আমি জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহ?

সঁচায়ে মানৱজাতি

জীৱশ্ৰেষ্ঠ নে?

— কৌশিক বৰুৱা

হয় পৰিবৰ্তনশীলতা সমাজৰ বৈশিষ্ট্য, পৰিবৰ্তনৰ সোঁতত মানৱ জাতিৰ এই অৱস্থা। কিন্তু আমি এই বিশ্বায়ন, বিজ্ঞানৰ যুগতো এনে পথভ্ৰষ্ট হ'লে আমাৰ আৰু অন্য জীৱৰ মাজত পাৰ্থক্য থাকিব নে? কথাবোৰ অলপ গভীৰভাৱে ভাবিব হ'ল।

গ্রন্থ আলোচনা

সুকোমল প্রেম আৰু নিৰ্মোহ বাস্তৱৰ জীয়া কাহিনী :

অভিকাংক্ষা

— নিশা ভূঞা

প্ৰেমৰ গল্প-উপন্যাসসমূহে পূৰ্বৰ পৰাই সাহিত্য ক্ষেত্ৰৰ লগতে পঢ়ুৱৈৰ মনতো এক সুকীয়া স্থান দখল কৰি আছে। প্ৰেমৰ অনন্য অনুভৱেৰে জীৱনটো কিমান সুন্দৰ, সেই কথা ফঁহিয়াই জীৱনৰ বহু ইতিবাচক দিশ তুলি ধৰাত এই শ্ৰেণীৰ সাহিত্যৰাজি সদায়ে বিশেষ। এনে সাহিত্যৰাজিৰ কিছু কাহিনীয়ে পঢ়ুৱৈৰ মনত প্ৰেমৰ বীজ ৰোপণ কৰে, কিছু কাহিনীয়ে প্ৰেমত পৰিবলৈ বাধ্য কৰে আৰু কিছু কাহিনীয়ে অতীজৰ প্ৰেমৰ দিনবোৰৰ স্মৃতি জগাই তোলে। এনে এটি বিশেষ প্ৰেমৰ কাহিনীৰে সমৃদ্ধ এখন বিশেষ উপন্যাস হৈছে ড° তেজসা কলিতাৰ ‘অভিকাংক্ষা’। বৰ্তমান কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দৰ্শন বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° তেজসা কলিতাৰ বহু গল্প ইতিমধ্যে অসমৰ আগশাৰীৰ বহু আলোচনীত প্ৰকাশ পাইছে। সমান্তৰালভাৱে তেওঁ জনপ্ৰিয় ফে'চবুক গোট অন্ধ আকাশ, অনুশীলন আদিত নিয়মীয়াকৈ সাহিত্যচৰ্চা কৰি আছে। বৰ্তমানলৈ তেওঁৰ ‘অপ্ৰত্যাশিত মিঠা সপোন’ নামৰ গল্প সংকলন আৰু ‘আৱেগৰ সুৰ’ নামৰ উপন্যাস প্ৰকাশ হৈছে। ‘অভিকাংক্ষা’ ড° তেজসা কলিতাৰ কিতাপ আকাৰে প্ৰকাশিত প্ৰথম উপন্যাস।

উপন্যাসখনত আকাংক্ষা আৰু আকাশ এটি সুকোমল প্ৰেম কাহিনী তুলি ধৰা হৈছে। আকাংক্ষাই গুৱাহাটীৰ এখন মহাবিদ্যালয়ত সহকাৰী অধ্যাপিকাৰূপে যোগদান কৰা দিনটোৰ পৰাই উপন্যাসখনৰ কাহিনীভাগ আৰম্ভ হৈছে হৈছে। কৰ্মজীৱন প্ৰথম দিনাই কিছু লটিঘটিৰ সন্মুখীন হৈ অৱশেষত আকাশৰ অট-ৰিক্সাত উঠি আকাংক্ষা গৈ মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হয়। পিছলৈ তাই আকাশৰ অটোখনতেই নিয়মীয়াকৈ মহাবিদ্যালয়লৈ অহা-যোৱা কৰিবলৈ লয়। অট চালক হ'লেও স্বভাৱগতভাৱে অতি নম্ৰ তথা অধ্যয়ন পিপাসু আকাশ ক্ৰমশঃ আকাংক্ষাৰ বন্ধু আৰু পিছলৈ জীৱনৰ পথ প্ৰদৰ্শক হৈ পৰে। কিন্তু বন্ধুত্বৰ সেই সম্পৰ্কত কিদৰে প্ৰেমে পোখা মেলে?

বৰ্তমান কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দৰ্শন বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° তেজসা কলিতাৰ বহু গল্প ইতিমধ্যে অসমৰ আগশাৰীৰ বহু আলোচনীত প্ৰকাশ পাইছে। সমান্তৰালভাৱে তেওঁ জনপ্ৰিয় ফে'চবুক গোট অন্ধ আকাশ, অনুশীলন আদিত নিয়মীয়াভাৱে সাহিত্যচৰ্চা কৰি আছে। বৰ্তমানলৈ তেওঁৰ 'অপ্ৰত্যাশিত মিঠা সপোন' নামৰ গল্প সংকলন আৰু 'আৰেগৰ সুৰ' নামৰ উপন্যাস প্ৰকাশ হৈছে। 'অভিকাংক্ষা' ড° তেজসা কলিতাৰ কিতাপ আকাৰে প্ৰকাশিত প্ৰথম উপন্যাস।

এগৰাকী সহকাৰী অধ্যাপিকা সৈতে এজন আট'চালকৰ প্ৰেম সফল হয়নে? অধ্যয়ন পিপাসু আকাশৰ জীৱনৰ আঁৰৰ কথাই বা কি? মহাবিদ্যালয়ত যোগদান কৰি আকাংক্ষাই কেনেকৈ তথাকথিত বহু শিক্ষিত লোকৰ আঁৰৰ চৰিত্ৰ দেখা পায়? এনে বহু প্ৰশ্নৰ মনোগ্ৰাহী উত্তৰ আৰু উত্থান-পতনৰ কাহিনীয়েই হৈছে 'অভিকাংক্ষা' উপন্যাসখন।

উপন্যাসখনৰ স্ৰষ্টা ড° তেজসা কলিতাৰ কথাত, 'আমি এনে এখন সমাজত বাস কৰোঁ য'ত এনে বহুত কাহিনী আছে যে মানুহে নিজৰ ভুল বুজি পোৱালৈ পলম হৈ মানুহবোৰ হেৰাই যায়। দেখা যায় যে সমাজৰ দৃষ্টিভংগীও বহুক্ষেত্ৰত তেনেই একপক্ষীয়। এনে চকুৰে দেখা কিছু সঁচা কাহিনীকো কল্পনাৰ বহন লগাই এই উপন্যাসখনৰ জৰিয়তে উপকাহিনীৰূপে উপস্থাপনৰ এক প্ৰচেষ্টা কৰা হৈছে।' প্ৰকৃতৰ্থত 'অভিকাংক্ষা'ত কোনো জটিল বিষয়ৰ বিপৰীতে আমাৰ সমাজত দৈনন্দিন ঘটি থকা কিছু কথা আমি সদায়ে চকুৰ সন্মুখত দেখি থকা কিছু চৰিত্ৰৰ জৰিয়তে তুলি ধৰা হৈছে। সেইবাবেই এই উপন্যাসখন সকলো বয়সৰ, সকলো শ্ৰেণীৰ পঢ়ুৱৈৰ বাবে পঠনীয় হৈ পৰিছে। তদুপৰি উপন্যাসখনত কেৱল এটি প্ৰেমৰ কাহিনীৰ বিপৰীতে মহাবিদ্যালয়ৰ আভ্যন্তৰীণ অংশৰ বহু কথা উদঙাই দিয়া

হৈছে। কেৱল শিক্ষাৰ্থীৰ মাজতেই যে নহয়, শিক্ষক-অধ্যাপকসকলৰ মাজতো ঈৰ্ষাৰ ভাব, আহিত চিন্তা অথবা দ্বন্দ্ব হয়, সেই কথা অমিয়া, শোণিত আদি চৰিত্ৰৰ জৰিয়তে তুলি ধৰা হৈছে। কম বয়সত প্ৰেমৰ নামত প্ৰতাৰণাৰ সন্মুখীন হৈ জীৱনৰ মোহ হেৰাই পেলোৱা বাস্তৱ জীৱনৰ বহু ছাত্ৰীৰ কাহিনী উপন্যাসখনত মণিদীপা আৰু জোৎস্না নামৰ দুটি চৰিত্ৰ আৰু দুটি উপকাহিনীৰে তুলি ধৰা হৈছে। প্ৰভাত বৰাৰ চৰিত্ৰৰ জৰিয়তে শিক্ষক সমাজক কলুষিত কৰা একাংশক উপন্যাসখনত প্ৰতিনিধিত্ব কৰাৰ বিপৰীতে আকাংক্ষাৰ চৰিত্ৰৰ জৰিয়তে প্ৰকৃত শিক্ষাগুৰুৰ মহত্বক তুলি ধৰা হৈছে। তদুপৰি উপন্যাসখনৰ নায়ক, নায়িকা আৰু অন্যান্য চৰিত্ৰৰ মাজেৰে কিছু দাৰ্শনিক তত্ত্বৰ সহজ-সৰল বিশ্লেষণো কৰা হৈছে। এই সকলো দিশে উপন্যাসখন বিশেষ কৰি তুলিছে।

উল্লেখযোগ্য যে, উপন্যাসখন জনপ্ৰিয় ফে'চবুক গোট 'অন্ধআকাশত' ইতিমধ্যে 'আশাৰ আকাশৰ অভিকাংক্ষা' নামেৰে ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰকাশ হৈছিল। সামাজিক মাধ্যমত পঢ়ুৱৈৰ ইতিবাচক সঁহাৰি লাভ কৰাত পৰৱৰ্তী সময়ত, অৰ্থাৎ ২০২৪ চনৰ নৱেম্বৰ মাহত অংকুৰৰ প্ৰকাশনে 'অভিকাংক্ষা' নামেৰে উপন্যাসখন ছপাৰূপত প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়। ৩০০ পৃষ্ঠাৰ এই উপন্যাসখনৰ মূল্য ৩৩০ টকা।

অ-ফলাৰ কথা

অ' য়ে বোলে অমিতা খাওঁ
অমৰা আনিবলৈ বাৰীলৈ যাওঁ ।

আ' য়ে আনে পকা পকা আম
আহাঁ আহিতা চকলিয়াই খাম ।

ই' য়ে আছে ইকৰাৰ ঘৰ
ইটাৰে সাজে বৰ বৰ ঘৰ ।

ঈ' য়ে ছবি আঁকে
ঈগল চৰাই জাকে জাকে ।

উটৰ পিঠিত উ' উঠিল
উৰাজাহাজত উৰা যেন লাগিল ।

ঊ' য়ে গুঠে ছুৰেটাৰ উগসূতা আনি
ঊয়াই পইচা দি তাকে নিয়ে কিনি ।

ঋষভ মানে ষাডগৰু ঋ' য়ে ক'লে
ঋষি-মুনিয়ে তপস্যা কৰি বহু জ্ঞান পালে ।

এদিন এন্দুৰ এটা এ' ৰ ঘৰলৈ গ'ল
তাকে দেখি এৰীপলু থৰ লাগি ৰ'ল

গহীন-গম্ভীৰ খোজ কাঢ়ি এৰাৰত যায়
এ' য়ে এনিতম গোৱা শুনিছানে নাই?

ওদালগুৰিৰ ওলকবি ও' য়ে ৰাঞ্জে সোৱাদ কৰি
ওঁঠ চেলেকি সকলোৱে খাই উগাৰ মাৰি মাৰি ।

ঔ' ৰ মন খাবলৈ ঔটেঙা-মাছ
ঔষধ যে খাই আছ অকণমান বাছ ।

শিশু
কবিতা

কবি : কল্যাণী দত্ত

বৰষুণ

বৰষুণ বৰষুণ কি যে লাগে মজা
খাই ভাল লাগে গৰম গৰম গজা ।

টিপ টিপ চিপ চিপ ঘন বৰষুণ
বাৰিষাৰ আকাশত বিজুলীৰ নাচোন ।

গুৰুম গুৰুম মেঘে গাজনি মাৰে
বৰষুণৰ পানীৰে খাল-বিল ভৰে ।

খাল-বিলত পানী পাই মাছৰ ৰং বাঢ়ে
উজানত জাক পাতি মাছবোৰ আহে ।

পানী পাই পোখা মেলে কুঁহিপাতবোৰে
মৌপিয়া চৰাইবোৰ উৰে যোৰে যোৰে ।

তুৰুত তুৰুতকৈ ভেকুলীয়ে মাতে
পানী পাই উলাহত মন নাচি উঠে ।

লহপহকৈ গজি উঠে বীজ কঠীয়াৰ
পানীয়েই উদ্ভিদ-প্ৰাণীৰ প্ৰধানতম সাৰ ।

বাৰিষাৰ বৰষুণ খেতিয়কৰ আপোন
পথাৰত ৰচিব তেওঁলোকে ভৱিষ্যতৰ সপোন ।

শংকৰদেৱ

নগাঁৱৰ আলিপুখুৰীৰ বৰদোৱা থান
এয়াই হৈছে আমাৰ জগতগুৰুৰ জন্মস্থান

শংকৰ বুলি থ'লে নাম পিতা কুসুম্বৰে
জন্ম হ'ল গুৰু আমাৰ সত্যসন্ধাৰ উদৰে।
সৰুতেই পিতা মাতা সিপুৰীলৈ গ'ল
শিশু শংকৰ সৰুতেই ঘটমাউৰা হ'ল
বুঢ়ীআই খেৰসূতীয়ে কৰিলে প্ৰতিপালন
সৰুৰে পৰাই শংকৰক কৰিলে লালন পালন।
খেলা-ধূলাত শংকৰৰ অবাধ ধাউতি
পঢ়া-শুনাৰ পিনে নাই অকণমানো মতি।
সেই দেখি আইতাকৰ মহা চিন্তা হয়
কূলৰ প্ৰদীপ দেখোন নুমাইহে যায়।

চৈধ্য বছৰ বয়সলৈকে ধিতিঙালি কৰি
শংকৰে কটাই সময় পঢ়া-শুনা এৰি।

এই কথাই কথা নহয় বুলি আইতাকে ভাৱে
মহেন্দ্ৰ কন্দলীৰ টোলত শংকৰক নাম লিখাই দিয়ে

সকলোতে শংকৰে পণ্ডিতালি দেখাই
অ' ফলা শিকিয়েই কবিতাৰে চমক দেখায়।

শিশু শংকৰক গুৰুৱে দেৱ সন্মান দিয়ে
শংকৰৰ গুণগান তেওঁ সকলোতে কৰে।
সেই শংকৰেই এদিন মহা পণ্ডিত হ'ল
এক শৰণ নাম ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰি গ'ল

ভক্তিব বাটকটীয়া গুৰু শংকৰ
তোমাৰ কিৰীটি হওক অজৰ-অমৰ।

ইচ্ছুকসকলে আগন্তুক সংখ্যাৰ শিশু শিতানৰ বাবে শিশু সম্পৰ্কীয় লেখা

আমাৰ ঠিকনালৈ প্ৰেৰণ কৰিব পাৰে।

আমাৰ ঠিকনা

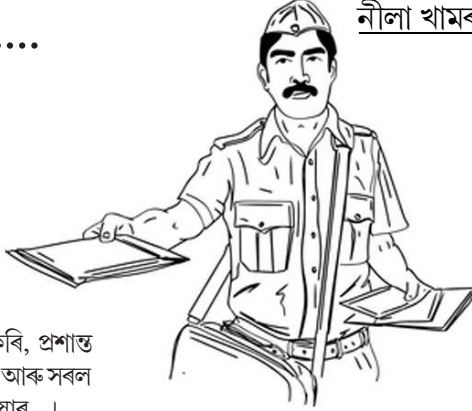
হোৱাট্চ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

সকলোতে শংকৰে পণ্ডিতালি দেখাই/অ' ফলা শিকিয়েই কবিতাৰে চমক
দেখায়।/শিশু শংকৰক গুৰুৱে দেৱ সন্মান দিয়ে/শংকৰৰ গুণগান তেওঁ সকলোতে
কৰে।/সেই শংকৰেই এদিন মহা পণ্ডিত হ'ল/এক শৰণ নাম ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰি গ'ল

নীলালৈ একলম....

নীলা খামৰ চিঠি

— দীপাংকৰ শইকীয়া

প্ৰতি,

মৰমৰ নীলা,

এতিয়া অসমখনক কাগজ কৰি, প্ৰশান্ত মহাসাগৰৰ পানীখিনিক চিয়াহী কৰি আৰু সৰল গছডালক কলম কৰি তোমালৈ এযাব...।

এয়া উকা কাগজখন উলিয়াই লৈছোঁ, তুলি লৈছোঁ হাতত কলম। আধা লিখা কেইবাটাও নোকোৱা কাহিনী আছে ক'বলৈ; বিচাৰিও কেতিয়াবা থমকি ৰওঁ। তোমাক নেদেখাকৈ থকা আজি এটা যুগ হ'ল। স্মৃতিবোৰ ধূলিময় যদিও প্ৰথম প্ৰেমৰ অনুভৱে প্ৰতিটো ঋতুতে আকৌ এবাৰ বিক্ৰি যায় গীতৰ হৃদয়ত।

কেনে আছা মৰম? আশা কৰোঁ তুমি ভালেই আছা। নেদেখাজনৰ কুপাত ময়ো ভালেই আছোঁ। বহু দিন হ'ল অ' তোমাক নেদেখা; আজি তোমালৈ বৰকৈ মনত পৰিছে। চকুযুৰিয়েও নীৰৱে চকুলো টুকিছে। যান্ত্ৰিকতাৰ পৃথিৱীত নীলা খামৰ চিঠিবোৰ প্ৰায় হেৰাই গ'ল জানা। এই যে SMS টো দিবলৈ মন নাযায় কেতিয়াবা; নীলা চিয়াহীৰ আৱেগ ঢালি শুভেচ্ছা জনাবলৈহে মন যায় আকৌ।

তুমিটো জানাই ফাগুন মোৰ কিমান প্ৰিয়; অৱশ্যে তোমাতকৈ বেছি নহয়। কেতিয়াবাহে আকৌ আহিবাচোন পচোৱাজাকক লগত লৈ। অ' পাহৰিছিলোঁৱেই, লগত আকৌ তোমাৰ কদমফুলীয়া হাঁহিটো আনিবলৈ নাপাহৰিবা। হাজাৰজনৰ মৰম পোৱাৰ পিছতো কোনোবা বিশেষ এজনৰ মৰমৰ বাবে আমিবোৰ কিয় বলিয়া হওঁ বাকু? তাতেই চাগে লুকাই আছে ভালপোৱাৰ মাদকতা।

ভাললগাবোৰেই যদি ভালপোৱা হ'লহেঁতেন, হৃদয়খন থমকি নৰ'লহেঁতেন কোনোবা নিৰ্দিষ্ট এজনৰ বাবে। পিছে হৃদয়খন বন্ধকত দিয়া নাই এতিয়াও; তুমি আছা হৃদয়ৰ সেই বিশেষ কোণত। সেইবাবেই থাকক দিয়া গতানুগতিক চিন্তা; কিছূ ব্যতিক্ৰম হোৱাৰ আশাৰে।

তুমিটো জানাই সপোনৰ পিছত দৌৰি মই কিমান ভাল পাওঁ। যিয়েই নহওক, সপোন আছে বাবেইটো মই জীয়াই আছোঁ; নহ'লেটো জীৱনটো শেষ বুলিয়েই ধৰিলোঁহেঁতেন। তুমিটো ভালকৈয়ে জানিছিলো যে বিশ্বাস নামৰ শব্দটোক নিৰ্ভৰ কৰিয়েই প্ৰেম নামৰ শব্দটোক আঁকোৱালি লৈছিলোঁ। 'ভাল লগা' আৰু 'ভাল পোৱা'ৰ মাজত পাৰ্থক্য কি তুমি হয়তো বুজি নাপালা। মই কেছোঁ শূন্য- যেতিয়া এপাহ ফুলৰ সৌন্দৰ্য আমাৰ 'ভাল লাগে' তেতিয়া আমি ফুলপাহ ছিঙি আনোঁ; কিন্তু যেতিয়া এপাহ ফুলৰ সৌন্দৰ্য 'ভাল পাওঁ' তেতিয়া আমি সেই ফুল গছজোপাৰ যত্ন লওঁ। অৰ্থাৎ ভাল লগাত কেৱল মোহ থাকে আৰু ভালপোৱাত থাকে মৰম, শ্ৰদ্ধা আৰু সন্মান।

প্ৰেম আৰু মোহৰ মাজত এটি পাৰ্থক্য আছে জানা- প্ৰেমৰ পৰা সদায় সৃষ্টি হয়, কিন্তু মোহৰ পৰা সদায় ধ্বংসই হয়। মই চাগে কেতিয়াও তোমাৰ সেই ভালপোৱা মানুহজন

হ'বই নোরাবিলোঁ! মই চাগে কেবল তোমাৰ প্ৰয়োজনহে আছিলোঁ। ভাললগাবোৰেই যদি সঁচাকৈয়ে ভালপোৱা হ'লহেঁতেন, আজিও মই একে ঠাইতে থমকি ৰ'ব লগা নহ'লহেঁতেন। আজি ভাল লগাটো কাইলৈ ভাল নালাগিব পাৰে। ভাল লগাটো হঠাৎ শেষ হৈ যায় বা ক্ষম্তকীয়া; কিন্তু ভালপোৱা তেনেকুৱা নহয়। ভাল পাবলৈ অলপ সময় লাগে কিন্তু ই চিৰদিনৰ বাবে থাকে... যিদৰে চিৰদিনৰ বাবে ৰৈ গ'লা তুমি মোৰ হৃদয়ৰ কোনোবা কোণত।

বুজিছা, তাগ কৰিবলৈ শিকিছোঁ মই। সকলোবোৰ সপোনক হাঁহি হাঁহি বলিশালত তুলি দিবলৈ আজিকালি কুঠাবোধ নকৰোঁ মই! ভাল লগা ক্ষণবোৰক মৰিশালি কৰি, আনৰ সুখৰ বাবে নিজে চকুলোৰ সাগৰত সাঁতুৰিব শিকিছোঁ। কিন্তু কিমান দিন? মই কেতিয়াবা ভাগৰি পৰোঁ। নিজকেই বাৰে বাৰে হেৰুৱাইছোঁ আৰু প্ৰতিবাৰে সজাই তুলিছোঁ নতুনকৈ, পুনৰাই...!

বুজিছা মৰম, জীৱনত বিশেষ বুলিবলৈ কিছুমান মানুহৰ প্ৰয়োজন, যাক আন কাৰোৰেই সৈতে ভাগ-বতৰা কৰাৰ প্ৰয়োজন নহয়... কেতিয়াও! এই 'প্ৰিয়' শব্দটোলৈ অহেতুক ভয় এটা আছে জনা; প্ৰিয় বুলি স্বীকাৰ কৰিলেই যেন হেৰুৱাই দিম মানুহবোৰ... যেনেকৈ

তোমাক হেৰুৱালোঁ। পৰ্যায়ক্রমে হেৰুৱাই আহিছোঁ আপোন বুলি ভবা কিছুমান অৱয়ব। এই যে অকণমান মৰমত পমি যাওঁ আমি, বিশ্বাস কৰা, ইয়েই বহুত কন্দুৱায়...! কিছুমান সম্পৰ্ক ভুৱা হয় বুজিছা, কিছুমান মৰম নকল হয়। কেৱল প্ৰেম-ভালপোৱাই নহয়, আন বহু সম্পৰ্কইও কন্দুৱায়...! 'ভালে থাকিবা' বুলি কোৱাৰ পিছত আৰু একো ক'বলৈ সাহস নহ'ল; নহ'লে ক'লোহেঁতেন- 'থাকি যোৱা তুমিও, ভালে থাকিম বুলি।'

বিশ্বাস কৰা, খৰাঙত বাৰিষা নমাৰ পৰা শক্তি মোৰ নাছিল, কিন্তু জীৱনৰ কঠিন সময়ত ছাঁটোৰ দৰে তোমাৰ কাষত থকাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি আজীৱন আছে আৰু থাকিব। এয়াই চাগে তোমাৰ প্ৰতি থকা মোৰ ভালপোৱা! কিন্তু তোমাৰ ভালপোৱাখিনিৰহে যোগ্য মই নহ'লোঁ...।

তুমি যে কেছিল দ্বিতীয় প্ৰেম জানো সম্ভৱ! মই কেছোঁ শূনা- কোনে কেছে মানুহৰ জীৱনত দ্বিতীয়বাৰ প্ৰেম হ'ব নোৱাৰে বুলি? অস্ত যোৱা বেলিৰ বেজাৰত জানো আকাশে নিজক ধ্বংস কৰে? প্ৰথম প্ৰেম যদি আঘাত, দ্বিতীয় প্ৰেম সেই আঘাতৰ উপশম। প্ৰথম প্ৰেম যদি চিৰস্মৰণীয়, দ্বিতীয় প্ৰেম চিৰযুগমীয়া। গতিকে প্ৰথম-দ্বিতীয় বুলি একো নাই; যিজনৰ

তুমিটো জানাই সপোনৰ পিছত দৌৰি মই কিমান ভাল পাওঁ। যিয়েই নহওক, সপোন আছে বাবেইটো মই জীয়াই আছোঁ; নহ'লেটো জীৱনটো শেষ বুলিয়েই ধৰিলোঁহেঁতেন। তুমিটো ভালকৈয়ে জানিছিলো যে বিশ্বাস নামৰ শব্দটোক নিৰ্ভৰ কৰিয়েই প্ৰেম নামৰ শব্দটোক আঁকোৱালি লৈছিলোঁ। 'ভাল লগা' আৰু 'ভাল পোৱা'ৰ মাজত পাৰ্থক্য কি তুমি হয়তো বুজি নাপালা! মই কেছোঁ শূনা- যেতিয়া এপাহ ফুলৰ সৌন্দৰ্য আমাৰ 'ভাল লাগে' তেতিয়া আমি ফুলপাহ ছিঙি আনোঁ; কিন্তু যেতিয়া এপাহ ফুলৰ সৌন্দৰ্য 'ভাল পাওঁ' তেতিয়া আমি সেই ফুল গছজোপাৰ যত্ন লওঁ। অৰ্থাৎ ভাল লগাত কেৱল মোহ থাকে আৰু ভালপোৱাত থাকে মৰম, শ্ৰদ্ধা আৰু সন্মান।

লগত কথা পাতি তুমি প্ৰেমক অনুভৱ কৰিব পাৰিছা, তেৱেই তোমাৰ প্ৰথম ভালপোৱা। তুমিয়েই সুধিছিলো দ্বিতীয় প্ৰেম জানো সম্ভৱ? কিন্তু দ্বিতীয় প্ৰেম তোমাৰ বাবে সম্ভৱ হ'ল, কেৱল নিজৰ ঠাইতে ৰৈ গ'লোঁ মই।

কি হেৰাই গ'ল? সময়, নে সময়ৰ বুকুত মোৰ ভাললগাবোৰ...! সাধাৰণ জীৱন বুলিবলৈ যি লাগে সেইয়াও চাগে নাই বৰ্তমান...! যি ঠাইৰ পৰা যাত্ৰা আৰম্ভ হয়, সময়ে আকৌ তাতেই লৈ যায়হি। কি কৰোঁ কি নকৰোঁ... চিনাকি ঠাইবোৰতে অচিনাকি পথবোৰ...! বিভ্ৰান্ত লক্ষ্য নে বিভ্ৰান্ত সময়? নাজানো! কি লাগে নো হাঁহিবলৈ? হাঁহিব নাজানো বাবেই হাঁহিবোৰ হেৰাই গ'ল নেকি? নে সময়বোৰেই অভিমानी? নাজানো মই! নে কবিতাবোৰ...? যাৰ বাবে সকলো এৰিছিলোঁ এতিয়া কি হ'ল...! সেই কবিতাবোৰেই চোন হেৰাই গ'ল। তুমি জানো এতিয়া চহৰৰ চহকী নতুন প্ৰিয়জনৰ লগতে ব্যস্ত নহয়? ভালে থাকা তোমালোক। এতিয়া তোমাৰ প্ৰতি মোৰ অকণমানো আক্ষিপ নাই, বিশ্বাস কৰা।

আৰেগ-অনুভূতি বুলিবলৈ এতিয়া মোৰ একোৱেই নাই। আছে এখন ভগ্ন উকা হৃদয়, তাতে সামৰি ৰাখিছোঁ তোমাক। কি হ'ল...? আচৰিত হৈছা! কিয়নো আচৰিত নহ'বা? তুমিয়েই জানো মাজবাটতে মোক অকলে এৰি থৈ ৰং চোৱা নাই? তথাপিও মই হতাশ হোৱা নাই, হ'বও বিচৰা নাই। এতিয়া বলিয়া ফাঙনেই মোৰ প্ৰিয় প্ৰেয়সী।

কিয় জানা? তুমি যে তলসৰা কৃষ্ণচূড়া গচকি আঙুৰাই যোৱাৰ সপোন দেখাইছিলো, হাতে হাত ধৰি দূৰ দিগন্তলৈ খোজ দিয়াৰ... তোমাৰ বাৰু মনত আছেনে? মোৰ কিন্তু বাৰুকৈয়ে মনত আছে। সেই অভিশপ্ত স্মৃতিবোৰ সাঁচি ৰাখিছোঁ বৰপেৰাত; কেতিয়াবা মেলি চাব পাৰিম এৰি অহা দিনৰ অভিশপ্ত

দস্তাবেজ হিচাপে।

আৰু নো কিমান জাপি দিম মোৰ মনৰ বেদনাবোৰ এই উকা কাগজখনৰ বুকুত? এইবোৰ যে কথা নহয় অসমাপিকা, হৃদয়ৰ মাজত সোমাই থকা অপ্ৰকাশিত অনুভৱ। তোমাৰ বিহীনতাত যেন তোমাকেই সামৰি ৰাখিছোঁ বিগত বছৰবোৰত...। তোমাক অতীত বুলি কেনেকৈনো কওঁ? তুমিতো আজিও প্ৰতিপল মোৰ বুকুত জীয়াই আছা। য'তেই আছা, মাথোঁ তুমি কুশলে থাকিবা...। তথাপি সাঁচি থৈছোঁ স্নেহবোৰ; যদি কেতিয়াবা লগ পাবোঁ, উজাৰি দি থৈ আহিমগৈ তোমাৰ দুৰাছত। যিদিনা তোমাৰ হিয়াত মোৰ অনুভৱে বকুল ফুলৰ দলিচা পাৰিব, সেইদিনা মইও যাম তোমাৰ কাষলৈ। সৰা বকুলৰ ফুল বুটলি তোমাৰ নেঘেৰী-খোপাত বকুলৰ মালা পিন্ধাবলৈ।

লেখাফাত বন্দী তোমাৰ হৃদয়ৰ প্ৰতিটো উন্মেষিত অনুভূতি চিৰকাল লৈ থাকিম বুকুত সাবটি। বকুলজুপিৰ তলতে বাট চাই ৰ'ম পথিকৰ ভিৰৰ মাজত তোমাৰ স্থিতি; নাজানো উত্তৰ কেতিয়া আহিবা উভতি। অমানিশাৰ তমসাত বলি হোৱা মোৰ কাব্যিক প্ৰতিশ্ৰুতিৰ দীপক এতিয়াও প্ৰজ্বলিত টিমিকি-টিমিকি। হেৰাব ধৰা আশাবোৰে নিতৌ বিচাৰে ডাকোৱালে কঢ়িওৱা তোমাৰ ভাৱনাৰ প্ৰত্যুত্তৰেৰে ভৰা নীলা খামৰ চিঠি। বাৰু বাকীবোৰ বাদ দিয়া, তুমি ভালপোৱা সোণাৰুজোপাও হালধীয়া হৈ পৰিছে। তুমি ফাঙনতে আকৌ আহিবা বুলি আগ্ৰহেৰে সোণাৰুৰ দলিচা সাজি তোমালৈ পদূলিত বাটে চাই ৰ'ম।

ইতি,
তোমাৰ হেৰাই যোৱা অতীত

মনৰ আপোনজনলৈ,

এই চিঠিখন লিখোঁতে মনটো অলপ স্থিৰ হৈছে।
কিয়নো এতিয়া মই বুজিছোঁ- সকলো অনুভৱ দুখতেই
শেষ নহয়। কিছুমান অনুভৱ সময়ৰ সৈতে সজীৱ হৈ
উঠে, শান্ত হয় আৰু শেষত আশাৰ ৰূপ লয়।

তুমি মোৰ জীৱনত কেতিয়া কেনেকৈ আহিছিল, সেহিটো আজিও স্পষ্টকৈ ক'ব নোৱাৰোঁ। কিন্তু যেতিয়া আহিছিল, মনটোৰ বহু অচিনাকি কোণ পোহৰাই তুলিছিল। সেই পোহৰ আজিও আছে; কেতিয়াবা ক্ষীণ হয়, কিন্তু কেতিয়াও শেষ হৈ নাযায়। জীৱনটো নিজৰ পথেদি আগবাঢ়িছে। নতুন দিন আহিছে, নতুন স্বপ্নই গঢ় লৈছে। তথাপিও কিছুমান নাম মনৰ ভিতৰত সযতনে থৈ দিয়া হয়- তোমাৰ নামটোও তেনেকুৱাই; কোনো অভিযোগ নোহোৱাকৈ, কোনো দাবী নকৰাকৈ।

মই নাজানো ভৱিষ্যতে কিহে অপেক্ষাত আছে।
কিন্তু এইটো জানো- যদি কেতিয়াবা ভাগ্যই আকৌ
আমাক একে পথেতে থিয় কৰাইহি, তেন্তে আমি অতীতৰ

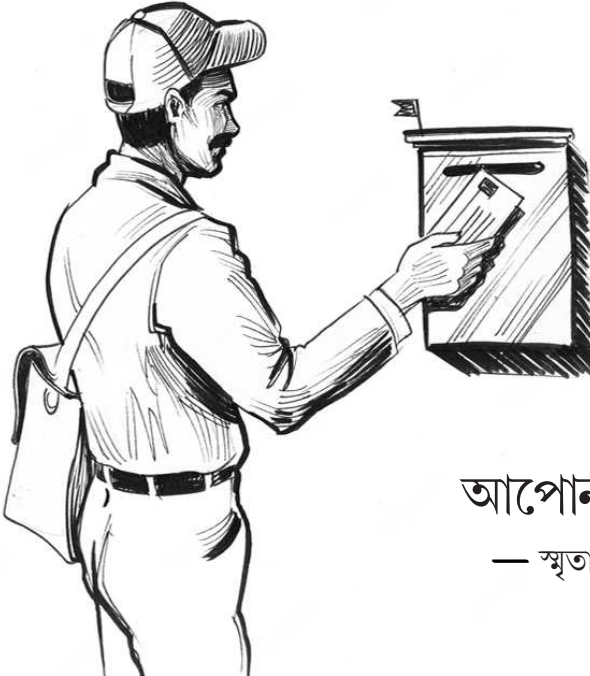
দৰে নীৰৱ নহ'ম। হয়তো অলপ
হাঁহিম, অলপ কথা পাতিম আৰু
ক'ব পাৰিম- 'ভাল লাগিছিল
তোমাক পাই।'

এই আশাটোৱেই মোক
আজি শান্ত কৰি ৰাখিছে। সকলো
পোৱাৰ আশা নহয়, কিন্তু ভাল
পোৱাৰ আশা থকাটোৱেই বহুত।
তুমি ভাল থাকিবা। মন খুলি
হাঁহিবা। আৰু জানিবা- কোনোবা
এজনৰ প্ৰাৰ্থনাত আজিও
তোমাৰ নামটো নীৰৱে উচ্চাৰিত
হয়।

ভাললগাবে-

ইতি-

তোমাৰ অতীতৰ আপোন

আপোনজনলৈ

— স্মৃতা শইকীয়া

অকাল আৰু তাৰপাছত

অনুবাদ | কবিতা

মূল কবি : নাগাৰ্জুন

অনুবাদ : অঞ্জলী বৰদলৈ

বহু দিনলৈকে চৌকাই কান্দিলে,
জাঁত উদাস হৈ ৰ'ল
বহুদিনলৈকে কাণী কুকুৰজনী
তেওঁৰ ওচৰতে শুলে
বহুদিন পৰ্যন্ত বেৰত জেঠীবোৰৰ পহৰা
বহুদিনলৈকে নিগনিবোৰৰো অৰহু
যেন যুদ্ধত পৰাজয়
খুদকণ ঘৰলৈ আহিছে
বহুদিনৰ মূৰত
ধোঁৱা চোতালৰ ওপৰলৈ উঠিল
বহুদিনৰ পাছত
ঘৰৰ সকলোৰে চকু
বহুদিনৰ পাছত জিলিকি উঠিল
কাউৰীয়েও বহু দিনৰ মূৰত
পাখি খজুৱাইছে।

আন্ধাৰৰ ঘৰত বহি আছোঁ

মূল : দেৱাশীষ ভট্টাচাৰ্য (বাংলা)

অনুবাদ : নয়ন মণি মিশ্ৰ

আন্ধাৰৰ ঘৰত বহি আছোঁ,
চৌদিশে আন্ধাৰ, নাইবা পোহৰবোৰে
আহিব পৰা নাই কোনোমতে,
চৰাইবোৰে আকাশ বিচাৰি পোৱা নাই,
ছাঁ পোৱা নাই মানুহবোৰে
মই কী পাই আছোঁ? একোৰেই নাজানো,
তথাপিহে বহি আছোঁ উশাহ লৈছোঁ
আৰু লৈছোঁ,
ইমান আন্ধাৰত ডুব গৈছে
ভোক-সময় ইত্যাদি আজিকালি
আন্ধাৰত থাকিলেহে পোহৰ দেখিবলৈ পাওঁ
যেনেকৈ পৃথিৱীক ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে
ঘূৰিবলগীয়া নহয় কেতিয়াও।

সন্ধিয়া নামিছে

মোৰ নিৰ্জন ঘৰত

বিদ্রহী কবি কাজী নজৰুল ইছলাম।

অনুবাদ : নাছিব আহমেদ

সন্ধিয়া নামিছে মোৰ নিৰ্জন ঘৰত
তোমাৰ গৃহত জ্বলে প্ৰদীপ
তোমাৰ বাতি পুৰায় উৎসৱৰ আনন্দত
নুপুৰায় মোৰ বাতি।
মোৰ আশাৰ মৰহি যোৱা ফুলেৰে
সজাইছা প্ৰিয়া তোমাৰ ফুলশয্যাৰ বাতি;
তোমাৰ ভাবনাত পোহৰৰ দীপালী জ্বলে-
মোৰ জীৱনৰ সংগী যোৰ অন্ধকাৰ!
হে প্ৰিয়া, নুপুৰায় মোৰ বাতি
টোপনিত লালকাল।

মোৰ কাননৰ কুলিৰ মিঠা মাত
নিদ্ৰাত লালকাল নীৰৱ হৈছে মোৰ গান,
তোমাৰ কুঞ্জত গানৰ পখীসব হয়তো তুলিছে কলতান!

মোৰ দুচকুত নুমাই গ'ল বিশ্বৰ পোহৰ
তোমাৰ মিলন ভূমিত বজাই বাঁহী।

সিপাৰৰ বাঁহী মোক মাতিব কেতিয়া,
তাৰ বাবে আছোঁ কাণ পাতি
প্ৰিয়া, মোৰ নুপুৰায় বাতি!

মোৰ কাননৰ কুলিৰ মিঠা মাত/নিদ্ৰাত লালকাল নীৰৱ হৈছে মোৰ
গান,/ তোমাৰ কুঞ্জত গানৰ পখীসব হয়তো তুলিছে কলতান! /মোৰ দুচকুত
নুমাই গ'ল বিশ্বৰ পোহৰ/ তোমাৰ মিলন ভূমিত বজাই বাঁহী।

ইচ্ছুকসকলে আগন্তুক সংখ্যাৰ অনুবাদ শিতানৰ বাবে লেখা প্ৰেৰণ কৰিব পাৰে।

আমাৰ ঠিকনা

হোৱাটচ্ এপ নম্বৰ : ৮৬৩৮৮২৫৪৮৬

ইমেইল : bornilmagazine2019@gmail.com

ষ্টাফিং বেঙেনা

উপকৰণ :

- গোল বেঙেনা - ৫টা (আকাৰত সৰু)।
- ময়দা - সামান্য।
- সিদ্ধ আলু - ২টা।
- কাজু - আধা কাপ।
- পিঁয়াজ - ২টা।
- কেঁচা জলকীয়া কুটা - ২চামুচ।
- তেল/নিমখ - প্ৰয়োজন অনুসৰি।

ষ্টাফিং বেঙেনা

প্ৰস্তুত প্ৰণালী :

বেঙেনাকেইটা ঠাৰি নুগুচোৱাকৈ তল ফালৰ পৰা আধা অংশলৈকে দীঘলে চাৰিভাগ কৰক। কিছু সময় নিমখ দিয়া গৰম পানীত ৰাখক। শুকান কাপোৰেৰে মচি নিমখ, হালধি, সানি কিছু সময় ৰাখক। এটা পাত্ৰত সিদ্ধ আলু পিটিকি লওক। কাজুকেইটা মচমচীয়াকৈ ভাজি আধা গুড়ি কৰি পাত্ৰটোত দিয়ক। নিমখ/জলকীয়া দিয়ক। পিঁয়াজটোও অতি মিহিকৈ কুটি দিয়ক। আটাইখিনি উপকৰণ ভালদৰে সানি বেঙেনাটোৰ ভিতৰত ভৰাওক। আপোনাৰ ইচ্ছা অনুসৰি যিকোনো সামগ্ৰীৰে ষ্টাফিং তৈয়াৰ কৰিব পাৰে। এতিয়া ময়দাৰ ঘোলত লেটিয়াই গৰম তেলত ননপ্তিক পেনত ফ্ৰাই কৰক। আৰু তাৰপাছত গৰম ভাতৰ লগত পৰিৱেশন কৰক।

বেঙেনাৰ জুতি

উপকৰণ :

- ২টা বেঙেনা।
- ১চামুচ জীৰা
- ২টা ইলাচি।
- এডুখৰ-দালচেনি।
- আধা চামুচ - জলকীয়াৰ গুড়ি।
- নিমখ/হালধি - জুখমতে
- জালুক - কেইটামান।
- ২ চামুচ - আদা পেপ্ত।
- আধা চামুচ - ক'লা জীৰা।
- ১চামুচ - হিং
- ২চামুচ - টেঙা দৈ।

বেঙেনাৰ জুতি

১টা বিলাহী।
সামান্য চেনি।
জুখমতে - তেল।

পদ্ধতি :

শকত বেঙেনা দুটা অলপ গোল কৰি কাটি, হালধি, নিমখ, জলকীয়াৰ গুড়ি দি সানি বেঙেনাখিনি ভালদৰে ভাজি কাঢ়ি ৰাখিব লাগে। সেই তেলতে আধা চামুচ ক'লা জীৰা,

২চামুচ আদা পেষ্ট, আধা চামুচ জলকীয়াৰ গুড়ি, ১চামুচ হিং দিব লাগে আৰু পাছত ভালদৰে ভাজি সৰু কৰি কুটি ৰখা বিলাহীখিনি দি ভাজি ২চামুচ টেঙা দৈ, মচলা, জুখমতে নিমখ, হালধি, চেনি দি লৰাই ১গিলাচ কুছমীয়া পানী দি ভাজি ৰখা বেঙেনাখনি সৈতে কম জুইত ৫/১০মিনিট ৰাখি জুইৰপৰা নমাই ৰাখিব লাগে।

দহি বেঙেনা

উপকৰণ :

টেঙা নোহোৱা দৈ - ২০০ গ্ৰাম।
সৰু ঠাৰি থকা বেঙেনা - ৫০০ গ্ৰাম।
আদা-নহৰু বটা - ২চামুচ।
জলকীয়া গুড়ি - ১চামুচ।
বিলাহীৰ ছচ - ১চামুচ।
ক্ৰীম - ২চামুচ।
পিঁয়াজ - ৪টা।
কেঁচা জলকীয়া - ২টা।
তেল, নিমখ, হালধী, জিৰা, জালুক,
ধনিয়াৰ গুড়ি - ২চামুচ।
পানী - আন্দাজমতে।

প্ৰণালী :

দৈখিনি মিক্সিত যোল কৰি ল'ব। বেঙেনা ঠাৰিৰে সৈতে ধুই কটাৰীৰে কাটি ল'ব। জলকীয়া দীঘলে দীঘলে চাৰিফাল কৰি কাটিব। পিঁয়াজ মিহিকে কুটিব। বেঙেনাত নিমখ-হালধি জুখমতে সানি লৈ, কেৰাহীত সৰহকৈ তেল দি মচমচীয়াকৈ ভাজি ল'ব। আটাইখিনি বেঙেনা ভজা হ'লে-গৰম তেলতে চেনি দি ফোৰণ ফুটাই লৈ পিঁয়াজ-নহৰু-আদা বটা দি

ভাজি ল'ব। ভাজোতে বিলাহীৰ ছচ ১চামুচ দিব আৰু জুখমতে হালধি গুড়ি, মচলাৰ গুড়ি, জলকীয়াৰ গুড়ি দি ভালদৰে ভাজি লৈ দৈৰ যোলখিনি দিব। জুখমতে নিমখ দি আঞ্জাখন উতলিবলৈ দিব। আঞ্জাখন ঘন হৈ থুপথুপীয়া হ'লে ক্ৰিমখিনি দি উতলাই আৰু তাৰ পাছত ভাজি ৰখা বেঙেনাখিনিৰ লগতে কেঁচা জলকীয়া কুটি দিব। উতলি অহাৰ পাছত জুইৰপৰা নমাই ৰাখি শেষত পৰিৱেশন কৰিব।

ৰেখামণি চাৰিঙীয়া

ঠিকনা : লিডু, তিনিচুকীয়া